

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

ARFTAGERSKAN

357

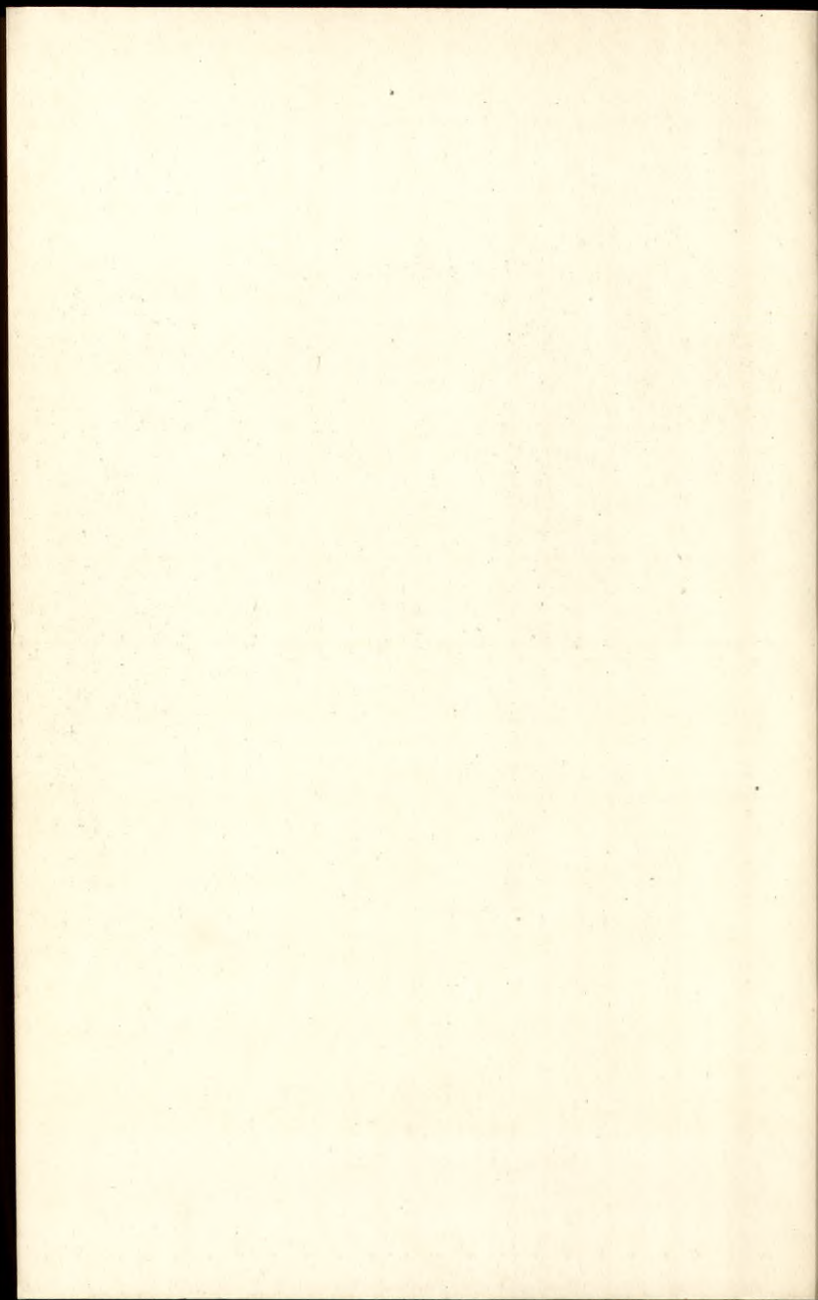

Kriminalroman
ur STOCKHOLMSLIEVET

FF

STEN FRANK

STOCKHOLM
ADOLF JOHNSONS FÖRLAG.

ARFTAGERSKAN.

KRIMINALROMAN UR STOCKHOLMSLIFVET

(SVENSKT ORIGINAL)

AF

STEN FRANK.

STOCKHÖLM
ADOLF JOHNSONS FÖRLAG.

NORRKÖPING
M. W. WALLBERG & Co BOKTRYCKERI
1896.

Innehåll.

1.	En kriminell gåta	1
2.	Skyldig eller oskyldig?	14
3.	Inom lås och bom	28
4.	Första ransakningen	38
5.	Frikänd af brist på bevis	49
6.	Familjen Georgssons energi	58
7.	Far och dotter	73
8.	En ny firma	85
9.	Ett intressant fall	92
10.	Svartman börjar sina operationer	106
11.	Fiendtligheterna börja	120
12.	Minor och kontraminor	133
13.	Springpojken på hotell Örningen	142
14.	Knep mot knep	156
15.	En del af hemligheten	170
16.	Den dödas kappsäck	185
17.	En fråga, som medför en enlevering	199
18.	Den sista länken	212
19.	Uppgårelsen	225
20.	Slut	252

4.
8 11

En kriminell gåta.

Ett fint duggregn silade från en jämmulen himmel ned öfver hufvudstaden. Då och då for en vindstöt hvinande utåt den breda Valhallavägen och slet bort de få blad, som den redan långt framskridna hösten lemnat kvar i trädens kronor.

Med undantag af patrullerande poliskonstapeln syntes denna natt ej en lefvande varelse på trottoaren nedanför den ståtliga husraden, och gaslyktornas matta sken sökte förgöfves tränga undan det täta mörkret, de lyste blott lik svaga, ljusare fläckar, hvilka endast voro ägnade att än ytterligare framhålla nattens ödslighet.

Ehuru det var förbjudet i reglementet, hvisslade konstapeln sakta en entonig, sorgbunden melodi, som förträffligt, om också ofullständigt, gaf ett uttryck åt hans trista tankar. Han huttrade emellanåt till ett tag och drog ned hufvudet i gummikappans uppslagna krage, gjorde vid hvar tionde steg helt om för att kasta en blick bakom sig och återtog sedan med en resignerad suck sin enformiga vandring.

Klockan slog just ett i Östermalmskyrkans torn, och ljudet trängde dämpadt men tydligt fram till honom mellan ett par vindstötar, då han ett ögonblick stannade vid hörnet af Nybrogatan och såg bort mot Artillerikasernen, innanför hvars stängda järngrindar en ensam post gick fram och tillbaka, hårdt stampande i den regnblötta marken för att hålla sig varm om fötterna.

— Vi ha det ungefär lika bra, vi båda, tänkte po-

liskonstapeln och gäspade melankoliskt. Han såg sig sömnigt omkring och fortsatte därpå sin för en stund afbrutna vandring.

Vid nästa gathörn stannade han ånyo, ty han tyckte sig höra ljudet af steg och kände sig med ens riktigt upplifvad däraf. Blott den, som flere timmar å rad gått fram och tillbaka på en folktom gata, kan fatta, hvad det vill säga att få se någon gå förbi och för en enda minut slippa sällskapa med sina egna tankar.

Mycket riktigt, han hade ej misstagit sig, två skuggor kommo raskt närmare utefter husraden. Konstapeln kastade en half blick bakom sig för att om möjligt se, hvilka det var, som roade sig med en promenad så sent och i ett sådant väder. Han funderade till och med en sekund på att taga de bägge nattvandrarne i närmare ögonsigte, men förkastade genast denna tanke såsom varande ogrannlaga. Förmodligen var det ett äkta par, som återvände hem från en bjudning, hvad hade han med dem att göra?

Efter denna reflexion gäspade konstapeln och gick vidare, dock ej fortare, än att de bägge nattvandrarne snart måste upphinna honom, såvida de ej tänkte gå i genom någon af de närmaste portarne.

Tätt tryckta intill hvarandra, kommo under tiden en kvinlig och en manlig figur bakom honom. Det föreföll konstapeln, som om de tvistat, ty kvinnans röst ljöd skarp och hård, medan mannen retligt försökte lugna henne. När de passerade förbi konstapeln, lutade bägge sina hufvuden framåt, liksom hade de fruktat, att han skulle lägga märke till deras utseende, men trogen sin föresats att ej bry sig om andras affärer vände ordningens upprätthållare dem ryggen och låtsade för tillfället vara synnerligen intresserad af en lyktstolpes konstruktion.

Så fort de båda nattvandrarne hunnit på ungefär tio stegs afstånd från konstapeln började de tvista på nytt. Han hörde till och med kvinnan häftigt utbrista.

— Nej, det gör jag aldrig!

Därest konstapeln befunnit sig i en annan sinnesstämning, skulle han måhända närmast sig de två, men regnet började i detsamma falla ännu stridare än förut

och han stannade en half minut för att ordna sin kappa. När han åter såg upp, voro mannen och kvinnan redan långt borta, och konturerna af deras gestalter sammanfölo med nattens skuggor.

— De måtte inte bo här i närheten, var konstapelns första tanke, då han såg dem lemna det sista huset bakom sig och fortsätta vägen framåt. Han stannade åter för att se, ifall de ej ämnade vika af åt venster och gå nedåt Engelbrektsgatan, men i stället för att göra, som han förmodat, veko de hastigt af åt höger och gingo mot vägen bredvid Sofiahemmet.

— Hm hm! mumlade konstapeln och blef nyfiken — jag tror de svärma för skogen. — Han tog några steg i samma riktning, men häjdade sig tvärt och tillade misslynt. — Lilljans så här dags och i regnväder, brr! — Emellertid stod han kvar på trottoarkanten och försökte följa de båda nattvandrarne med ögonen, men mörkret hindrade honom därifrån, och han förnam endast otydligt ljudet af deras steg. — Jaså, de vända om, sade han nästan belåtet efter en stunds lyssnande. — Nå, jag kunde väl tro, att bättre folk inte bryr sig om skogspromenader så här sent. — Han började ånyo hvissla sin långsläpiga melodi och gick vidare, men stannade tvärt, ty ett ljud närmare liknande ett halfkväfdt nödrop, nådde hans öron.

En lång stund stod konstapeln orörlig på samma ställe för att om möjligt uppsnappa ett liknande ljud, men hur mycket han än ansträngde sig, hördes ingenting annat än vindens prassel i trädkronorna och regnets entoniga plaskande. Ifall det ej varit så mörkt och dystert på den folktomma gatan, skulle konstapeln skrattat åt sin inbillning, nu inskränkte han sig till att höja på axlarna och återtog därpå sin afbrutna vandring.

En kort stund därefter blef han aflöst från sitt pass och begaf sig lugnt hem för att hvila.

Klockan fem på morgonen fann en förbigående arbetskarl liket af en yngre kvinna liggande på den bortre, minst trafikerade gångbanan af Vallhallavägen ungefär midt emellan Artillerikasernen och Sofiahemmet. Han

skyndade genast att anmäla det för patrullerande polis-konstapeln, och denne telefonerade till vaktkontoret, så fort han hunnit öfvertyga sig om att uppgiften öfverens-stämde med sanna förhållandet.

En halftimme efteråt infunno sig tvänne detektiver på platsen, och sedan de iakttagit likets ställning m. m., lyftas det på en medförd bår och transporterades till Karolinska institutet för att undergå läkarebesigtning, ty allt angaf ett planlagdt mord.

Detta tilldrog sig en tisdagsmorgon, och aftontidningarna innehöllo endast en kortfattad notis därom under rubriken »Ett nytt mord, En ny våldshandling, Mord och rån» etc. Men redan följande dag utgjorde samma händelse det allmänna samtalsämnet i hufvudstaden. Genom den medikolegala besigtningen hade utrönts, att den döda kvinnans hals visade tydliga tecken till ett strypningsförsök, ehuru hon icke förlorat lifvet enbart genom kväfning. Döden hade orsakats af en bred, tvegggad knif, som bakifrån stuckits in under venstra skulderbladet och gått rakt igenom hjärtat.

Det var själfklart, att ett mord, under så ovanliga omständigheter föröfvadt å en offentlig plats, skulle väcka uppseende. En del tidningar klandrade skarpt ordningsmaktens slapphet, som möjliggjort ett dylikt brott, men de flesta iakttogo tills vidare en reserverad hållning och inväntade polisundersökningens resultat för att däraf draga sina slutsatser.

Det gick långsamt med denna polisundersökning. Först tre dagar efter mordet erhöll allmänheten den otåligt väntade utredningen, och då blef ingen klokare än förut.

I en lika lång som tillkrånglad rapport medgäfvö myndigheterna efter en mängd mer eller mindre lyckade försök att ursäkta sig, att de ingenting visste, icke en gång den döda kvinnans namn, ålder eller hemvist. Icke ett spår till ledtråd hade kunnat erhållas, man stod antagligen inför en af dessa kriminella gåtor, som litet emellan dyka upp bland de olika tilldragelserna i en stor stad, väcka nyfikenhet och sedan glömmas.

Hvad den döda angår, hade blott följande konstaterats:

Hon var af medellängd med vackra, ehuru något oregelbundna drag och troligtvis mellan trettio och trettiofem år gammal. På halsens venstra sida fanns ett stort brunt födelsemärke och på venstra kindbenet tre små s. k. skönhetsfläckar. Håret var svart, ögonen bruna och händer så väl som fötter små, de förra utan rynkor eller sprickor i huden, hvilket bevisade, att hon i lifstiden ej sysselsatt sig med handarbete eller tyngre göromål.

Hennes kläder voro enkla men snygga och alldeles nya. De begagnades antagligen första gången samma dag, mordet föröfvades, ty man hade vid undersökningen på flere ställen funnit träckeltrådarne kvarsittande, men däremot ingenting, som angaf hvar de förfärdigats. Den dödas linne och underkläder voro märkta med ett vanligt M, men om detta betecknade för- eller tillnamnets begynnelsebokstaf, därom visste man lika litet. Näsduk, portmonnä eller några papper hittades icke, hvarken i hennes kapp- eller klädningsfickor.

Patrullerande poliskonstapeln å Vallhallavägen hade vid ett-tiden den natt, då mordet begåtts, sett en man och en kvinna, bägge iförda snygga gångkläder, gå åt det håll, där liket sedermera anträffats, och äfven vid sagda tid tyckt sig höra ett svagt nödrop på afstånd, men han hade ej funnit något underligt i deras beteende och kunde ej bestämdt uppgifva, ifall den mördade kvinnan var identisk med den, som i mannens sällskap gått förbi honom, i alla händelser ville han ej åtaga sig att känna igen någondera af de bägge nattvandrarne.

Hela händelsen var sålunda insvept i ett ogenomträngligt mörker och hotade att äfven förblifva det.

Naturligtvis erbjöd sig en mängd personer, hvilkas fantasi sattes i liflig rörelse af det timade, att gifva polismyndigheterna både råd och vinkar, men i stället för att lemna några tillförlitliga upplysningar gjordes saken ännu mer intrasslad och dunkel genom deras inblandning. Ett par kvinnors försvinnande anmäldes äfven, men de

återfunnos snart, och man stod ej ett steg närmare gåtans lösning.

Polisen gjorde likväl, trots alla beskyllningar hvad som stod i dess förmåga, men då ingen tycktes känna den mördade, som antagligen kommit till Stockholm med någon båt eller ett tåg dagen före den natt, brottet begåtts, antogs, att ett vanligt rånmord förelåg, och intresset slappades snart.

Efter tre, fyra dagar talades knappt om mordet, och alltsamman skulle utan tvifvel snart varit glömdt, såvida ej en lycklig slump fört mördaren i myndigheternas händer.

Vi skrifva slump, ehuru många kallade det samvetskval, — utgången skall bevisa, hvem som hade rätt.

* * *

Fyra dagar efter mordet instälde sig en ung man å detektiva polisens station vid Myntgatan och anhöll att få tala med chefen eller, ifall detta ej läte sig göra, med de personer, hvilka fått i uppdrag att spana efter den dödade kvinnans mördare. Hans begäran bifölls naturligtvis genast, och den unge mannen infördes till vakt-hafvande kommissarien, som i förhoppning att erhålla några viktiga upplysningar mottog honom med förekommande artighet.

Den unge mannen såg mycket förvirrad ut, han rodnade och bleknade om hvartannat och stammade fram en knappt hörbar helsning, hvilken poliskommissarien besvarade med att bedja honom taga plats, hvarefter han fortsatte:

— Ni har uppgifvit er vilja lemna mig underrättelser om det hemlighetsfulla mordet vid Valhallavägen, det var ju så?

— Ja . . . ja . . . det vill säga, sjelf vet jag ingenting, men jag har en kort stund talat med den mördade . . .

— När då?

— Några timmar innan mordet begicks.

— Vid hvilken tid?

— Klockan sex på eftermiddagen. Jag följde henne

från Centralstationen till hotell Örnvingen, där hon sade sig ämna bo några dagar.

— Hm! — Poliskommissarien funderade en kort stund och inkallade sedan en underordnad tjänsteman, som tillsades att föra protokoll öfver de svar, som afgåfvos på hans frågor. Han ansåg det nämligen vara sin pligt att formligen förhöra den unge mannen.

Den tillkallade, en liten skinntorr, surmulen gubbe, nickade tyst och satte sig vid ett bord, där papper och pennor redan förut lågo i ordning.

Poliskommissarien vände sig åter till den unge mannen, som med tydlig oro åsett den surmulne skrifvarens förberedelser, och började på nytt.

— Ert namn? — Får jag be er svara så kort och tydligt som möjligt! — Således ert namn? — Börja! vände han sig till skrifvaren, som halfhögt brummade ett vresigt.

— Ja, det begriper jag väl.

— Vilhelm Falk.

— Ar det hela ert namn?

— Nej, jag heter Vilhelm Agathon Falk.

— Kunde han inte sagt det genast? knotade skrifvaren, dock så tyst, att ingen hörde det.

— Födelseår och datum?

— 1869 den tredje mars.

— Födelseort?

— Göteborg.

— Yrke?

— Kontorist. — Den unge mannen hade nu lugnat sig något och svarade fullkomligt redigt. — Jag är anställd hos grosshandlar Georgsson.

— Jaså. — Och ni befann er i den mördade kvinnans sällskap i tisdags afton?

— Ja.

— Ni har således känt igen liket?

— Jaa. Jag har i dag varit på bårhuset, för att se henne. Jag . . . har aldrig sett en dödad person förut, jag var nyfiken och . . . och . . . Han stannade hastigt och såg bort för att slippa möta poliskommissariens ge-

nomträngande ögon, hvilka noga bevakade alla hans rörelser och ej läto en enda min i den unge mannens ansigte undgå sig.

— Ja, jag förstår, sade kommissarien välvilligt och låtsade ej märka den inre oro, som plågade honom. — Att vara litet nyfiken, det är ju ingenting ovanligt. — Nå, ni kände genast igen er gamla bekanta och gick följaktligen hit för att säga oss, hvem den döda i lifstiden varit. Det var rätt gjordt af er, polisen vet visserligen mycket men tyvärr inte allt, den behöfver ibland hjälp af välsinnade människor.

När kommissarien med beräknad slughet kallade den döda Falks gamla bekanta, spratt den unge mannen till och såg förvånad på honom, men snart lemnade förvånningen rum för en helt annan känsla, och så snart den andre slutat, utbrast han ifrigt.

— Jag har aldrig varit bekant med henne, jag såg henne för första och sista gången i tisdags mellan sex och half sju, tills jag i dag återfann henne som lik.

Polistjänstemannen lyckades ej dölja ett triumferande leende, som en sekund spelade på hans läppar men strax därefter var han åter samme välvillige mau, som nyss förut, och Falk frågade sig tyst, om det ej varit ett misstag, att han tyckt den andre småle.

— Jaså, ni kände henne ej, ni vet kanske inte häller hennes namn?

— Nej . . . nej . . . jag tror det icke.

— Hm! Det var besynnerligt, det medger ni väl?

— Ja . . . kanhända . . . jag vet icke.

Poliskommissarien hostade menande, och skrifvaren spetsade likt en väl dresserad jagthund öronen vid denna signal, som ålade honom särskild uppmärksamhet.

— Låt oss göra ett kort sammandrag af hvad vi veta och ni sagt mig, återtog kommissarien, fortfarande med samma välvilja, i det han följde en hastigt uppgjord plan. — En regnig natt ungefär vid ett-tiden mördas en kvinna, hvars identitet polisen trots alla efterspaningar ej förmår konstatera. Hon är troligtvis en främling i hufvudstaden, åtminstone tyder allt därpå, ty ingen kan

ju lemna den minsta upplysning om henne. Detta är, hvad vi veta eller måhända rättare, hvad vi inte veta. — Nu komma vi till er, herr Falk. Fyra dagar efter den bedröfliga och mystiska händelsen kommer en person till mig och påstår, att han varit i sällskap med en alldeles okänd kvinna, som sedermera befinnes vara den mördade. Den unge mannen, det vill säga ni, min herre, vet icke hennes namn och har håller aldrig sett henne förut, men han tillbringar likväl en halftimme i hennes sällskap

Falk hade med stigande oro lyssnat till kommissariens ord. Plötsligt reste han sig från stolen och utbrast:

— Ja, sådant är verkligen förhållandet, men... men...

— Hvad för men?

— Tillåt mig berätta, hur jag kom i hennes sällskap! fortfor Falk brådskande och satte sig ånyo.

— Jag begär ej bättre.

Skrifvaren pröfvade omsorgsfullt pennan mot tumnageln och beredde sig att ordagrant uppteckna den unge mannens förklaring.

— I tisdags före middagen, började Falk — strax innan jag tänkte lämna kontoret, kom grosshandlare Angel in och frågade efter min principal. Jag svarade, att han gått ut för en stund sedan. Herr Angel gick några slag af och an på golfvet och tog sedan plats midt emot mig. — Hör nu, herr Falk, har ni lust att göra mig en liten tjänst? sade han helt tvärt. — Mycket gerna, svarade jag. Min principal tycks sätta stort värde på Angel, och därför ansåg jag det vara min skyldighet att svara så. — Saken är den, fortsatte Angel och drog fram ett bref — att jag här fått mottaga en ganska förgärlig underrättelse om att en aflägsen släkting kommer upp till Stockholm i dag. Jag borde naturligtvis möta henne vid Centralstationen, men olyckligtvis är jag upptagen hela eftermiddagen, skulle inte ni vilja gå dit i mitt ställe, jag hinner inte be någon annan därom, jag har så förtvifladt brådt i dag. — Joho bevars, svarade jag. — Tack, det var hyggligt! Ja, ni behöfver inte vara

rädd, hon är hvarken gammal eller ful. Hon har inte fyllt trettio år än och lär dessutom vara ganska förmögen, gör intryck på henne, och er lycka är gjord, affär är alltid affär. — Jag tyckte inte om den senare delen af grosshandlarens yttrande, jag har dessutom vissa antipatier mot honom och frågade kort: — Hur skall jag känna igen henne? — Tjaa, det blir kvistigt att säga, jag har själf inte sett henne på minst tio år. Men om jag, ej misstager mig, är hon en ståtlig kvinna antagligen klädd med en viss landsortselegans eller någonting ditåt. Får ni se ett fruntimmer, som stannar på perrongen och ser sig omkring efter en följeslagare, så fråga henne helt enkelt, om hon inte möjligen är enkefru Angel.

— Vänta ett ögonblick! afbröt kommissarien. — Var ni ensam på kontoret med grosshandlaren, då han bad er gå till Centralstationen?

— Jaa.

— Hm! Hur många kamrater har ni?

— Inga. Herr Georgssons affär är ej stor, det är blott min principal och jag, som arbeta på kontoret.

Kommissarien hvisslade dämpadt och återtog efter en kort stund:

— Ni har väl åtminstone en springpojke?

— Jaa, men honom hade jag nyss förut skickat bort i ett ärende.

— Det var således ni själf och ej er principal, som aflägsnade gossen. Förmodligen ett mycket brådskande ärende?

— Åhnej, men han hade sprungit omkring mycket i tisdags, och jag lät honom gå litet tidigare än vanligt.

— Såå. — Kommissariens välvilliga min började efter hand blifva betydligt strängare, och slutligen frågade han skarpt.

— Ni gick väl till Centralstationen på utsatt tid?

— Ja, det gjorde jag.

— Träffade ni fruntimmeret?

— Jaa. — Med ledning af den knapphändiga beskrifning, herr Angel gifvit mig, fann jag snart ett ensamt fruntimmer, som synbarligen väntade på någon. Jag

frågade henne, om hon hette Angel, och hon såg på mig, innan hon svarade: — För tillfället tycks det vara mitt namn. — Jag hälsade då från grosshandlaren och framförde hans ursäkt samt erbjöd mig att ledsaga henne till ett hotell, alldeles som grosshandlaren bedt mig göra.

— Och hon följde er utan vidare?

— Nej, först efter en stunds tvekan. Hon frågade mig två gånger å rad, hvarför grosshandlar Angel inte kommit själf, och jag svarade, att han var upptagen. Hon tycktes inte tro mina ord, utan mumlade förargad mellan tänderna någonting, som jag af grannlagenhet ej försökte höra; dessutom hade det blifvit rätt svårt att göra det i det buller, som rådde rundt omkring strax efter tågets ankomst.

— Hon var således missnöjd öfver att träffa er i stället för grosshandlaren och visade det äfven?

— Ja, och det på ett nästan stötande sätt.

— En annan sak — var det något i fruntimrets uppförande eller klädsel, som särskildt ådrog sig er uppmärksamhet?

— Inte precis. Något af den elegans, hvarom herr Angel talat, märkte jag ej, hon var tvärtom både tarfligt och smaklöst klädd.

— Såå. — Hennes sätt då?

— Ja, hvad skall jag säga? — Hon tycktes vara öfverdrifvet sparsam. När jag föreslog att taga en droska, sade hon bestämdt nej, och då jag sedan vinkade åt ett stadsbud för att få hennes båda kappsäckar burna, frågade hon spetsigt, ifall jag inte orkade med den ena, hon åtog sig den andra. Jag bar förstås den största kappsäcken, men jag tyckte inte om hennes ton, den var hvarken artig eller vänlig, snarare motsatsen; förmodligen var hon ännu ond öfver, att grosshandlaren ej infunnit sig.

— Hm, hm! — Poliskommissarien hostade flere gånger å rad och sade därpå.

— En sak, herr Falk, synes mig särskildt egendomlig. För en stund sedan påstod ni er icke ens veta

fruntimrets namn, och nu har ni ju nämt det flere gånger, hur hänger det ihop?

Ifall han hoppats att förvirra den unge mannen med denna fråga, så misslyckades han alldeles däri. Falk svarade helt lugnt.

— Efter hvad jag kan förstå, var enkefru Angel ej hennes rätta namn.

— Inte det?

— Nej, då jag under vägen till hotellet flere gånger kallade henne så, inföll hon till slut: — Jag heter inte Angel och är inte enka.

— Men då ni först tilltalade henne med detta namn, svarade hon ja?

— Alldeles, herr kommissarie.

— Tyckte ni inte, att det var besynnerligt?

— Joo, jag anmärkte det också och frågade helt djärft, hvad jag fick kalla henne.

— Och hon sade det?

— Nej. — Hon bad mig endast följa henne till ett billigt men snyggt logi. — Jag gick direkt till hotell Örnvingen, jag tyckte inte om hennes sällskap och var angelägen om att slippa det så fort som möjligt. — Hon var verkligen, som grosshandlaren sagt, så vacker, att flera personer vände sig om och tittade efter oss, men hennes röst och sätt voro allt annat än behagliga.

— Följde ni henne in i hotellet?

— Nej, jag tog adjö utanför porten, och då sade hon: Till tack för ert sällskap lofvar jag att i morgon presentera er för min man.

— Hur sade hon?

Falk upprepade sina ord, och kommissarien såg tankfullt rätt fram utan att veta, hvad han borde tro om denna mystiska historia.

— Hör nu, herr Falk, sade han plötsligt — säg mig uppriktigt en sak: stämde ni inte möte med fruntimret till senare på aftonen?

— Nej. — Som jag redan sagt, var hennes sätt riktigt fränstötande, jag tänkte inte ens på att göra det. Dessutom . . .

— Dessutom? frågade polismannen, då han stannade och ej gjorde min af att fortsätta.

— Det är en annan sak, om hvilken jag helst icke talar, den har i alla fall ingenting med det här att göra.

— Som ni vill, herr Falk, jag har ingen rättighet att tvinga er till något. Emellertid anhåller jag, att ni stannar här så länge, jag måste . . . nåja, vänta! Kommissariens sätt hade småningom undergått en stor förändring och af den artighet, han först visat, märktes ej ett spår. Hans sista ord liknade också mera en bestämd befallning än en höflig begäran, och Falk, som märkte detta, inföll hastigt:

— Jag har inte tid därtill, min plats . . .

— Det är nu inte fråga om den saken, afbröt polistjänstemannen och tillade. — Ni stannar, därmed jämt. — Han reste sig och ringde, hvarvid två detektiver trädde in. — Den här herrn, sade kommissarien och pekade på Falk — kvarhålles!

Med ens insåg Falk, att han var misstänkt, men ej ett ögonblick föll det honom in, att han sväfvade i någon fara.

— Nej, men . . .! utbrast han likväl och reste sig från sin plats.

— Det är nödvändigt, sade kommissarien strängt.

— Nåja, ett sätt finns: redogör för hvar och på hvad sätt ni tillbragte tisdagskvällen, och jag skall genast låta er gå.

— Tisdagskvällen? sade den unge mannen och sökte i sitt minne. — Jo, klockan sju lemnade jag kontoret, vi hade mycket att göra just den aftonen, sedan superade jag och . . . och . . . Han häjdade sig, såg förvirrad på alla de innevarande och sjönk ned på stolen med ansigtet doldt i händerna, stammande: — Jag kan icke säga det, jag kan icke.

Kommissarien kastade en triumferande blick omkring sig. Detta förnekande var i hans ögon detsamma som en bekännelse. Han hade med afsigt sparat sin fråga och fann i den unge mannens egendomliga uppförande en bekräftelse på sina misstankar. Med en gammal er-

faren polismans raskhet högg han nu af den gordiska knuten och sade kallt till sina underlydande.

— Kontoristen V. Falk kvarhållles såsom varande misstänkt för mord. För ut honom!

2.

Skyldig eller oskyldig?

Det första poliskommissarien gjorde efter Falks häktande var att söka skaffa alla tillgängliga bevis på hans brottslighet. Det föll honom icke in, att den unge mannen var oskyldig, och för att tillstå sanningen, hans halfva upplysningar, hans osäkerhet och hans bestämda nekande att berätta, hur han tillbragt den kväll, då mordet begicks, skulle gjort hvem som helst misstrogen. Kommissarien medgaf tyst, att han gått väl raskt till väga, isynnerhet om Falk verkligen var utan skuld, men myndigheterna voro angelägna att finna brottslingen, och kommissarien ursäktade sig med, att vid svåra fall måste man tillgripa stränga medel.

Men om kommissarien hoppats att skrämma Falk genom sin stränghet, så misslyckades han fullkomligt. Den unge mannen gick lugnt ut ur rummet, följd af de bägge konstaplar, som tills vidare fått på sin lott att bevaka honom. Den förvirring han först visat var alldeles försvunnen, ehuru vissheten, att misstankarne för det ohyggliga brottet hvilade på honom, bröt hans motståndskraft och gjorde honom ängslig för den närmaste framtiden. Dock efter fem minuter hvar han fullkomligt herre öfver sig själf, och i den stora sal, där de personer, som af en eller annan anledning hemtats ned till detektiva afdelningen, kvarhållas, innan de släppas eller inspärras i ransakningshäktet, satte han sig med

återvunnen kallblodighet och säker hållning för att öfver tänka sin ställning.

Med läsarens tillåtelse vilja vi begagna detta tillfälle att taga den unge mannen i närmare betraktande.

Kontoristen Vilhelm Falk var en ståtlig ung man med vinnande, öppet utseende, blå ögon, hög panna, ljust hår och ett väl vårdadt yttre. Hans för ögonblicket hårdt hopknipna läppar voro fylliga och röda samt vekt tecknade. Vid första ögonblicket frapperades betraktaren af det lugna, nästan barnsliga uttrycket i hans ögon, och äfven en van bedömare skulle aldrig uppskattat hans ålder högre än till tjugu år, ehuru det kraftiga draget kring munnen motsade detta antagande.

De polismän, som rörde sig af och an i det stora rummet, betraktade den unge mannen med en viss nyfikenhet. De hade alla fått veta, hvarför han kvarhölls, och bemödade sig att i hans ansigte läsa den vanliga ångesten för ett oundvikligt öde, men ingenting af det, de väntade få se, visade sig däri. Falk tycktes tvärtom vara likgiltig för allt. Emellertid ådagalade hans korta andedrag och de svettdroppar, som tid efter annan pressades fram vid hårfästet, att hans lugn var mera låtsadt än verkligt.

Polistjenstämännen, vana att handskas med alla möjliga brottslingar, voro långt ifrån ovänliga och stälde ibland några frågor till den unge mannen. I början iakttog Falk en mulen tystnad, men snart svarade han, och ett samtal utspann sig mellan bevakarne och fången. Hade de förre hoppats att narra någonting ur honom, så lyckades det icke. Falk aktade sig sorgfälligt för att säga något, som kunde tydas till hans nackdel, och svarade endast enstafvigt. Deras omdöme om honom var också snart färdigt. De flesta ansågo honom för en hyggelig ung man, som de inom kort skulle få släppa, medan ett par gamla, misstänksamma poliskarlar, hvilka ej trodde någon eller något, menade, att han var en utstuderad spetsbof, som skulle skaffa dem mycket att göra.

Under tiden hade poliskommissarien lemnat detektiva stationen och uppsökt grosshandlar Georgsson, hvil-

ken mottog honom med en blandning af nyfikenhet och förvåning, som han ej bemödade sig att dölja.

Kommissarien redogjorde kort för anledningen till sitt besök och erhöll alla de upplysningar han önskade.

Grosshandlaren, en fentiofem års man med stränga, kantiga anletsdrag, tunnt gråsprängdt hår och stora polissonger, i hvilka han oupphörligt drog, besvarade alla frågor på ett sätt, som visade, hur van han var att värdera tiden, och lemnade en synnerligen fördelaktig beskrifning öfver sitt enda biträde, hvars ordentlighet och pålitlighet han ansåg stå öfver hvarje tvifvel

Poliskommissarien hade ej väntat så ampla loford och aflägsnade sig, sedan han anhållit, att springgossen skulle skickas ned till detektiva stationen samma dag. Hans nästa uppgift var att vända sig till grosshandlar Angel för att få veta, hur mycket af Falks berättelse som var sant, men i stället för att uppsöka grosshandlaren bad han denne per telefon om ett samtal.

Kommissarien måste erkänna, att saken i sitt nuvarande läge var allt annat än klar. Det enda, som bevisade Falks delaktighet i mordet, voro hans tvetydiga uppgifter och osäkra hållning, men detta kunde lika väl ha sin grund i den unge mannens rädsla för det ovanliga i sin ställning, ty med polismyndigheterna vill ju ingen gerna komma i beröring. Men å andra sidan måste en brottsling finnas, och ifall Falk ej var mördaren, hvem var då den skyldige?

Kommissarien beslöt att vänta så länge, ensamt tiden kunde reda denna trassliga härfva.

Grosshandlar Angel infann sig vid fyratiden på eftermiddagen och fördes strax till kommissarien, hvilken mottog honom med samma artighet, som han äfven visat Falk. Sedan grosshandlaren fått veta, att Falk misstänktes för ett mord, stirrade han så förundrad på kommissarien, att denne knappt förmådde hålla tillbaka ett skratt, ehuru grosshandlarens förvåning syntes honom väl öfverdrifven för att vara fullt naturlig. Inte desto mindre började han anläggande sin allvarliga ämbetsmannamin.

— Ni anser det således otänkbart, att Falk kunnat begå ett sådant brott?

— Den beskedlige karlen! Ursäkta, herr kommissarie, men jag finner er förmodan rent af lustig! — Och grosshandlaren tog sig den friheten att skratta högt, ett gällt, pipigt skratt, som gjorde ett allt annat än angenämt intryck på åhöraren.

Kommissarien betraktade honom nyfiket, han tyckte ej riktigt om denna forcerade munterhet.

Allting hos Angel var rundt och mjukt. Hela figuren föreföll benlös och saknade alldeles hållning. Grosshandlaren tycktes vara medveten om dessa brister, ty han bemödade sig ständigt att genom en otroligt långt drifven rörlighet dölja dem, och han lyckades äfven fullkomligt. För öfrigt var han en ganska vacker man med små milda, bruna ögon och fylliga kinder, hvilka helt och hållet doldes under ett yfvigt, omsorgsfullt ansadt helskägg.

Sedan Angel strattat ut, vände han sig till polis-mannen och bad höfligt om ursäkt.

Kommissarien bugade sig och fortsatte.

— Var af den godheten och svara på några frågor, som jag ämnar göra.

— Med största nöje! — försäkrade grosshandlaren beredvilligt.

— Tack! Var ni i tisdags på herr Georgssons kontor?

— Jaha, ungefär klockan tre, om jag ej missminner mig. Jag hade några ord att säga Georgsson, affärer, förstår ni.

— Naturligtvis. Men bad ni inte på samma gång Falk göra er en liten tjänst?

— Jag? — Angel spärrade på ett nära nog oroväckande sätt upp sina små ögon, och sedan han funderat en stund, återtog han med en min af förolämpad värdighet; — Jag behöfver inte låna några pengar.

— Det menade jag håller inte, men det finns väl andra tjänster, som en person i Falks ställning kan göra er?

— Ber om ursäkt, herr kommissarie! — inföll Angel liffligt. — Men jag begriper inte alls, hvarpå ni syftar.

— Hm, hm! — Nu var det poliskommissariens tur att se förvånad ut, ehuru han väntat detta svar. — Bad ni inte Falk att i ert ställe möta en släkting, som skulle anlända samma dag med tåget? — frågade han rakt på saken.

— En släkting till mig?

— Ja visst!

— Jag har inga anförvandter i Sverige, inte en, så vidt jag vet.

— Har ni inte?

Grosshandlar Angel såg öfverraskad på kommissarien utan att svara.

— Ni väntade således ej en kvinlig släkting i tisdags?

— Jag? Nej. — Angels minspel och hans tonfall uttryckte en sådan häpnad, att kommissarien ansåg flera frågor öfverflödiga. Det oaktadt fortsatte han envist.

— Och ni bad inte häller Falk gå till Centralstationen åt er denna dag?

— Nej, hvarför skulle jag det?

— Han påstår likväl, att ni bedt honom därom.

Grosshandlaren skrattade ånyo och skakade på hufvudet.

— När skulle jag ha gjort det?

— I tisdags, då ni befann er på grosshandlar Georgsons kontor.

— I tisdags . . . nej, men . . . — Angel, som tycktes hafva mycket svårt att dämpa sin munterhet, afbröt den påbörjade meningen med ett af sina gälla skratt, hvar efter han helt hastigt blef allvarsam och frågade. — Nej, men hvarför har han sagt det?

— Ja, hvarför? — upprepade kommissarien och grep protokollet öfver det förberedande förhöret med Falk. — Hör nu på! — sade han och läste upp den del däraf, som handlade om samtalet mellan Angel och Falk.

— Det där är lögn! — utbrast grosshandlaren, så fort kommissarien tystnat. — Jag har ju inga släktingar,

hvarför skulle jag då bedja en person, som jag knappt känner, springa och möta ett fruntimmer, som inte existerar annat än i hans inbillning?

— Då återstår att taga reda på, hvarför han uppgifvit just ert namn och ej något annat.

— Jaa, men jag inser icke . . .

— Något skäl måtte han likväl hafva därtill.

— Ja, kanhända . . . kanhända inte.

— Har ni på något sätt sårat honom?

— Visst inte! Georgsson och jag äro mycket goda vänner, och Falk har alltid varit höflig och undfallande mot mig. Men vänta . . . låt mig tänka! — Grosshandlaren antog en djupsinnig min, lade högra handens pekfinger parallelt med näsan och försjök en stund i sina tankar. Hastigt spratt han till, knäppte med fingrarna och lutade sig fram mot polismannen, hviskande. — Hvad jag nu ämnar säga, hoppas jag förblir en hemlighet mellan oss båda.

— Är det nödvändigt, skall jag ej yppa ett ord af det, ni nu säger mig.

— Ser ni, herr kommissarie, — började Angel med låg röst och såg sig omkring, som om han fruktat några lyssnare, — jag vet ingenting bestämdt, hvad jag nu vill berätta är mer ett antagande, en hypotes än något visst, men jag anser det vara min skyldighet att säga äfven, hvad jag tror mig veta, och då Falk varit nog ogrannlaga att blanda in mitt namn i en så ruskig sak som denna, tänker jag inte skona honom.

Polistjänstemannen makade sig intresserad närmare och tecknade åt Angel att fortsätta

— Jo — hur skall jag säga? Fröken Georgsson, en ovanligt vacker ung dam — åh, ni skulle se henne! — som på inga vilkor får nämnas i sammanhang med den här saken, kommer inom kort att blifva min hustru. Hennes far och jag äro redan öfver ens därom, och efter alla tecken att döma har hon själf inga invändningar mot mig.

— Vidare! — uppmanade kommissarien otåligt.

— Ja, nu tror jag, att unge Falk förälskat sig i

henne — jag tror det, men jag vet det inte — och kanske han för att lägga några hinder i min väg ljugit ihop hela den här dumma historien.

— Aha! — Detta utrop bevisade, att polismannen trodde sig veta tillräckligt för att häkta Falk.

— Som jag redan sagt, återtog grosshandlaren, hvilken tycktes vara angelägen att riktigt klargöra denna sak, — kan jag inte påstå detta, men det ligger ju nära till hands att antaga det.

— Åhjo, — medgaf kommissarien. — Nå ni är väl beredd att upprepa edra ord inför rätta, herr grosshandlare?

— När som helst, undantagandes hvad som rör fröken Georgsson.

— I så fall har jag ingenting att tillägga. God middag!

Angel bugade sig och gick mot dörren. Där stannade han och sade med ett deltagande, som poliskommissarien ej väntat hos den gladlynte affärsmannen.

— Det är väl ändå aldrig möjligt, att Falk dödat en kvinna för att kasta skugga på en lycklig rival?

— Åhnej, det är nog inte brottets egentliga anledning.

— Jag tror för öfrigt icke, att han gjort det, en så hyggelig karl . . .

— Vi få väl se, — inföll kommissarien och klippte tvärt af samtalet.

— Ja, ja, mumlade Angel rörd och förde handen till ögonen, — men jag tror ändå inte, att Falk gjort det.

— God middag! sade kommissarien för andra gången.

— Ursäkta! Adjö! — mumlade Angel, som ej gerna kunde missförstå en så tydlig vink.

— En sådan fjant! — knotade polismannen, då dörren slutit sig efter den gående, men snart togo hans tankar en annan riktning, och med en blandning af triumf och bekymmer fortsatte han sin monolog. — Det här ställer saken i en ny dager, mycket, nästan allt talar för att Falk verkligen är brottslig, hvarför skulle han eljes hittat på den enfaldiga historien om den där sprättaktige

rivalen ... Hm, visste man blott, hvem den döda vore, så skulle allt snart vara klart, men ... hm! Å andra sidan talar Falks frivilliga infinnande här till hans förman. Hm, låt se ... egentligen bevisar det ingenting annat än raka motsatsen, ifall karlen verkligen är en slipad skurk. — Samvetskval? — Kanhända, eftersom detta är hans första brott, men ... Allt i den här saken pekar på en slug bof, och Falk har ända till i tisdags visat sig vara en ordentlig och pålitlig ung man, men dylika förvandlingar äro möjliga. Karlen är brottslig, att tvifla därpå tjänar till ingenting. Jag måste framtvinga en bekännelse, han skall säga mig, hvar han tillbragt tisdagsaftonen, och om han fortfar i sin vägran, då faller han sig själf. — Kommissarien ringde och befallde den inträdande polismannen att ännu en gång föra Falk till honom.

Den unge mannen visade sig strax därefter i dörren och riktade en nyfiken blick på kommissarien, hvars mörka ansigte emellertid ej lofvade något godt.

— Er sak står mycket illa, — sade tjänstemannen långsamt och med eftertryck, medan han uppmärksamt granskade Falks drag för att ej låta en enda rörelse i dem undgå sig. — ty större delen af det, ni berättat, har visat sig vara osanning.

Falk svarade icke, utan såg endast frågande på den andre.

— Ni påstår, att grosshandlar Angel bedt er vid Centralstationen möta en kvinna, hvars namn ni säger er icke veta, är det ej så?

— Joo.

— Grosshandlaren däremot förklarar, att han aldrig framställt en sådan anhållan, han var endast en kort stund inne på kontoret och pratade därunder blott om likgiltiga saker. Har ni förstätt mig?

— Inte alls — stammade Falk, på hvars ansigte en gränslös förvåning afspeglade sig.

— Behöfver jag upprepa mina ord? — Kommissarien talade ytterst högtidligt, synbarligen beräknande att aldeles krossa den förmente brottslingen, men denne tyck-

tes ej fatta, på hvad han syftade, utan stod som en sannskyldig bild af den mest ohöljda förundran. — Försök ej att spela er roll längre, mig bedrager ni icke därmed, jag är för van vid dylika finter! — utbrast han hetsigt och tillade något lugnare. — Hela historien om detta uppdrag, som redan föreföll mig tvifvelaktigt, är en dikt, grosshandlar Angel har bestämdt förnekat allsammans.

— Har han? — flämtade den unge mannen, som ändtligen insåg, hvarthän poliskommissarien ville komma. — Men det är ju omöjligt!

— Icke desto mindre har han gjort det. Nå, hvad har ni att svara?

— Han ljuger . . . ljuger infamt . . . nedrigt!

— Ni följer en dålig taktik, Falk, — sade kommissarien kallt, — och för allt ni rätt skall fatta, för hvilka faror ni utsätter er genom ett dylikt nekande, vill jag göra er den tjänsten att visa, hur er sak för närvarande står. — Grosshandlar Angel — en fullkomligt oförvitlig man, eller hur?

Falk nickade tyst och väntade.

— Nåväl, grosshandlar Angel har af en händelse råkat infinna sig på det kontor, där ni arbetar. Tyvärr voro ni och han ensamma, och . . .

— Tyvärr! — afbröt Falk klagande.

Kommissarien låtsade ej höra detta afbrott, utan fortsatte lika kallt som förut!

— . . . och af en sådan anledning inblandar ni hans namn i denna sak. Medgif, att det ej är synnerligen vackert handladt! Förmodligen hade ni på samma lösa grund nämt hvilken annan person som helst, ifall denna person af en slump besökt er vid samma tid i tisdags.

— Visst inte, grosshandlar Angel . . .

— Ni behöfver ej säga mer, — afbröt kommissarien och vände sig bort för att dölja ett leende, medan han tänkte. — Historien om rivalerna är således sann. — I edra ögon, återtog han högt — är den lögnen måhända skickligt hopspunnen, men i mina blir den blott en vanlig lögn. Har ni följt med?

— Jaa — nickade Falk till svar.

— Bra! Hör nu noga på! En obekant kvinsperson, hvars rätta namn polisen trots ifriga efterspaningar ej lyckats uppdaga, anlände i tisdags till Stockholm. Ni, som icke kände henne och aldrig sett henne — enligt hvad ni själf påstår, naturligtvis — möter denna kvinna vid tåget, för henne till ett tredje klassens hotell och lemnar henne utanför porten. Följande morgon hittas denna kvinna mördad i en af stadens utkanter, och några dagar efter denna händelse kommer ni hit och dukar upp en mycket osannolik historia. Mina misstankar väckas, och redan vid en första undersökning finner jag, att tre fjärdedelar af det ni sagt icke är sanning. Ni bör inse, hvad detta betyder.

— Jag förstår ingenting — svarade Falk entonigt.

— Säg hällre, att ni icke vill förstå! Nå, mig gör det detsamma, därigenom skadar ni endast er själf.

Falk lutade hufvudet mot händerna och försökte tänka, men hans redan förut öfveransträngda hjärna vägrade att göra tjänst, och utstötande en djup suck sjönk han ned på en stol.

Kommissarien såg strängt på honom, men när den unge mannen ej gjorde min af att säga något, återtog han.

— Ni är den ende, som varit i sällskap med den okända, ni och ingen annan är mördaren.

Som slungad i höjden af en fjäder sprang Falk upp och tog hotande ett steg mot polismannen.

— Nu ljuger ni! — hväste han hest

— Den ende, som hittills ej talat sanning, är ni, — svarade kommissarien utan att ändra en min, — men ehuru alla misstankar vända sig mot er, finns det likväl ett sätt att rentvå er: redogör noggrant för hur ni tillbragte tisdagskvällen, jag skall låta kontrollera edra uppgifter och, ifall ni ej söker narra mig, genast släppa er.

Falks ögon, hvilka i början med en skymt af hopp hängt vid kommissariens läppar, blefvo matta vid denna begäran och irrade hjälpsökande kring rummet, medan

en inre ångest, som den unge mannen ej längre förmådde dölja, pressade fram stora svettddroppar vid hans tinningar.

— Nåå! — sade kommissarien något vänligare, sedan han en stund väntat på svaret.

— Jag kan inte . . . Jag får inte . . .

Det välvilliga uttrycket vek genast från polismannens ansigte, och med en barskhet, som utgjorde en stark kontrast till hans nyss visade godhet, utropade han.

— Ni kan inte, ni får inte. Just det svaret väntade jag; något bättre bevis på er brottslighet gifs icke. Svvara detsamma inför rätta och ni får se, hur det slutar!

— Han ringde och sade befallande till de båda polismän, som infunnit sig på hans kallelse. — Kontoristen Falk föres till ransakningshäktet! — Och utan att bevärda den unge mannen med en blick vände han honom ryggen och började sätta upp polisrapporten, men snart lade han pennan från sig och mumlade.

— Det finns knappt något tvifvel mer om karlens brottslighet, och likväl har ett förhör sällan varit mig så motbjudande. — Han reste sig och gick några slag i rummet, men stannade snart och sade. — Jag måste skaffa några påtagliga bevis . . . nå, det torde ej blifva svårt. — Med raska steg lämnade kommissarien sitt arbetsrum, gick ut i stora salen, gaf tvänne detektiva konstaplar order att följa sig och skyndade raka vägen till Falks bostad, hvars adress han fått af grosshandlar Georgsson.

Den unge kontoristen hyrde en dublett vid en af de mindre gatorna på Östermalm. Sängkammaren låg innanför ett rum, som synbarligen användes till förmak och mottagningsrum och var särdeles smakfullt inredt med lätta, men solida möbler.

Den gamla enkefru, af hvilken Falk hyrde sin lilla våning, mottog de tre besökarne, som utan krus stego in genom den halföppna dörren, med tydlig förskräckelse. Kommissarien lagnade henne dock snart och uppdrog åt de bägge detektiverna att undersöka Falks rum, medan han själf förhörde värdinnan.

Han väntade tåligt en stund, tills hon slutat med

sina utrop och bedyranden, samt gick därefter rakt på saken. Egentligen var det blott en enda upplysning, han ansåg sig behöfva, och för den skull frågade han antagande sin vänligaste min.

— Säg mig en sak, min fru, hur dags kom Falk hem i tisdags kväll?

— I tisdags? — svarade den gamla frun och ansträngde sitt minne. — Det vet jag verkligen inte. Jag lägger mig alltid före tio och har gud vare lof en god sömn, jag hör sällan, när Vilhelm kommer hem om kvällen.

— Tänk efter, är ni snäll! Det är nämligen af stor vikt för mig att få veta det.

— Kanske Kristin har reda på det, — förmodade Falks värdinna.

— Jungfrun? — gissade kommissarien.

— Ja. Skall jag be henne komma in?

— Var snäll och gör det!

Jungfrun tillkallades och fick mottaga samma fråga som matmodern.

Hon kunde lika litet som denna uppgifva tiden, men efter ett var det likväl. Hon hade gått till sängs precis på slaget och då ej hört någon öppna dörren till Falks rum, således visste hon, att han ej varit hemma före ett, sedan han gick ut ungefär vid niotiden.

— Jaså, han var hemma och gick ut igen? — frågade kommissarien.

— Ja, herrn bytte om kläder.

— Kom han enkom hem för den saken?

— Ja. Han kom hemspringande, kastade af sig kontorskläderna och tog i stället på sig frackkostym, han skulle väl bort, kan jag tro.

Detta var allt, hvad såväl matmodern som tjänarinnan kände till angående den omtalade kvällen, men kommissarien ansåg dock dessa ofullständiga uppgifter för viktiga länkar i den kedja af bevis, han föresatt sig att samla. Han ämnade just låta jungfrun aflägsna sig, då den ene af de konstaplar, som undersökt Falks rum,

öppnade dörren och tecknade åt sin förman, att han önskade säga något.

Kommissarien gick fram till sin medhjälpare, som hviskade ett par ord i hans öra.

— Hm! — Polistjänstemannen hostade menande och vände sig sedan till tjänstflickan, som gapande af förvåning öfver det oväntade besöket stod kvar på samma plats.

— När eldades det sista gången i Falks rum? — frågade han.

— I söndags, — blef jungfruns svar, som afgafs utan ringaste tvekan.

— Är ni säker därpå?

— Jaa då. Herr Falk tycker inte om värme, och ännu är det ju inte så värst kallt ute.

— Nej, nej, — mumlade kommissarien, som i en hast fått mycket att tänka på.

— Men nu kommer jag ihåg något, — återtog den pratsjuka flickan, som synbarligen ej begärde annat än att få berätta så mycket som möjligt. — I onsdags morse osade det inne hos herrn.

Kommissarien och konstapeln växlade en talande blick.

— Jag frågade honom, förstås, hvarifrån oset kom, — fortsatte jungfrun.

— Nå, hvad svarade han då?

— Åh, jag glömde bara att draga ifrån spjället, när jag i går kväll brände upp några gamla bref och räkningar, sa' han.

— Sade han verkligen bref?

— Ja, det gjorde han visst det.

— Och det där hände i onsdags morgse?

— Jaa.

— Det var således hvarken i går eller i förgår?

— Nej, hvarför skulle jag säga så, när det var i onsdags?

— Alldeles det ja. — Efter dessa ord gingo kommissarien och konstapeln in i Falks rum, där den senare genast pekade på kakelugnen. Förmannen föll på knä

framför luckorna och granskade uppmärksamt lemmingarna efter en hög papper, som blifvit uppbrända.

— Det där har varit komprometterande bref, eljes skulle karlen ej bränt upp dem, men hur slug han än är, på någon egentlig skicklighet visar han inte prof. — Han skakade bekymrad sitt hufvud, tilläggande. — Mystiskt ser det i alla fall ut.

Efter att ännu en gång hafva genomsökt rummen utan att finna något gingo polismännen.

— De där uppbrända papperen förarga mig — sade kommissarien under hemvägen till sina följeslagare. — Voro de verkligen bref vaxlade mellan Falk och den mördade kvinnan, är det skada, att de nu skola vara förstörda, voro de däremot blott några gamla räkningar, så förvärrar det karlens ställning, att han brände upp dem strax efter brottet.

De bägge detektiverna nickade instämmande, de hyste naturligtvis samma åsigt som sin förman.

När kommissarien hunnit tillbaka till polisens hufvudstation, infördes Georgssons springgosse till honom.

Denne hade ingenting att berätta och förhördes så att säga endast för formens skull. Han hade ej sett grosshandlar Angel vare sig gå till eller från Georgssons kontor, och hvad Falks uppförande beträffar, märkte han ingenting ovanligt på tisdagen, de följande dagarne däremot hade Falk varit mycket glad, sjungit och hvisslat samt utan anledning gifvit gossen en krona i dricks-pengar.

Kommissarien blef smått förargad öfver dessa upplysningar, ty att Falk ägt styrka att visa sig särskildt glad strax efter ett ohygglig brott, det trodde han ej.

— Narras du inte nu? — frågade han barskt.

— Nej, blef det lugna svaret.

Kommissarien såg en stund skarpt på gossen, men då denne hvarken rodnade eller slog ned ögonen, visste han till slut ej, hvad han borde tro. Emellertid ansåg han en dylik motsägelse i Falks karaktär allt för osannolik, gossen hade troligtvis blifvit så glad öfver den krona, han

fått, att han nu fantiserade ihop en historia om Falks sinnesstämning. Poliskommissariern lät honom gå och tog där-
 efter i tu med sin rapport, hvare kontoristen Vilhelm
 Falk utpekades som den döda kvinnans baneman, ehuru
 motiven till brottet ännu voro höljda i dunkel.

3.

Inom lås och bom.

När Vilhelm Falk blifvit förd till ransakningshäktet och hans namn inskrifvet på fånglistan, fattade han knappt, i hvilken ställning han befann sig. Stel som en automat, lät han sig visiteras, och själsfrånvarande följde han fångvaktaren till en cell, genom hvars låga dörr han trädde in, utan att en min ändrades i hans bleka ansigte.

— En ful fisk att fjälla, — mumlade fångknekten förargad efter honom. Det var också högst sällan en ung brottsling visade sig så känslolös i hans sällskap.

Men då Falk blifvit ensam, försvann hans onaturliga stelhet. Hans hjärna började arbeta, och i vanmäktig vrede grät han en lång stund. Af den stolthet, som förut hållit honom uppe, fanns ingenting kvar, och vridande händerna, snyftande och maktlös kastade han sig på träbritsen vid cellens ena vägg.

Efter hand blef han dock lugnare. Sedan tårarne ohäjdadt fått rinna en stund, lade sig vreden. Själfbevarelsedriften vaknade, och försökande glömma sin nuvarande belägenhet, samlade han sina tankar och började fundera öfver hvad framtiden kunde bära i sitt sköte.

Han satt häktad såsom misstänkt för ett vanhedrande brott, men var han förlorad eller icke? Mellan misstankarne och vissheten fans ett stort svalg. I medvetandet om sin oskuld smålog han föraktligt åt sin omotive-
 rade rädsla. En stunds eftertanke sade honom likväl, att

äfvén efter ett frikännande — och ett sådant måste ju följa, därom var han öfvertygad — den närmaste tiden skulle te sig allt annat än hoppfull.

Snart gled hans tankar in på ett ännu tröstlösare område. Vid en person, som varit anklagad, häftar alltid en fläck, han är ej mer densamme som förut. Falk tyckte sig redan se, hur de forna vännerna med föraktliga axelryckningar vände sig från honom, hur de hänskrattade bakom hans rygg och hviskande utbytte elaka anmärkningar om, den, som suttit häktad.

Han sjönk åter ihop. Tystnaden rundt omkring blef förfärligt tryckande, i halfmörkret trodde han sig se ofullständiga gyckelbilder, och på långt afstånd tonade en kör af giftiga hviskningar, hvilka alla gälde honom. Han blef rädd för sin ensamhet, tyckte sig sjunka ned i ett lager af dy och orenlighet, som steg utan uppehåll och hotade att kväfva honom. Han var förlorad, dömd, utstött ur samhället.

Ur sina oklara drömmar väcktes han af en butter stämma, som sade.

— Se här har ni maten!

Den unge mannen öppnade ögonen och stirrade öfverraskad på en person, som stod vid hans hufvudgård. Först efter en stund kände han igen fångknekten och tackade nästan ödmjukt, när han mottog den skål, som räcktes honom.

Fångvaktaren kände sig välvilligt stämd af denna artighet, som man ytterst sällan visade honom, och sade godmodigt.

— Ni är litet ledsen, tror jag. Nå inte är det värdt att tappa humöret för så litet; har ni bara klara papper, så reder ni er nog.

Falk såg glad på den buttre karlen och nickade. Dessa voro de första vänliga ord, han hört på hela dagen, och hur betydelselösa de än voro, återgäfvo de honom med ens hans krafter. Han tog skålen med sin aftonmåltid och såg med saknad efter fångknekten, då denne aflägsnade sig.

Behovvet af föda kom honom att för en stund glömma

sina bekymmer, och när han tillfredsstält sin aptit, lade han sig för att sofva. Men sömnen ville ej infinna sig. Hela natten stirrade han ut i det omgifvande mörkret, som föreföll honom så kväfvande tungt, att han knappt förmådde andas.

Han lugnade sig emellertid så småningom och sökte en fast utgångspunkt för sina irrande tankar, men i stället för att blicka framåt drogos de tillbaka till minnena från fordom.

Han påminde sig barndomen med sina oskyldiga lekar, afbrutna af djärfva pojkestreck, af gråt och skratt. Han såg föräldrarne med vemod blicka ned på sonen, som låg ensam i en af ransakningsfängelsets celler, och han kände nära nog en stilla glädje öfver, att de ej längre lefde för att deltaga i hans förnedring.

Från barndomsminnena flögo tankarne till hans första strider och förhoppningar på den bana, han beträdt.

Han hade börjat som volontär på ett större kontor, därifrån flyttade han till grosshandlar Georgsson, hos hvilken han haft anställning i fyra år.

— Hvad skulle väl principalen tro om sin bokhållare? — blef hans nästa fråga. Han kände Georgsson som en sträng affärsman, hvilken blott fordrade en sak: en heder utan fläck. Och från principalen foro tankarne till dennes dotter.

— Eleonora, Eleonora, — mumlade ransakningsfångegen klagande.

Han kände sig blekna i mörkret. Han älskade henne, och hon hade för endast några dagar sedan lofvat honom att blifva hans. Men nu? Kunde och ville hon hålla detta löfte, och vågade han väl hoppas, att hon skulle göra det?

Falks nedslagenhet vek ett ögonblick för en kärsla af triumferande lycka. Hon visste, att han ej var skyldig, hon visste det. hon skulle ej svika honom. Han var så öfvertygad därom, att han glömde allt annat och leende satte sig upprätt på britsen.

Det var länge sedan, säkerligen långt innan hon ens märkt hans tillvaro, som han förälskat sig i sin princi-

pals vackra dotter. Det var också därför, som han stannat kvar på sin obetydliga plats vid grosshandlar Georgssons pulpet för att i sin mån hålla dennes tynande affär uppe. Och af alldeles samma skäl hade han afslagit flera fördelaktiga anbud att byta ut sin ställning mot en bättre sådan. I fall han lemnade Georgsson, skulle han kanhända ej få se Eleonora så ofta, och detta var nog att förmå honom svara nej.

Falk var dock ingen svärmare, knappt ens en poetisk natur, och hans kärlek uteslöt visst icke tankarne på framtiden, den blef tvärtom en sporre, som eggade och dref honom att spänna hvarje muskel för att skaffa sig en säker grund. Han var sparsam af nödtvång, inom kort äfven af beräkning. Han blef en gnidare mot sig själf, men endast i hemlighet, ty oakadt sina många goda egenskaper lyckades han aldrig fullständigt frigöra sig från en viss falsk stolthet, hvilken flere gånger lagt stora hinder i hans väg.

Under tiden späjade Falk ifrigt åt alla sidor efter ett gynsam tillfälle att komma sig upp. Han var väl ung, men han visste med sig, att han hvarken saknade affärsduglighet eller arbetslust, och nu behöfde han detta tillfälle mer för en annans än för sin egen skull. Längre fick han vänta, men en dag syntes det efterlängtade tillfället så nära, att han lätt kunde nå det.

En person, hvars bekantskap han lyckats göra, frågade honom med en inom affärsvärlden mindre vanlig öppenhet, om han ville byta plats och bli kassör hos honom. Frågaren var en gammal barnlös enkling, som kände sig trött vid affärerna och såg sig omkring efter en pålitlig man åt hvilken han — naturligtvis under sitt öfverinseende — kunde lemna de löpande göromålen. De bägge biträden, åt hvilka han ämnat öfverlåta firman, hade dött under loppet af ett år, och han hade särskildt fäst sig vid Falk, som både i yttre och inre egenskaper mycket liknade hans affidne kassör.

Detta anbud öppnade ett oväntadt framtidsperspektiv för den unge mannen. Han skulle genom det icke blott genast erhålla en fördubblad lön, utan äfven framdeles

blifva delegare i en solid firma. Men det oaktadt tvekade han. Eleonora Georgsson var den magnet, som höll honom tillbaka. Falk hade bättre än principalen reda på att affären, som aldrig stått på säkra fötter, långsamt närmare sig sin upplösning; han ville stanna kvar på sin post och där förvärfva sig Georgssons tacksamhet för att sedan som belöning erhålla Eleonoras hand. Han ville gerna tjäna Laban i sju år utan lön för det ovissa hoppet om Rakels genkärlek.

Men hans sunda, praktiska förstånd sade honom snart, att den vägen kanske var ännu osäkrare, ty genom att följa den skulle han aldrig få mer än två tomma händer att erbjuda sin utkorade.

En hel vecka grubblade Falk, som eljes hade så lätt att fatta ett beslut, på denna sak, och sedan föresatte han sig att låta Eleonora själf afgöra hans öde.

Samma tisdag, det mord, för hvilket han misstänktes, föröfvats, infann han sig klockan nio på aftonen i Georgssons privata bostad och anhöll att få träffa principalen. Han visste redan förut, att detta var omöjligt, emedan Georgsson på förmiddagen talat om, att han blifvit bortbjuden samma kväll. När jungfrun, som öppnat för honom, svarat, att herrn ej var hemma, stod Falk brydd och förlägen kvar i förstugan, nästan rädd att fråga efter fröken Eleonora. Jungfrun tycktes emellertid läsa, hvad han åstundade, i hans drag och sade litet elakt.

— Kanske herr Falk vill träffa fröken i stället?

— Ja — utropade han och steg raskt in i tamburen.

Fröken Georgsson mottog sin fars biträde med en viss förundran, men Falk trodde sig äfven i hennes anletsdrag se en skymt af glädje och ansåg hennes förvåning härleda sig från den ovanliga visittimmen. Vare sig denna iakttagelse var riktig eller ej, gaf den honom likväl mod att stanna, och på hennes stumma inbjudning tog han plats.

Men om han förestält sig, att det första steget var svårast, så fann han snart, att det andra ej häl-

ler var lättare. Han tummade förvirrad sin hatt, som han, utan att veta hvarför, behållit i handen, stammade fram några tvärhuggna meningar om det regniga höstvädret, men lyckades trots alla bemödanden ej få ett samtal i gång och ännu mindre att säga, hvad han hade på hjärtat.

Den unga damen bet sig flere gånger i läpparne för att dämpa sin skrattlust, och hennes synbara munterhet minskade ingalunda Falks bryderi. Men med äkta kvinnlig instinkt märkte hon snart, att hans egentliga ärende ej gälde fadern utan dottern, och tack vare hennes åtgörande blef samtalet efter hand lifligare.

Falk hade en stund känt sig generad öfver det mindre vanliga i sin belägenhet. Här satt han midt framför en ung flicka, som han uppsökt sent på kvällen; han fann sitt steg obetänksamt och ångrade att på detta sätt hafva komprometterat henne. Hans oro ökades också, då tjänarinnan, hvars nyfikenhet blifvit väckt, gjorde sig ett ärende in i rummet, där de sutto, och med ett, som han genast insåg, lika tafatt som misslyckadt försök att rädda situationen sade han brådskanie.

— Jag skall genast gå igen.

Fröken Eleonora log, och jungfrun gick med en mångtydig axelryckning. Men Falk ansåg det nu vara sin skyldighet att förklara sig, så mycket mer som han efter en blick på vägget fann, att klockan snart var tio.

Utan någon direkt anledning började han berätta, hur förändrad hans ställning blifvit genom det anbud, som gjorts honom, och då han såg, att Eleonora uppmärksamt lyssnade till hans ord, återkom hans mod. Snart hade han talat sig varm, och med en djärfhet, som han för några minuter ej skulle tilltrött sig, fattade han hennes högra hand, och så följde bekännelsen om hans kärlek. Han talade eldigt och öfvertygande, med nedböjdt hufvud utan att våga se upp till den unga flickan, som satt orörlig midt framför honom.

Hon å sin sida blef först brydd, och då han slutade för att invänta hennes svar, var hon en lång stund tyst, likväl

utan att draga tillbaka sin hand, som han hela tiden behållit mellan sina.

— Vilhelm! — hviskade hon slutligen, men så sakta, att han knappt trodde sina öron.

— Eleonora, Eleonora! — var allt, hvad han svarade, och sekunden därefter låg han på knä vid hennes fötter.

Hon log och lät honom kyssa sina båda händer, hvilka han bemäktigat sig. De sade ingenting, de glömde både tid och rum, egoistiska så som endast två lyckliga människor kunna vara.

— Och du trodde ej, att jag höll af dig? — sade hon slutligen och lät sin ena hand smekande fara genom hans hår.

— Jag vågade ju icke, — svarade han.

— Barn där! — inföll hon öfvermodig i sin sällhet och lutade sig ned mot honom för att blicka in i hans ögon, och där läste hon bekräftelsen på, att han oåterkalleligen tillhörde henne.

— Eleonora, Eleonora!

Med en behändig rörelse lösgjorde hon sig från honom och gick mot dörren.

— Hvart går du? — frågade han, rädd att få se henne en enda sekund mindre.

— Vänta, får du se! — sade hon leende och försvann.

Han låg kvar på samma plats och såg hufvudyr af förtjusning efter henne.

Strax därpå visade sig Eleonora åter, bärande en vinkaraff och två glas på en bricka.

— Jungfrun måtte tro, att du gått; hon har redan lagt sig, — sade den unga flickan skålmaktigt, — och därför får jag väl servera utan hennes hjälp. — Hon fylde glaset och fattade det ena. — Kom nu, Vilhelm, så dricka vi vår egen skål!

Han stod ögonblickligen vid hennes sida. Glaset stöttes sakta ihop, och med ögonen riktade på hvarandra tömde de dem.

— Nu är de nyförlofvades skål drucken — sade

hon med ett ystert skratt. — Nu återstår att tala om framtiden.

På Eleonoras vink tog Vilhelm lydigt plats vid hennes sida, och eftersom det var nödvändigt, fann han sig i att lemna det närvarande och tänka på något annat än henne.

— Du tror kanhända, att du är min förste friare — började Eleonora skalkaktigt den allvarliga delen af samtalet. — Misstag, min herre, ni är den andre i ordningen.

— Den andre! — stammade han orolig.

Hon njöt synbarligen af den tydliga förskräckelse, som afspeglade sig på hans anletsdrag, ty hon lutade sig fram mot honom och tillade innerligt.

— Men för mig är du den förste, ty du är den ende, jag hållit af.

Vilhelm förmådde ej svara, han inskränkte sig till att hårdt trycka hennes hand.

— Och hvem är den andre? — frågade han efter en stund.

-- Gissa!

— Skall jag räkna upp alla, jag känner?

— Smickrare där! — Men eftersom vi nu . . . — hon stannade och sökte ett lämpligt ord, och då hon ej fann något bättre, sade hon. — äro öfverens vill jag ej hafva några hemligheter för dig. Grosshandlar Angel har vändt sig till min far och . . .

— Han?

— Ja, — svarade Eleonora med komisk värdighet, — han har varit nog djärf att göra det, men tyvärr var han ej så klok som du, han frågade ej mig först, således kommer han för sent.

— Men du, Eleonora, du . . .

— Seså, Vilhelm, litar du ej på mig?

— Jo, på dig kan man ej annat än tro.

Hvad som sedan yttrades, kunde han med bästa vilja i världen ej påminna sig. Hviskande utbytte de förtroenden, glömde allt för hvarandra, till och med den allvarliga delen af samtalet, tills hon plötsligt utbrast.

— Vilhelm, klockan har redan slagit tolf.

Han trodde sig finna eu förebråelse i hennes utrop och reste sig genast, på ett oangenämt sätt påmind om det egendomliga i en situation, som han själf skapat.

— Förlåt mig! — bad han. — Men du kan vara viss om, att det, som händt i kväll, skall aldrig någon få veta.

— Åh, så menade jag ej.

— Jag lofvar dig det, — invände han allvarligt.

— På min fästmö's rykte får det icke finnas skuggan af en fläck. Jag har handlat obetänksamt, då jag följde mitt hjärtas ingifvelse, men det är med kärleken som med vansinnet, man måste förlåta den allt, och du förlåter mig, icke sant?

— Ingen vet det ju, svarade hon. — Den enda, som sett dig komma, tror, att du har gått för länge sedan. God natt nu!

— God natt!

Hon följde honom till tamburdörren; hunnen dit, häjdade hon honom, sägande.

— Nämn ingenting för pappa, han är ibland så häftig, jag skall själf säga honom allt. Och när du tillträdt din nya plats, kan han ej gerna göra några invändningar, äfven om han ville.

De växlade ännu några ord i den mörka tamburen, sedan slet han sig därifrån med minnet af ett par mjuka läppar, som ett ögonblick snuddat vid hans panna.

De följande dagarne gick han som i ett glädjerus, ända tills nyfikenheten förledde honom att för en gång besöka bårhuset och kasta en blick på den olyckliga varelse, som blifvit dödad. Till sin förvåning igenkände han i henne samma kvinna, som Angel bedt honom möta vid Centralstationen. Hans första tanke därvid var att söka upp grosshandlaren och berätta detta, men i stället gick han direkt till polisen, om hvars spaningar han genom tidningarna blifvit underrättad.

Det, som sedan följde, begrep han ännu icke. Han blef misstänkt, han häktades, och nu låg han här utsträckt på en hård träbrits, ensam och öfvergifven. Hvilken anledning hade Angel att förneka samtalet på Georgs-

sons kontor? Och hur kunde han göra det? På dessa bägge frågor fann han intet svar.

Vreden steg Vilhelm åt hufvudet. Han ansåg Angels beteende vara oförklarligt, nedrigt, ja brottsligt. Rasande sprang han upp och måttade ett knytnäfsslag mot en osynlig fiende, men han träffade endast väggen och sjönk ånyo ned på britsen, färdig att brista i gråt.

Han höll likväl tårarne tillbaka. Om högst några dagar, kanske redan i morgon skulle man utan tvifvel släppa honom lös igen. Polisen, som till sitt förfogande ägde hundratals olika hjälpmedel, hade snart funnit, att han var oskyldig, och äfven ifall den verkliga brottslingen ej upptäcktes, mot Vilhelm Falk kunde ingenting företagas. Han log, när han tänkte, hur lätt det var för honom att rentvå sig, men det ville han icke göra, åtminstone aldrig genom att förråda Eleonoras och sin hemlighet.

Hvad skulle hon dessutom säga, om han vid första skymten af fara blandade in hennes namn i denna sak? Därigenom bröt han ju äfven sitt löfte, och oombedd hade han lofvat att aldrig för någon yppa, hvar han tillbragt tisdagskvällen. Han tyckte sig likna en fången hjälte, som fienderna misshandlade, emedan de nu hade honom i sitt våld, men när de tvingats att gifva honom sin frihet åter, hur skulle ej hans hjärtas dam prisa hans visade hjältemod!

Fiender, detta ord förde hans tankar i en ny riktning. Ägde han verkligen en fiende? Ja, grosshandlar Angel handlade som en sådan, men han skulle krossas, oskulden segrade ju alltid.

Dock, hur Vilhelm än grubblade hit och dit, smög sig likväl ett elakt tvifvel in på honom och grumlade hans tillförsigt. Fasthöll Angel vid sin förklaring, under det att han å sin sida nekade att redogöra för, hvar han varit på tisdagskvällen, då såg det mörkt ut för honom.

— Besynnerligt att två dylika händelser kunnat inträffa samma afton, tänkte den unge mannen — just den enda afton, om hvilken han ej ville säga något. Öfver hela hans lif fanns för öfrigt ej skymten af en skugga,

och nu föll oväntadt en stor, svart fläck därpå. En stor . . . svart . . . fläck, upprepade han långsamt, medan hans ögon sakta slöto sig. Tystnaden och tröttheten tvingade honom att söka hvila, och snart förkunnade de jämna andedragen, att han i sömnen lyckats glömma sin tröstlösa belägenhet.

4.

Första ransakningen.

Det första, polistjenstemannen, som fått i uppdrag att utreda denna invecklade sak, gjorde, sedan han försäkrat sig om den förmodade brottslingen, var att söka skaffa så många upplysningar som möjligt om den dödade kvinnan. För den skull begaf han sig själf till hotell Örnvingen vid Norra Smedjegatan och frågade efter värdinnan, till hvilken han naturligtvis genast blef införd. Kommissarien och värdinnan på hotell Örnvingen voro ej alldeles obekanta för hvarandra, också mottogs han med en nästan krypande ödmjukhet, på hvilken han dock gjorde ett tvärt slut genom att fråga efter de resande, hvilka under tisdagen tagit in på hotellet, särskildt ville han veta något om den okända kvinsperson, som anländt dit vid half 7-tiden på den aftonen.

Värdinnan behöfde ej höra mer, förrän hon började beklaga sig öfver det främmande fruntimret, hvars uppförande hon fann mer än klandervärdt.

— I hvad afseende då? — frågade kommissarien, som hvarken hade tid eller lust att lyssna till hennes utgjutelser.

— Ack jo, hon kommer ju hit, får ett af de bästa rummen, låter bära upp sina kappsäckar — de voro för resten inte tunga, så någon riktigt fin dam var hon nog inte — och slår sig ned här till framåt 10-tiden, då går

hon ut och kommer aldrig igen mer. Kan man bli annat än förargad, så säg! Hvem skall väl betala mig för rummet, som nu stått fyra dagar för hennes räkning?

— Åh, den förlusten är nog inte så stor, — menade kommissarien kyligt. — Ni har väl hennes kappsäckar kvar?

— Bara den ena, och den är det nog ingenting uti, den är så lätt

— Bara den ena, hvad vill det säga, fruntimmeret hade ju två, då hon kom hit?

— Det hade hon visst det, men hon tog den ena med sig, då hon gick ut.

— Hm! Nå, vi låta väl föra den, som finns, till dektiva stationen. Visa mig inskrifningsboken och bed portiern skynda sig hit, jag har några ord att säga honom också!

Genom ett talrör i väggen gaf värdinnan order åt portiern att komma upp och taga hotellets namnlista med sig.

Strax därpå visade sig den s. k. portiern, en liten rödnäst karl med lifliga ögon och linkande gång, en sannskyldig typ för den människoklass, som på hvardags-språket går under benämningen »borstisar».

Polismannen besvarade hans inställsamma helsning med en nästan omärklig nick, tog boken och slog upp den sida, hvars datum angaf tisdagen. På sista raden fann han namnet fru Mathilda Berg, någon enkefru Angel syntes däremot ej till.

— Enligt hvad jag kan se, — började han på nytt, — togo blott tre resande in här i tisdags.

— Jaha, — svarade värdinnan och portiern samtidigt.

— En i sänder, om jag får be! Och af dem ett fruntimmer, — hur dags kom hon hit?

— Ungefär half sju, kanske några minuter förr. — Nu var det portiern, som svarade ensam.

— Hur såg hon ut?

Portiern beskref den resande så utförligt som möj-

ligt, och denna beskrifning öfvertygade kommissarien om, att hon verkligen var samma person, som Falk följt.

— Var hon ensam? — blef polismannens nästa fråga.

— Inte precis, en herre följde henne till porten, men tog adjö utanför och gick.

— Tror ni er om att kunna känna igen honom?

— Åhja, får jag se honom, så . . .

— Det är bra. Nu till en annan sak. Har fruntimret själf skrivvit det här namnet i boken?

— Nej, det har hon inte, — svarade portiern med en viss tvekan, och då kommissarien rynkade ögonbrynen, skyndade han sig att fortsätta. — När hon kom in, bad hon genast om ett snyggt rum. Jag räckte henne, förstås, pennan och sköt fram boken — vi vilja hälst ha allt klart på förhand — men hon sa': »Skrif ni, jag är litet dvalhändt för tillfället!»

— Och ni gjorde det?

— Jaa, man måste vara tillmötesgående mot kunderna, hälst här, där det är hotell i hvarje hus. Jag frågade, hvad hon hette, och hon svarade: Mathilda Berg, det var ingenting att göra åt den saken. Sedan lät jag städerskan visa henne till n:r 4.

— Hur dags gick hon ut på kvällen?

— Fem minuter före tio.

— Var hon ensam?

— Ja, men efter hvad pojken säger, väntade en herre en tio, femton steg från porten.

— Kalla hit pojken!

Den, som betecknades med detta epitet, var händelsevis tillstädes och infann sig genast. Han befanns vara en ny, mindre upplaga af portiern, ungefär femton år gammal, med djärfva, nära nog fräcka ögon och rösten i målbrottet. Han brydde sig ej om att visa samma vördnad för kommissarien som värdinnan och portiern, han hvisslade till och med, då han öppnade dörren, och slutade ej därmed förr än vid melodians sista takt.

— Hör du! — sade kommissarien, som vid första blicken på pojkens trotsiga ansigte såg, att denne ej skulle

säga mer, än han själf fann för godt. — Kommer du ihåg fruntimret, som tog in här i tisdags?

— Jaså hon, som kallade sig Berg?

— Hvarför säger du »kallade sig»?

— Åh, inte hette hon Berg mer än jag, det kan jag när som helst slå mig i backen på.

— Hur vet du det så säkert?

— Det märks nog, när folk ljuger namnen, det är för resten ingenting nytt, fråga frun!

— Jaså, du tror det bara?

— Tror eller inte, det kvittar väl.

Kommissarien kände en stark klåda i sin högra hand, men han låtsade ej därom, utan sväljde sin vrede och tillade med låtsad vänlighet:

— Såg du, när fruntimret gick ut på kvällen?

— Jaha bevars, jag stod just i porten, då hon kom ned. Hon bar en kappsäck i handen och vek af till venster. Jag gick efter henne, för jag trodde, att hon skulle låta mig bära kappsäcken, men det brydde hon sig inte om. Hon gick rakt fram till en herre, som stod och hängde på andra sidan gatan, och han bjöd henne armen, sedan gingo de.

— Sade hvarken han eller hon något?

— Inte med detsamma. Hon tittade först på honom, då nickade han och skrattade. »Jag tror du lagt dig till med helskägg sedan sist», sa' hon och skrattade också.

— Kallade hon honom du?

— Jaa då, så nog voro de gamla bekanta alltid.

— Och han, hvad svarade han?

— »Ser du inte pojken?» sa' han bara. Sedan pekade han på mig, och då sade hon ingenting mer. Sedan vände jag om och gick hem igen, för jag såg, att de inte tyckte mitt sällskap vara tillräckligt fint.

— Kan du erinra dig, hur herrn såg ut?

— Nej. Det var alldeles mörkt, och så hade han rockkragen uppslagen ända till öronen.

— Men hon kände ju genast igen honom?

— Åh nej, inte tvärt, inte. För resten tycktes de inte vara så värst goda vänner ...

— Hur kan du påstå det?

— Jo, de sågo ungefär ut, som om de haft lust att när som hälst börja ett litet gräl, åtminstone tyckte jag det.

Kommissarien framställde ytterligare ett par frågor, men några upplysningar af vigt erhöill han ej. Missnöjd och nedslagen lemnade han snart hotell Örnvingen, följd af springpojken, som bar den dödas kappsäck.

Polistjänstemannen måste medgifva, att genom de knapphändiga underrättelser, värdinnan, portiern och gossen meddelat, saken ej blifvit klarare utan tvärtom ännu mer invecklad. Och hvad som mest af allt förargade honom, de stälde Falk i en helt ny dager, såvida man ej ville antaga, att den unge mannen klädt sig i lösskäg, då han gick för att möta den okända. Men det var långt ifrån troligt. Det enda, som kommissarien numera hade att hålla sig vid, var Falks bestämda förklaring att ej yppa, hur han tillbragt den mycket omtalade tisdagskvällen, jämte grosshandlar Angels förkrossande vittnesmål, men dessa bägge saker voro i hans ögon hvar för sig tillräckliga att stämpla Falk som en brottsling.

Vid hemkomsten till polisstationen möttes kommissarien af en ny misräkning. De konstaplar, som varit vid Centralstationen och talat med personalen på det tåg, som anlände kl. 6 e. m., visste ingenting. Konduktören hade af nyfikenhet följt dem till bårhuset för att om möjligt känna igen den döda kvinnan, men det var en ofantlig skilnad mellan en lefvande människa och ett lik, han kunde ej bestämdt säga, om hon var samma fruntimmer, hvars biljett han mottagit. I alla händelser erinrade han sig icke, vid hvilken station hon stigit på tåget.

Det måste erkännas, att ju längre kommissarien sökte intränga i denna sak, dess flere svårigheter mötte honom. För att i någon mån trösta sig öfver de upprepade misräkningarna undersökte han den stora kappsäcken, som springpojken burit från hotell Örnvingen, men den innehöll ej något, som lemnade den minsta upplysning om ägarinnan.

En begagnad kjortel, hvilken i likhet med den mör-

dades öfriga kläder alldeles saknade hvarje kännetecken, en del olika persedlar, diverse underkläder, likaledes omärkta, och några halsdukar, elfva hattnålar i ett paket och ett halft dussin strumpor jämte ett par något nötta kängor; det var allt.

Kommissarien mumlade en ed mellan tänderna och uppsatte en noggrann förteckning öfver dessa persedlar, nedskref hvad han fått veta på hotell Örnvingen och afsände äfven denna rapport, hvarpå han beslöt att vänta tills vidare.

* * *

Sliten mellan hopp och fruktan, utan att likväl alldeles förlora modet, hade Vilhelm Falk tillbragt tre dygn i sin cell. Han hade svårt att fatta anledningen till detta i hans tycke omotiverade dröjsmål, och hans öfverretade sinnesstämning försatte honom stundtals i ett tillstånd närmast liknande förtviflan. Flere gånger ämnade han begära att blifva förd till sina domare för att slippa den ovisshet, som plågade honom mer än allt annat, men litet eftertanke sade honom, att ett sådant steg ej skulle förbättra hans ställning. Han föresatte sig att vänta, hur pinsamt detta än kunde vara, och själfbevarelsedriften i förening med minnet af Eleonora gaf honom styrka därtill.

Nästföljande tisdagsförmiddag -- alltså jämt en vecka efter mordet -- öppnades emellertid celldörren, och fångvaktaren, åtföljd af tvänne biträden, klef in till honom.

— Gör er i ordning, ni skall förhöras! — brummade hans bevakare vresigt.

— Förhöras! — upprepade Vilhelm och reste sig från britsen.

— Ja visst — ljöd fångvaktarens föga uppmuntrande svar. — Tror ni kanske, att man utan vidare släpper mina inackorderingar? Åh nej, ni, så lätt går det inte.

— Nå, låt gå för ett förhör, då! — utbrast Vilhelm med mödosamt tillkämpad fattning. — Hvad som hälst annat är bättre än att stanna här.

— Det låter höra sig, — menade fångvaktaren gil-

lande. — Raska på nu och tacka er tur för, att vi låtit er behålla egna kläder än så länge.

Inom ett ögonblick var den unge mannen färdig att följa sina bevakare. Så godt sig göra lät sökte han ordna sitt förstörda yttre, och som han ej till sitt förfogande ägde ens en spegel, trodde han sig hafva lyckats däri.

Den korta vägen mellan ransakningsfängelset och rättens sessionssal tillrygggalades snart, och några minuter efter det han lemnat cellen stod Vilhelm i rättens förmak, viss om, att hans öde nu skulle taga en lyckligare vändning.

— Sätt er! — sade den ene af de bägge konstaplar, som ledsagade honom, med en skymt af vänlighet i rösten. — Ni får nog stå tillräckligt om en stund.

Vilhelm lydde honom mekaniskt och tog plats på en stol. Han hade alldeles förlorat förmågan att tänka redigt och blickade i spänd förväntan mot den dörr, genom hvilken han skulle införas. Så småningom ordnade sig likväl hans tankar, och icke utan en viss oro frågade han sig: Hvad skall nu följa?

— För in den anklagade! — ljöd en röst, hvars skärpa mildrades genom afståndet, och sekunden därpå erhöll Vilhelm en knuff, som sade honom, att hans tur kommit.

Den för mord misstänkte unge mannens inträde i rättens sessionssal framkallade både förvåning och undran. Hans otvungna hållning och lugna sätt bildadt en sällsam kontrast till hans i hög grad vårdslösa yttre, men som han själf var okunnig därom, tillskref han åhörarnes sorl en helt annan orsak, intog den plats, man anvisade honom, och väntade.

Domaren, en äldre man med skarpa drag och hvassa, bruna ögon, hvilka doldes bakom ett par guldbågade glasögon, betraktade honom forskande en lång stund för att i den rustning af låtsad köld, hvarmed fången omgivit sig, söka en spricka, mot hvilken det första anfallet med framgång kunde riktas, men trots sin beprövade människokänedom upptäckte han ingenting, som lofvade att underlätta hans svåra arbete. Följaktligen började

han förhöret på det vanliga slentrianmässiga sättet, frågade efter namn, yrke, födelseår o. s. v.

Vilhelm svarade tydligt, men med låg stämma. Åhörarne, bland hvilka han upptäckt den man, som för kort tid tillbaka önskat skapa honom en framtid, besvarade honom.

— Lefva edra föräldrar? — frågade domaren plötsligt och såg strängt på den anklagade.

— Nej, — svarade Vilhelm och såg bort för att slippa möta hans forskande ögon.

— Jaså. — Domaren jämförde hans svar med anteckningarna framför sig och sade efter en väntan, som pinsamt berörde den unge mannens finkänslighet. — Ni är anklagad för att hafva mördat en obekant kvinna.

Otaliga gånger hade Vilhelm beredt sig på denna anklagelse, han hade äfven lärt sig ett svar, som enligt hans åsigt borde vara tillfyllestgörande, men när han nu hörde den uttalas och märkte den dödstystnad, som uppstod rundt omkring i salen, blef han så skrämmd, att han ej förmådde säga något.

— Nåå, — fortsatte domaren otåligt, — hvad har ni att svara?

— Att jag är oskyldig.

— Ni vill således inte bekänna?

— Hvarför skulle jag påtaga mig ett brott, hvarom jag icke vet någonting?

— Ni har håller ingenting att anföra till ert försvar.

Vilhelm skakade tigande på hufvudet, ty han kände, att om han just nu öppnat munnen, skulle han säkerligen brustit i gråt.

— Observera, sade domaren, sedan han en stund väntat på svaret, — att ni är den ende, som haft någon beröring med den hemlighetsfulla person, som blifvit mördad. Misstänker ni måhända någon för detta brott?

— Ne-nej.

— Och likväl påstår ni er vara oskyldig. Tänk noga efter, samla era tankar och svara utan fruktan! Ni kan vara öfvertygad om, att en uppriktig bekännelse skall mildra er dom.

— Jag behöfver ej någon mildhet, jag är oskyldig. Domaren låtsade ej märka detta svar, utan återtog:

— Vi taga alltid hänsyn till den öppenhet, hvarmed den anklagade bekänner sitt brott, ett nekande däremot försvårar endast er ställning.

Vilhelm svarade icke.

Sedan domaren väntat en stund, vände han sig till en vaktmästare, sägande:

— För in vittnena!

Det första af dessa, som framträdde till domarebordet och aflade den föreskrifna eden, var grosshandlar Georgsson. Han hade så godt som ingenting att meddela, men domaren ansåg sig likväl böra framställa ett par frågor.

— Har ni, herr grosshandlare, — sade han för den skull — haft någon anledning att betvifla ert biträdes redlighet?

— Ne-*ej*, Falk har tvärtom ständigt visat sig pålitlig.

— Den anklagade har således uppfört sig till er fulla belåtenhet?

— Jaa, jag har aldrig behöft göra en enda anmärkning.

— Jag tackar! Nästa vittne!

Grosshandlar Angel, som nu inträdde, tycktes vara både besvärad och brydd och undvek sorgfälligt att möta den anklagades blick. Hans osäkerhet var dock ej större, än att man ansåg den härröra af det obehagliga i hans ställning för tillfället. Han vidhöll de förklaringar, han redan afgifvit inför poliskommissarien vid det förberedande förhöret, och tog sig den friheten att beklaga Falk, hvars brottslighet han numera ej betviflade, ett tilltag, som förskaffade honom en sträng skrapa från rättens ordförande.

Vilhelm, som hela tiden oafvändt hållit ögonen fästa på vittnet, utan att lyckas möta dennes blick, utropade så fort Angel slutat.

— Jag protesterar, han ljuger ju.

— Svaranden iakttaget tystnad! — inföll domaren barskt, och då Vilhelm det oaktadt ej gjorde min af att hörsamma hans tillsägelse, sade han. — Därest svaranden ej visar ett skickligt uppförande, måste för-

handlingarna afbrytas. Svaranden kan ingenting vinna på dylika afbrott, så vida meningen ej är att draga ut rättegången och fördröja det lutliga afgörandet. Är det er mening?

— Visst icke, — stammade Vilhelm. — Jag . . . jag önskar . . .

— Nästa vittne! — afbröt domaren kallt.

Efter grosshandlar Angel, som blifvit både röd och blek vid Vilhelms häftiga utfall, följde flere personer, af hvilka den anklagade aldrig visste sig ha sett någon. Han ansträngde sig för att uppfatta de frågor och svar, som växlades mellan domaren och vittnena, men allt surrade för hans öron, och de i rummet befintliga personerna tedde sig för honom i ett oredigt virrvarr. Så mycket förstod han likväl, att domaren genom mängden af dessa i de flesta fall betydelselösa upplysningar hoppades skrämma honom till en bekännelse. Uppbjudande sina sista krafter samlade den unge mannen tankarne, och när domaren efter det långa vittnesförhöret åter vände sig till honom, var han beredd att upptaga den ojämna striden.

— Nå, hvad har ni nu att svara? — blef domarens första fråga.

— Ingenting annat än att jag är oskyldig.

— Ni fasthåller sålunda vid ert envisa förnekande?

— Jag behöfver hvarken neka eller vara envis. — inföll Vilhelm lifligt. — Min oskuld torde snart blifva ådagalagd.

— Ifall ni hoppas att genom dylika försäkringar vilseleda rätten, så misstager ni er, unge man, bevisen hoppa sig mer och mer, och blott en uppriktig bekännelse kan mildra ert blifvande straff.

Den anklagade ansåg det ej vara värdt att svara på detta. För öfrigt var han så trött och nedstämd, att det näppeligen skulle lyckats honom.

Domaren märkte hans sinnesstämning och beslöt att begagna sig däraf för att ernå ett afgörande resultat.

— Jag tillstår, — sade han lugnt och tydligt, — att de aflagda vittnesmålen ej innehålla någonting direkt graverande för er . . .

Han gjorde ett kort uppehåll, och Vilhelm såg med

en blandning af glädje och hopp på honom, ett dylikt medgifvande var i hans öron ungefär detsamma som ett frikännande, men hans glädje blef ej långvarig, ty rättens ordförande återtog med nästan öfverflödig skärpa.

— ... såvida ni utförligt redogör för alla era åtgöranden den kväll, mordet begicks. — Och då Vilhelm icke häller svarade denna gång, fortsatte han. — Enligt polisrapporten har ni bestämdt nekat att göra det. Har ni betänkt, att detta är ett tyst erkännande af er brottslighet?

Nu fann sig Vilhelm föranlåten att svara något, och lugn till det yttre sade han.

— Jag har noga öfvertänkt allt, och då jag är oskyldig, finner jag det onödigt att berätta något, som icke det minsta inverkar på denna sak.

— Tror ni det? — utropade domaren hastigt. — Nu missräknar ni er åter igen, just denna tystnad bevisar er brottslighet.

Vilhelm kände sitt trots vakna, och ehuru hans tillförsigt blifvit betydligt rubbad, gaf han likväl ej vika, utan svarade med en envishet, som beröfvade domaren den sista återstoden af hans tålmod.

— Jag är oskyldig.

— Ni nekar alltjämt. Nå, det är er rättighet, ehuru taktiken är dålig. Antagligen har ni ej gjort er reda för följderna däraf, men det blir er ensak. Har allmänne åklagaren något yrkande att framställa? — vände domaren sig till denne.

— Jag anhåller, att målet uppskjutes på åtta dagar för ytterligare bevisnings förebringande.

Domaren och rättens ledamöter utbytte hviskande några ord, hvarpå den förre sade.

— Beviljas, och åläggas såväl allmänne åklagaren som svaranden att vid nästa rättegångstillfälle anföra allt, hvad de hvar för sig anse nödigt att andraga.

En af rättens ledamöter sade lågmäldt ett par ord till ordföranden, men denne vinkade afvärjande med ena handen och yttrade, i det han smålog på ett sätt, som gjorde Vilhelm orolig.

— Jag tänker spara allt det där till nästa gång, då skall han säkerligen bekänna, hvarom icke

Mer hörde Vilhelm ej. Innan han rätt visste, hvad som tilldragit sig, fördes han ut af fångknekten. Han hann endast kasta en blick bakom sig och såg därvid, att åhörarnes ansigten blott uttryckte sviken väntan, något medlidande lyckades han däremot ej upptäcka.

5.

Frikänd af brist på bevis.

När celldörren för andra gången slöt sig efter honom, visste Vilhelm ännu ej, hvad han borde tro. Stod hans sak bättre eller sämre; skulle han snart blifva frikänd; eller kunde det dröja länge, innan han blef det? Allt detta var frågor, på hvilka han ej fann något svar, hur mycket han än ansträngde sin tankeförmåga.

Emellertid var hans temperament allt för sangviniskt, att han länge skulle oroas sig. Utan att hafva någon anledning därtill började han tro, emedan han hoppades det, att nästa förhör skulle blifva det sista, och sedan var han åter fri.

Den unge mannen visste icke, att hans sak tagit en synnerligen dålig vändning. För rättens ordförande, hvilken endast hade polisrapporten att följa, var hans brottslighet redan så godt som bevisad. Domaren, som fått detta invecklade mål på sin lott, var en man, som sällan misslyckades i hvad han föresatt sig att utreda. Han hade förut nästan alltid tvingat fram sanningen ur de mest förhärdade missdådare och betvivlade ej att lyckas äfven denna gång. Att han vid det första förhöret sparat den anklagade, hade ej sin grund i något slags godhet, han ville blott försöka insöfva Vilhelm i säkerhet och sedan alldeles krossa honom under mängden af bevis. Men till

den ändan måste först den unge mannens trotsiga sinne mjukas upp, och för att nå det målet fanns ej något bättre medel än att låta honom tillbringa ytterligare en vecka inom ransakningsfängelsets murar.

Hans uträkning var fullkomligt riktig. Ingenting är så ägnadt att böja en mans motståndskraft som ensamheten. Vilhelms förhoppningar om ett lyckligt slut varade också ej längre än en half dag, sedan började modlösheten åter plåga honom. I sitt minne framkallade han en hel mängd historier om personer, hvilka blifvit oskyldigt dömda, och han såg sig redan i samma sorgliga belägenhet som de. Hans nedslagenhet blef större och större, den framtid som fästningsfånge, han både vaken och sofvande såg för ögonen, var ej heller ägnad att lifva hans mod.

Men ju närmare den för andra förhöret utsatta dagen kom, dess lugnare blef han. Oron lade sig efter hand, hans slappa nerver blefvo åter spända, och då fångvaktaren infann sig för att hämta honom, syntes det knappt på hans yttre, att han tillbragt tvänne veckor i ett fängelse.

Domaren, som väntat ett helt annat utseende hos den anklagade, bet sig förargad i läpparne och beslöt att ej vidare skona den unge mannen.

Vilhelm å sin sida mötte frimodigt hans forskande blick och såg sig sedan omkring i salen. Den var sig alldeles lik som förra gången, men åhörarnes antal hade minskats. Detta mål var redan för gammalt att väcka något lifvigare intresse. och de, som funnos närvarande, tycktes alls icke vara fiendtligt stämde mot den anklagade, tvärtom gjorde hans säkra hållning och beslutsamma uppträdande ett öfvervägande godt intryck äfven på rätstens ledamöter.

— Nåå, har ni nu tänkt öfver saken? — började domaren förhöret och gick rakt mot det slutliga målet, försmående alla krokvägar.

— Eftersom jag är oskyldig, har jag ingenting att öfvertänka, — blef det väl afvägda svaret.

Domaren höjde på axlarne och såg fundersam ut en stund, ett sådant lugn hade han ej väntat.

— Hvad skulle ni svara, om jag upplyste er om, hvem den döda kvinnan är? — frågade han plötsligt, tydligen i afsigt att förvirra Vilhelm och narra honom till tvtalan.

Mot en skyldig, som ej var herre öfver sig själf, hade denna fint säkerligen medfört önskad verkan, mot en oskyldig, hvilken i likhet med den anklagade ej hade det ringaste intresse af att få veta det, blef den utan resultat. Vilhelm svarade fullkomligt lugnt.

— Jag önskar ingenting hållre än, att det måtte blifva bekant, därigenom skall min oskuld säkerligen bevisas.

— Spar edra önsknigar! — mumlade domaren, i hvars inre vissa tvifvel om den unge mannens brottslighet för första gången uppstodo, men han aktade sig noga att visa det, utan fortsatte i sin strängaste ton. — Ni tiger, däri gör ni rätt! Hör nu på mig, jag skall utförligt beskrifva ert görande och låtande den tisdagsafton, hvarom här är fråga.

Vilhelm såg med en blandning af tvifvel och glädje på det bistra ansigtet midt emot sig. — Skulle det vara möjligt, att Eleonora frivilligt förrådt sin hemlighet? — tänkte han och blef helt varm om hjärtat öfver detta bevis på hennes kärlek.

— Klockan half sju lemnade ni grosshandlar Georgssons kontor, — började domaren den berättelse, han och allmänne åklagaren i förväg gjort upp för att fullständigt krossa den förmente brottslingen, hvars hårdnackade envishet ej kunde annat än reta dem.

Vilhelm nickade samtyckande.

— Ni åt kväll nära två timmar tidigare än vanligt; är det icke sant?

— Joo, — medgaf den unge mannen utan ringaste tvekan.

— Ensamt denna sak bevisar, att ni ämnade företaga något mindre vanligt, eller hur? — Då domaren med slug beräkning sköt in denna försåtliga fråga just

på detta ställe, väntade han ej annat än, att den anklagade skulle neka, men till så väl hans som alla de närvarandes häpnad svarade Vilhelm lugnt och tydligt.

— Jo.

— Aha! — Domaren dolde skickligt sin triumf och återtog med ett mångtydigt leende. — Jag hör, att ni ändrat tankar och ämnar bekänna. Jag skall minnas detta längre fram.

— Bekänna? — mumlade Wilhelm förundrad. — Jag har ju ingenting att bekänna.

— Jaså, — mumlade domaren hotande. — Nå, vi få väl se. Sedan ni ätit, gick ni hem till er bostad, — fortsatte han sin berättelse, — bytte om kläder och aflägsnade er ånyo strax före nio, är det icke så?

— Joo, — medgaf Wilhelm för tredje gången.

— Hvar ni tillbragte tiden mellan klockan nio och tio, det vet jag ej, men det inverkar inte det minsta på denna sak. Klockan tio väntade ni på Norra Smedjegatan ungefär femton steg från hotell Örningen, tills samma kvinna, som ni ledsagat dit på eftermiddagen, kom ut. Ni helsade på henne och gick bort i hennes sällskap . . .

— Det är inte sant, — afbröt den unge mannen häftigt, likväl utan att förlora sin självbehärskning.

— Det är sant, — förklarade domaren kraftigt. — Ni var förklädd, ni begagnade till och med lösskäg, ett onödigt försigtighetsmått, ty det hindrade ej, att ni blef igenkänd.

Vilhelms ansigte uttryckte en sådan förvåning, att domaren började känna sig förlägen, men han hade föresatt sig att gå till botten med denna sak och sade för den skull.

— För in springpojken på hotell Örningen!

Dörren till förmaket öppnades och springpojken steg öfver tröskeln. Såsom varande infödd stockholmare, visade denne ej den minsta förundran öfver att befinna sig i rättens sessionsrum. Han visste på förhand, hvarför man kallat honom och steg fram med tvärsäker min; denna gång vågade han likväl ej hvissla, ehuru han ej tycktes

hafva någonting emot att få visa prof på sin färdighet i denna konst.

— Betrakta noga den anklagade! — sade domaren till honom och pekade på Vilhelm.

— Ja, det går väl an, — svarade pojken obesväradt och stälde sig med händerna i byxfickorna midt framför den unge mannen.

— Kan du säga mig, om den anklagade är lik den person, som för jämt två veckor sedan väntade på det fruntimmer, som lemnade hotelet klockan tio på aftonen, du vet ju, hvem jag menar?

— Jaa vars.

— Nå, är den anklagade lik den personen?

— Neej, han hade ju helskägg, har jag sagt.

— Men figuren, ställningen, påminner den ej om samme man?

— Neej, det tycker jag inte, den karlen var mycket tjockare.

— Vänta litet! — Domaren vände sig åter till Vilhelm och fortsatte med sin skickligt hopkonstruerade berättelse. — Hvar ni i den främmande kvinnans sällskap tillbragte de tre följande timmarna veta vi ej håller riktigt, men vi skola snart taga rätt därpå. Vid ettiden syntes ni emellertid på Valhallavägen, alltjämt i sällskap med henne.

— Det är omöjligt, klockan ett var jag hemma.

— Känner du igen rösten? — frågade domaren springpojken, som med vigtig min lät sig begapas af åhörarna och tycktes vara mycket stolt öfver det mindre vanliga i sin ställning.

— Rösten? — Pojken ref sig bakom ena örat och låtsade tänka efter. — Neej, — kom slutligen det dröjande svaret, — den andre talade allt bra mycket gällare.

— Den andre, — mumlade domaren och bet sig i läppen.

Ehuru springpojken på hotell Örnvingen ej uppnått den ålder, som berättigade honom att aflägga vittneseden, måste domaren likväl taga hänsyn till hans vittnesmål, hvilket stälde den anklagade i en ganska fördelaktig da-

ger Men trogen sitt förut fattade beslut, ville han ej släppa den unge mannen utan nya försök att pressa fram, hvad han åtminstone förut trott vara sanningen. Till den ändan fortsatte han obevekligt.

— Anklagade, ni påstår, att ni var hemma klockan ett, detta är icke sanning. Klockan ett lade sig tjänstflickan hos den fru, af hvilken ni hyr er bostad. Hon hörde visserligen ej, när ni kom hem, men hon vet, att det icke var före ett.

— Kanhända det var något senare, — svarade Vilhelm otvunget, — det kan jag inte påminna mig numera.

— Vi kunna ju antaga, att ni talat sanning denna gång, men hvad gjorde ni då, när ni kommit hem?

— Då? — Vilhelm funderade en stund och svarade sedan. — Jag gick väl till sängs, kan jag tro.

— Ni kringgår skickligt mina frågor, det kan ej förnekas, men i ert ställe skall jag nu själf svara på min fråga. Ni gick icke till sängs, ni samlade ihop en mängd papper, hvarpå ni brände upp alltsamman, antagligen fick också det lösskäg, ni begagnat förut på kvällen, göra papperen sällskap.

Den unge mannens förundran var omåttlig. Han erinrade sig nu, att han verkligen efter sin hemkomst bränt upp en del papper, hvilka han ej ville låta ligga i sina lådor. Hans respekt för domaren, som visste så mycket, ökades betydligt, men äfven hans tillförsigt återvände. När man kände allt detta, trodde han, att det ej skulle dröja länge, förrän man uppdagat hela sanningen och han således förklaras oskyldig.

— Nåå, — sade domaren, som märkte det intryck, hans ord gjort, — är det ej sant?

— Jo, nu kommer jag ihåg det.

Domaren nickade belåten och frågade:

— Säg mig nu, hvad det var för papper, som ni just denna afton hade så brådt att förstöra!

— Åh, bara gamla räkningar och diverse betydelselösa bref från kamrater och bekanta.

— Är ni alldeles säker på, att dessa bref voro så

betydelselösa, som ni nu påstår? Innehöllo de måhända ej ätskilligt för er komprometterande, hvad?

— Neej, de voro helt vanliga bref.

— Verkligen ingenting annat?

— Neej, — svarade Vilhelm otåligt; förhöret började trötta honom.

— Men hvarför brände ni då upp dem just denna natt, kunde ni ej lika gerna väntat till nästa dag eller ännu längre fram?

— Joo, men jag gjorde det ändå. Jag var ej sömnig och sorterade mina papper för att ha något att sysselsätta mig med.

— Jaså, ni sorterade edra papper. Jag måste medgifva, att ni gjorde det på ett utmärkt sätt. Vi ha genomsocht ert skrifbord och edra öfriga gömmor och ej funnit en enda rad, som innehåller ens den minsta antydning om den mördade. Det var mycket försigtigt af er att så där noggrant sortera — han lade stark tonvigt på det sista ordet — papperen och välja ut dem, som möjligen kunnat skada er.

— Jag valde ej ut några, jag tog blott undan dem, som voro så gamla, att de ej längre behöfdes.

— Men säg mig då, hvarför ni just gjorde det denna afton.

Vilhelm rodnade och stod obeslutsam en stund.

— Jag var mer än vanligt glad just då, — sade han slutligen, — någonting synnerligen lyckligt hade hänt mig och . . .

— Och hvad då?

— Jag bör tiga, jag har lofvat det.

— Hvem?

Det var nära, att den unge mannen vid denna tvära fråga förlorat besinningen och förrådt sin så länge och så omsorgsfullt dolda hemlighet, men han häjdade sig i tid och svarade.

— Det ämnar jag håller inte säga.

Domaren såg skarpt på honom och vände sig där-
efter till bisittarne, med hvilka han började en hviskande
öfverläggning. Meningarna syntes vara delade mellan

rättens ledamöter, den ene försvarade en åsigt och den andre en annan, någon enighet tycktes vara omöjlig att uppnå. Efter en stund förklarade ordföranden, sedan han bedt allmänne åklagaren framställa sitt yrkande, att målets handläggning uppskötts på ännu en vecka, hvarefter utslag skulle falla följande tisdag.

Vilhelm hade uppmärksamt lyssnat till hvarje ord, men när han hörde detta, som med ytterligare en vecka förlängde hans vistande inom fängelsets murar, vacklade han och var nära att falla omkull. Fångvaktaren var emellertid påpasslig och stödde honom vänligt, då han med stapplande steg, likt en drucken, tumlade ut.

Celldörrens gnisslande på sina gångjärn föreföll Vilhelm ohyggligt, och liksom krossad under ett tungt klubbslag föll han ned på britsen för att gifva tårarne fritt lopp. Men efter hand stannade de af, hans stolthet gjorde honom hård, han kände, att han behöfde hata någon.

— Jag är oskyldig, — skrek han rasande, — jag är oskyldig.

Dessa utbrott af nedslagenhet och raseri tjänade endast till att uttömma hans sista krafter, ingen hörde honom, och äfven om det funnits aldrig så många i närheten, skulle säkerligen ingen brytt sig om dem.

Den vecka, som förflöt, innan Vilhelm på nytt fördes inför rätta, var den pinsammaste i hans lif. Hvad ensamheten ej förmått åstadkomma, det gjorde dessa sju dagar. Lika säkert som han hittills hoppats på sitt frigifvande, lika viss var han nu om, att en fällande dom skulle följa. Han var beredd äfven på det värsta och hade med oklokt trots beslutit att svara ja på domarens alla frågor, hvilka dessa än blefve.

Viljelös lät han fångknekten på tisdagen leda sig till rättens sessionssal och väntade nästan slö ett nytt förhör, men domaren gjorde ej min af att plåga honom med flera frågor. I stället läste han endast upp protokollet från föregående bägge rättegångstillfällen och vände sig därefter till allmänne åklagaren.

Denne vecklade långsamt upp ett styft papper, hvars svaga prasslande smärtsamt irriterade Vilhelms nerver,

och började ett längre anförande. Med stor skicklighet drog han af den unge mannens hållning och undvikande svar sina förkrossande slutsatser, påpekade den anklagades oförmåga och bristande vilja att bevisa sin oskuld och yrkade slutligen ansvar för uppsåtligt mord under försvärande omständigheter.

Vilhelm var nära att skrika högt, då han slutade. Endast otydligt hade han uppfattat orden, af hvilka flere ohörda susat förbi hans öron, men han var inom sig öfvertygad om, att ett frikännande ej var tänkbart, han sänkte hufvudet och stammade med sväfvande stämma.

— Jag är ju oskyldig.

En vaktmästare satte på domarens tecken fram en stol åt Vilhelm, ty han hade svårt att stå, och en annan bjöd honom ett glas friskt vatten. Den unge mannen förstod ej hvad denna vänlighet innebar, för hans inbillning gycklade en mängd bilder, hvilka alla antogo samma gestalt: Vilhelm Falk iförd straffarbetsfångarnes tarfliga dräkt.

Sedan domaren väntat en kort stund, läste han upp domen.

Med ett svagt stönande sjönk Vilhelm ned på stolen, men snart reste han sig åter och lyssnade girigt. Ett enda ord hade gifvit honom hans styrka tillbaka. Utan att vare sig höja eller sänka rösten — han var ju van vid detta — förkunnade rättens ordförande, att den anklagade frikändes, emedan man ej lyckats skaffa tillräckliga bevis mot honom.

— Är jag fri? — frågade Vilhelm, som knappt vågade tro sina egna öron.

— Ja, ni kan gå, — svarade domaren kort.

Men allt var ej slut ännu, allmänne åklagaren reste sig och tillkännagaf, att han ämnade öfverklaga domen.

Vilhelm hörde honom ej, han såg sig glädjestrålände omkring i salen, förvissad om, att man skulle lyckönska honom. Men då hvarken rättens ledamöter eller åhörarne togo den minsta notis om honom — man hade annat att tänka på och väntade behandlingen af ett intressant äktenskapsskilnads mål, som ägde den förtjänsten att vara

aldeles nytt — gjorde han en bugning, som ingen besvarade, och gick. Han var för glad att gifva akt på likgiltigheten rundt omkring, dessutom hade han i för-maket upptäckt ett bekant ansigte och gick glädjestrå-larde mot den gamle herrn, som en gång varit villig att betrygga hans framtid, för att fatta hans hand och säga honom, att han ej begärde bättre än att få mottaga den anställning, som erbjudits honom före rättegången. Men den gamle såg strängt på honom och låtsade ej märka hans hand.

— Jag är fri nu, — stammade Vilhelm, öfverraskad af denna kallsinnighet, som han ej väntat.

— Ni måtte ej veta, hvad det vill säga, att blifva frikänd af brist på bevis, — sade den andre högdraget och vände honom ryggen.

Vilhelm stod som träffad af åskan och såg efter honom, och när han något samlat sina tankar, gick han med dröjande steg och mumlade bedröfvad.

— Jo, nu börjar jag förstå det.

6.

Familjen Georgssons energi.

Familjen Georgsson hade nästan alltid utmärkt sig för de manliga medlemmarnes ståtliga växt, distinguerade yttre och deras oböjliga energi. De kvinliga däremot voro mer veka, men ständigt strålande sköna, med rena grekiska drag och en envishet, som mer än en gång skilt de talrika släktingarne från hvarandra och fört den ene hit, den andre dit.

Ända till början af 1860-talet hade familjens hufvud-man så att säga städse fört bok öfver sina anförvandter, men Werner Georgsson brydde sig ej längre om att underhålla en, som han ansåg, onyttig korrespondens med

dem, och slägtregistret låg efter hans tid dammigt och bortglömdt i en undangömd vrå, hvarur aldrig någon tog fram det.

Den förste Georgsson, som från norra Tyskland inflyttade till Sverige i början af adertonde århundradet, grundlade släktens förmögenhet. Hans krydd- och viktualiestånd i Staden mellan broarne växte från en liten mörk bodhåla under fyra generationer till en storartad importaffär, och då äldste sonen alltid intog sin fars plats vid pulpeten, saknade firman hvarken soliditet eller anseende, tills den mot slutet af 1860-talet helt plötsligt upphörde att lysa bland constellationerna på Stockholms kommersiella himmel.

Nyssnämde Werner Georgsson hade efter sin far, den allmänt aktade och värderade Georg Georgsson, i sin ordning ärft den gamla firman och dessutom en ganska stor förmögenhet, hvilken under sonen och efterträdaren sakta men säkert smält ihop, tills nästan ingenting återstod af densamma. Werner Georgsson saknade ingalunda affärsskicklighet, han ansågs tvärtom som ett ovanligt godt hufvud, men det oaktadt bleknade familjens lyckliga stjärna märkbart, och under hans ledning gick den fordom storartade firman sin undergång till mötes, utan att någon kunde säga hur eller hvarför.

— Han har otur, — menade de öfriga affärsmännen och togo detta som eu förevändning att draga sig från honom.

En visserligen ofarlig, men icke desto mindre plågsam och tärande sjukdom hade redan vid fyrtio års ålder brutit Werner Georgssons kraft, och när han slutligen såg sig ensam och öfvergifven, blef hans redan förut bittra lynne nästan menniskofiendtligt. Skyggt slöt han sig inom sig själf och ville knappt se sina närmaste. Det var äfven vid denna tidpunkt, han för alltid lade undan det ständigt omsorgfullt förda slägtregistret, som efter detta aldrig öppnades.

Hans bägge barn, sonen Oskar och dottern Georgina, sågo bekymrade faderns underliga sätt, men förmåde ingenting göra för att lifva upp honom. När så ekono-

miska svårigheter tillstötte och den fordom blomstrande affären hotades af ruin, stegrades den äldre Georgssons bitterhet till hat mot allt och alla.

Georgina, som förälskat sig i sin fars ende bokhållare, drefs ur hemmet och emigrerade med sin trolofvade till Amerika eller Australien, hvilketdera visste brodern ej, och efter denna händelse ville fadern aldrig höra hennes namn. Sonen, en tyst, inbunden man, såg ruinen obevekligt närma sig, men gjorde ingenting för att motarbeta ett fallissement, viss om att alla försök därtill endast skulle reta fadern.

Emellertid visade den äldre Georgsson, att han var en verklig affärsman. Med en ihärdighet, som väckte förvåning öfverallt, lyckades han i hela tio år hålla firman uppe trots dess totalt undergräfd grund. Men när han sedan, trött och utarbetad, dog, som han själf sade, »ett offer för dåliga konjunkturer», följde omedelbart därpå den så länge väntade konkursen.

Ett namn, det var allt. hvad Oskar Georgsson i olikhet med sina förfäder i sex led fick mottaga i arf, men så hade också deras sista ättling hos sig koncentrerat Georgssönernas berömda energi. Utan att låta afskräcka sig af några blödsinta principer, hvilka han med sin utpräglade blick för affärer kallade barnsligheter, förklarade han sig urarfva och hade redan en vecka efter faderns fränfalle lemnat fäderneslandet för att på kontinenten skaffa sig vidsträcktare vyer och få en inblick i utländska kolonialfirmors sätt att drifva affärerna.

På ungefär tio år lät han ej höra af sig, men efter denna tid dök han plötsligt upp i hufvudstaden, hyrde en kontorslägenhet och började på nytt under den gamla firmans namn. Men tiden hade skaffat honom konkurrenter, och han fann snart, hur svårt det var att utan tillräckliga kapital drifva upp en ny affär vid sidan af en hel mängd andra, hvilka redan voro inarbetade.

Men Oskar Georgsson höll ut med en aldrig svigtande tillförsigt, fastän ödet tycktes hafva tilldelat honom samma motgångar som fadern. Hans energiska bemödanden kröntes sällan eller aldrig med framgång.

Från flera håll räddes han af vänner och bekanta att söka göra ett rikt parti — för en man med hans utseende borde detta ej blifva svårt — men Oskar Georgsson var ännu ung och lydde hjärtat i stället för förståndet, han gifte sig med en mycket vacker men fattig flicka.

Han fick aldrig skäl att ångra detta steg, äktenskapet blef lika lyckligt som kort, och hans hustru dog efter att hafva gifvit lifvet åt en dotter, på hvilken den stele affärsmannen slösade all den ömhet, han var i stånd att visa. Men hans ömhet var tyrannisk, nästan hård. Fadern fordrade, att dottern i allt skulle rätta sig efter hans understundom egendomliga vilja.

Så länge Eleonora var barn, gjorde hon detta utan invändning, men ju äldre hon blef, dess mer ökades hennes oppositionslust. Fadern märkte snart, att det gamla Georgssonska blodet rann i dotterns ådror, men däraf stegrades blott hans envishet, öfver en enda ville han åtminstone vara obestridd härskare, och då affärerna dessutom gingo sämre och sämre, blef äfven hans lynne lika retligt och despotiskt, som den gamle Werner Georgssons varit en gång före honom.

Eleonora låtsade aldrig därom. Hon dämpade sin motsägelstust, så länge det ej var nödvändigt för henne att försvara sig, men då gjorde hon det ibland så kraftigt, att fadern måste gifva vika och böja sig för en vilja, som var lika stark som hans egen. På detta sätt uppstod en klyfta mellan far och dotter, men den var ej bredare, än att några vänliga ord eller en varm blick genast fylde den. De kände bägge, att de, trots likheten i sina lynnen, älskade hvarandra, och de visade det äfven, så ofta ej det inneboende trotset förledde dem att gifva vika för sin medfödda häftighet.

* * *

Då vi nu efter denna utflykt i det förflutna återknyta vår berättelses tråd vid samma tidpunkt som den, när Vilhelm Falk af brist på bevis blifvit frikänd, finna vi Oskar Georgsson på sitt kontor lutad öfver hufvudboken,

i hvilken han granskade hvarje post och hvarje siffra med en noggrannhet, som om han fruktat att finna några fel. Sysselsatt med denna granskning, mumlade han under tiden mellan sina hårdt sammanslutna tänder:

— Om jag kunde begripa, hvarför Angel så ifrigt yrkar på ett giftermål med Eleonora, om jag kunde begripa det! — Han vände några blad, lät ögonen glida utefter de prydliga sifferkolumnerna och fortsatte som förut. — Den karlen gör allt för pengar — åtminstone tror jag det — men här finns ju ingen utsigt att få ärfva något annat än namnet. Ett gammalt godt namn, som varit aktadt på börsen och ännu har klang, — tillade han stolt och rätade upp sig, — men det representerar numera ingen klingande valuta . . . och Angel tycks det oaktdt bli ifrigare för hvar dag, som går. — Kärlek? — Bah! Han är affärsman ända ut i fingerspetsarne och frågar ej efter annat än pengar, och dessutom vill Eleonora ej höra talas om honom. Hon är lika envis, som min syster var en gång, och får hon någonting i sitt hufvud, fruktar jag, att hon hållre bryter med sin far, än afstår från sitt beslut. — — Ja, ja, det Georgs-sonska blodet, ja . . . — Han skrattade bittert. — Det är sjukt, utspädt, otillräckligt, åtminstone på svärdssidan, jag känner det, och jag märker äfven, hur sjukdomen smyger sig på mig, samma sjukdom, som lade min far i grafven. — Han satt tyst en stund med handen mot kinden och tänkte, men strax därpå började han ånyo. — Angel är ung, han, femtön år yngre än jag. Han saknar energi och uthållighet, men han äger en oskattbar gåpåartalang. Ingenting, stort eller smått, är för simpelt för honom, han gör affärer med allt och alla och förtjänar ständigt. Han har pengar, mycket pengar — tror jag — i det afseendet är han just den svärson, jag behöfver. Med hans tur och min blick skulle firman åter kunna svinga sig upp och intaga sin forna plats, — — Där på andra sidan Atlanten måtte de dock spekulera på ett helt annat sätt än här i gamla världen. — Ja, jag kan ej annat än gå honom till mötes, jag bör verkligen söka öfvertala Eleonora att gifva sitt samtycke till ett

giftermål med honom. Hou skall förstå, hvarför jag önskar det, hon har ett briljant hufvud, hon skall ej göra som min syster, hon skall lyda sin far . . .

Hunnen så långt i sina funderingar afbröts han af att dörren öppnades. Grosshandlaren såg upp och stirrade förvånad på den person, som genom sitt inträde i rummet stört honom. Han syntes emellertid vara allt annat än angenämt öfverraskad och sade slutligen med en motvilja, som han alls icke bemödade sig att dämpa.

— Ni, herr Falk, hvad vill ni?

— Ingenting, — stammade Vilhelm, — ty det var verkligen han, som efter sitt lössläppande begifvit sig direkt till sin förre principal. — Eller rättare, — tillade den unge mannen med någon tvekan och tog några steg framåt, — fråga, om min gamla plats är ledig.

— Det menar ni inte, — svarade Georgsson högdraget. — På mitt kontor få ej finnas andra än sådana personer, som äro alldeles utan fläck.

— Men jag är frikänd.

— Af brist på bevis, ja. Ni tycks inte veta, hvad det vill säga.

— Jag har redan tänkt därpå, herr grosshandlare, men jag hoppades likväl . . .

— Hoppas ingenting af mig, — afbröt Georgsson brådskande och slog afvärjande framför sig med bägge händerna.

— Ni tror således, att jag är skyldig?

— Jag tror hvarken det ena eller det andra, men ni inser väl, att jag ej kan behålla er här, följdén däraf skulle bli prat och obehag i oändlighet. Hvad ni bör göra är att emigrera så fort som möjligt, i Amerika finner ni nog er utkomst. Tro mig, jag är en gammal man och känner världen. Här äro alla vägar stängda för er, ni må vara aldrig så skuldlös, men där borta vet ingen något om er, där skall ni lätt bryta er en ny bana.

— Och om jag det oaktadt föredrager att stanna här?

— Då hvarken vill eller bör jag hjälpa er.

— Jaså, — sade den unge mannen hårdt. — Då

vet jag ungefär, hvad jag behöfver veta; och har ingenting mer att tillägga. — Adjö, herr grosshandlare! — Han vände sig mot dörren, men denna öppnades i det samma, och Angel visade sig på tröskeln.

De bägge männen studsade, då de så oväntadt stodo ansigte mot ansigte, men deras öfverraskning visade sig på helt olika sätt. Falks händer knöto sig krampaktigt, och han tycktes stå i begrepp att rusa på den andre för att slå honom till marken. Det var endast med största möda, han betvingade sig och lyckades dämpa sin vrede, då han midt framför sig såg den man, hvars falska vittnesmål varit nära att störta honom i fördärfvet. Angel däremot tycktes krypa ihop och ej veta, ifall han borde stanna eller springa sin väg. Han hade blifvit förfärligt blek, och hans darrande händer skvallrade om en hufvudlös fruktan. Det var just denna så tydligt visade hjälplöshet, som räddade honom undan handgripligheter, Vilhelm blygdes synbarligen att öfverfalla en menniska, som så öppet visade sin rädsla.

Georgsson betraktade förundrad de bägge människans beteende, men då ingendera af dem visade lust att gå från stället, utropade han strängt.

— Falk, tänk på, hvar ni är!

Vilhelms lyfta hand sjönk slappt ned utefter hans sida, och ett uttryck af utesägligt förakt spelade på hans läppar, då han med ironisk höflighet steg åt sidan och lemnade dörren fri.

Angel insåg, att hans sätt måste förefalla hvarje opartisk åskådare underligt, hans första bemödande blef också att utplåna det ofördelaktiga intryck, det gjort på Georgsson, och med väl spelad öfverraskning räckte han Vilhelm handen.

— Nej, men se, är ni här! — utbrast han och gjorde ett misslyckadt försök att skämta. — Gratulerar, Falk, gratulerar!

Den unge mannen betraktade honom fortfarande med samma hänfulla min och låtsade ej se hans hand

— Jaså, ni slapp undan med blotta skrämelsen, — återtog Angel, utan att låta afskräcka sig af den unge

mannens min. — Men så bar ni er häller inte litet dumt åt. Hvad tusan hade ni hos polisen att göra? Ni vet väl, att de där herrarne aldrig släppa någon ur sina klor, så vida de ej äro tvungna därtill. — Men nu till en annan sak, hvad ämnar ni företaga er?

— Söka rätt på mördaren, — svarade Vilhelm raskt.

Angel bleknade lätt men fortsatte genast med sitt obehagliga skratt.

— Tusan så tragiskt ni säger det där! — Men allvarsamt, det är allt en svår uppgift, ni förelagt er, och jag fruktar, att ni tar er vatten öfver hufvudet, om ni verkligen försöker det.

— Det blir min sak.

— Alldeles riktigt, mig angår det ju inte. Men vet ni hvad, Falk, då har jag ett bättre råd att ge er.

— Såå, — sade den unge mannen doft.

— Jaa, — fortfor grosshandlar Angel obesväradt, — byt om namn och emigrera till Amerika, där vet ingen ett dyft om er, och ingen kommer häller att fråga efter era antecedentia. Jag känner amerikanerna, jag, time is money och därmed basta.

— Just hvad jag redan sagt, — inföll Georgsson liffigt.

— Tackar! — svarade Vilhelm buttert. — Men jag kan ej följa ert vänliga råd.

— Prat! — återtog Angel, som särskildt tycktes intressera sig för denna sak. — Där borta slår en rask karl sig fram med två tomma händer, under det att den här fatala historien ständigt skall hänga som en black kring er fot här hemma. Lyd ni mitt råd, Falk, och skudda ert otacksamma fosterlands stoft af edra fötter, därigenom visar ni er vara en förständig menniska. Naturligtvis har ni ondt om pengar för tillfället, men jag är inte den, som lemnar en bra karl i sticket, då jag kan hjälpa honom. Jag skall låna er några hundralappar, som ni får betala igen, när det faller sig lägligt, för er, och . . . och kan ni aldrig göra det, så tänker inte jag bråka för det.

Angel talade med nervös brådska och gestikulerade

oupphörligt med sina feta, hvita händer framför sig. Han tycktes till hvarje pris vilja hindra Vilhelm att få säga något, men denne gjorde ej min af att öppna munnen, han betraktade hela tiden den lille grosskändlaren med en blandning af förakt och vedervilja.

— Tänk bara efter! — fortsatte Angel på samma sätt som förut, — och ni skall snart finna, att jag handlar som en gentleman, tänk bara efter! — Om jag inte misstager mig, skall nog Georgsson också försträcka er litet slantar, han har aldrig varit snål, och med tusen kronor på fickan kan ni gå långt. Jag och Georgsson svara för sex hundra tillsammans, eller hur? vände han sig till den sistnämde.

— Jo bevars, — svarade Georgsson och log belåten öfver sin egen gifmildhet.

— Där ser ni själf, — började Angel på nytt. — Resten jämte biljetten skola nog era forna vänner af medlidande draga försorg om.

— Jag begär ingens medlidande, allra minst ert, — utropade Vilhelm, öfver hvars kinder förtrytelsen spred en blodröd rodnad.

— Sakta i backarne, Falk! — varnade Angel utan att visa sig det minsta förolämpad öfver detta svar. — Jag ber er, tänk ännu en gång på, hvad jag sagt, och om några dagar skall ni säkert tacka mig för min omtänksamhet.

— Jag? — Vilhelm skrattade bittert. — Aldrig, ni usling där!

— Falk! — skrek Georgsson uppbrusande och reste sig.

— Låt honom vara! — bad Angel medlande. — Han är upprörd, och det undrar jag mindre på, hvem som hälst skulle nog vara det i hans ställe. Ja ja, Falk, ni är inte just öfverdrifvet höflig, det medger ni väl, men jag bryr mig inte om det, utan står fast vid hvad jag sagt, men inom tre dagar vill jag ha svar, annars . . .

— Det har ni redan fått, — afbröt den unge mannen häftigt. — Adjö! — Utan att fästa sig vid, hur hans tvära afsked upptogs af de bägge andra, öppnade han

dörren och gick ut. I förstugan stannade han ett ögonblick, yr i hufvudet af de olika sinnesrörelser, som under den sista halftimmen stormat in på honom. Han insåg mer än väl, att hans forne principal så väl som Angel hade fullkomligt rätt, då de uppmanade honom att lemna Sverige och i Amerika söka att bryta sig en ny bana. Men hans rättskänsla uppreste sig mot att genom en afresa, hvilken bra mycket liknade en rymning, förklara sig själf skyldig till ett ohyggligt brott.

En lång stund stod den unge mannen liksom bedöfvad i den svala förstugan och lutade sig mot väggen, ur stånd att tänka en enda redig tanke till slut.

— Hvarför gick jag hit? — frågade han slutligen och kväfde en snyftning, som ville bana sig väg öfver hans läppar.

Han brydde sig ej om att besvara denna onyttiga fråga, han tog mekaniskt några steg för att gå ut på gatan, men stannade åter obeslutsam. Ifall Georgsson bemött honom på ett annat sätt . . . Han stampade ursinnig i stengolfvet. — Nej, aldrig i lifvet ämnade han fly med ett skuldbelastadt namn. Kunde icke han så väl som hvarje annan fordra upprättelse, hade han ensam ej rätt därtill? Jo, svarade han energiskt — och hvad man ej frivilligt ville gifva honom, det tänkte han taga. Men det missmod, han lyckats förjaga, kom snart åter, bedöfvad sänkte han hufvudet och gick. Han var ensam, medellös, saknade vänner och hjälpare. hur skulle han lyckas finna den verkliga brottslingen, ty blott genom att finna denne kunde han aftvä fläcken på sitt namn.

Med nedböjdt hufvud och svigtande steg gick han gatan framåt. Han märkte ej de mötandes tvetydiga miner och beklagande axelryckningar, han hvarken hörde eller såg något, endast pinad af det fruktansvärda: frikänd af brist på bevis, som likt en öfverstiglig mur omgaf honom på alla sidor och hindrade hvarje förbindelse med hederliga människor.

Viljelös som ett flarn, pådrifvet af en nyckfull vind, hade Vilhelm, utan att gifva akt därpå, gått öfver Norrebro och hunnit långt upp på Norrmalm. Han gick fort-

farande som en sofvande, utan att lyfta ögonen från marken, tills han oväntadt väcktes ur sina bittra betraktelser af en vänlig stämning, som tätt bredvid uttalade hans namn. Han såg upp och stannade.

— Eleonora! — utropade han och fattade glad den lilla, fasta hand, som räcktess honom.

Framför honom stod en smärt, högrest flicka med stora, strålande ögon och ett vinnande småleende på de fylliga läpparne. Utan en sekunds tvekan skulle hvarje betraktare genast sagt: Hvad hon är vacker! Och vacker var verkligen fröken Eleonora Georgsson, isynnerhet vid detta tillfälle, då en blandning af deltagande och glädjelyste ur hennes ögon.

Vilhelm tycktes nästan ögonblickligen glömma sin förra nedslagenhet och sade ännu en gång, utan att släppa hennes hand hvilken hon ej häller bemödade sig att draga tillbaka.

— Eleonora, om du visste . . .

— Hvad då? — frågade hon skalkaktigt och gick bredvid honom, när han, utan att tänka därpå, åter fortsatte sin planlösa vandring rätt framåt. — Du är ledsen, Vilhelm, det ser jag, men hvarför är du det, nu när du är fri igen?

— Nu är jag mindre fri än någonsin, — svarade han mörkt. — Nu har ju hvem som helst rättighet att anse mig för en brottsling.

— Nej, men . . . — utbrast hon med tydlig förundran. — Hur kan du säga så, du är ju frikänd?

— Af brist på bevis, ja, — sade han bittert och upprepade de ord, som denna dag ständigt surrat för hans öron.

Eleonoras leende vek hastigt för en allvarlig min, och då hon i Vilhelms ögon trodde sig läsa en bekräftelse på, att detta tvätydiga frikännande nästan var lika förkrossande som en fällande dom, sade hon med en beslutsamhet, som ingen torde väntat hos en ung kvinna.

— Allt kan ändras och blifva bättre, blott man själf vill det.

— Men hur, säg mig, hur?

— Du är upprörd och nedslagen, Vilhelm, — sade hon lugnt och lade lätt sin ena hand på hans arm. — Nå, det är helt naturligt, men ännu är ju ingenting förloradt.

— Så resonerade äfven jag för en timme sedan, men nu gör jag det ej längre.

— Och hvarför inte?

— Hvarför? — Det vet jag knappt.

Fröken Eleonora betraktade honom forskande från sidan och skakade sitt vackra hufvud, då hon såg hans trötta min och slappa hållning. Hon förstod genast, att hvad den unge mannen först och främst behöfde, var tröst och uppmuntran. Också sade hon, lutande sig framåt för att kunna se in i hans ögon.

— Du, som varit anställd hos min far så länge, har väl hört talas om vår slægts energi och envishet, har du inte det?

— Joo, — svarade han förströdd.

— Nu vill jag visa dig, att jag ej vanslägtats, sade hon med ett segervisst leende och knöt sina små, kraftfulla händer. — Jag förklarar dig härmed oskyldig.

— Ja du, du tror på mig, Eleonora.

— Jag vet ju, hvar du var den där aftonen, och jag älskar dig. — Hon fann strax, att dessa ord voro de rätta för att gifva den unge mannen tillbaka den styrka, han förlorat, ty Vilhelm rätade ut sig likt en eldig häst, som känner sporrarne.

— Eleonora, — hviskade han tacksamt.

Hon lutade sig fram mot honom, såg en kort stund in i hans ögon och sade därefter.

— Vi måste resonnera allvarligt, du och jag, men här kunna vi ej göra det, följ mig hem!

— Nej, men . . .

— Seså, inga invändningar, jag vet, hvad jag gör.

— Ser du, Eleonora, — sade Vilhelm med återvunnen fattning, — det är inte för min utan för din skull, jag vägrar.

— Du har ju hört, att jag ej bryr mig om dina invändningar, — svarade hon muntert och tillade med lät-

sad högtidlighet. — Fröken Georgsson har härmed det nöjet att inbjuda herr Falk till en tête-à-tête, och herr Falk svarar pligtskyldigast: Jag tackar, min fröken, och följer er, hvart ni behagar föra mig.

Den unge mannen såg med gränslös beundran på den vackra flickan bredvid sig, och ehuru han kände sitt mod och sin lefnadslust ökas genom hennes älskliga godhet, ansåg han det likväl vara sin skyldighet att neka.

— Om du visste, hvad du gör mig lycklig, — sade han för den skull, — men jag bör likväl inte följa dig.

— Jag ber inte längre, — svarade hon raskt, — nu befaller jag dig. Kom!

— Blott det, att jag så länge gått vid din sida, kan gifva anledning till prat och förtal, — envisades han. — Nu, när jag vet, att jag alltid kan lita på din kärlek, skall ingenting afhålla mig att föra den ojämma striden till slut.

— Striden, hvilken strid?

— Min enda upprättelse är att uppdaga den verkliga brottslingen, jag måste söka och finna honom.

— Kan du det då?

— Jag kan åtminstone försöka.

— Du kan försöka, — upprepade hon fundersamt.

— Det är nog godt och väl, men det är ej detsamma som att lyckas. — Seså, nu äro vi framme. Var så god, min herre, jag är hemma här!

Utan att han gifvit akt därpå, hade hon styrts kosan till sitt hem. Nu, när de stodo vid porten, glömde han alla sina betänkligheter för en stund och följde henne, lycklig att så länge som möjligt få vistas i hennes närhet.

Eleonora öppnade själf tamburdörren, och de stego in, hvarpå hon med sitt vackraste leende bjöd honom sätta sig.

— Nå, nu skola vi öfverlägga, — började hon beslutsamt, sedan de tagit plats.

Han lutade sig ned och kysste hennes hand, men hon drog den raskt tillbaka och utropade:

— Sedan, först måste vi tänka.

— Tänka, — sade han sakta och kom ihåg de tre veckor, under hvilka han ej gjort annat än grubblat öfver sin ställning.

— Du är ännu ledsen, inte sant? — frågade hon innerligt.

I stället för att svara berättade Vilhelm om sitt besök på grosshandlar Georgssons kontor och hvad som därunder tilldragit sig. Han talade häftigt och slutade med ett bittert utfall mot Angel, hvars beteende han hela tiden funnit mer än simpelt och bakslugt.

— Den där inställsamme lismaren, — sade Eleonora högdraget, — man kunde nästan vänta det af honom.

Det gjorde Vilhelm godt att höra den kvinna, han älskade, uttrycka sig så föraktfullt om de person, han hatade, men han fick ej lång tid att hängifva sig åt dessa tankar, ty med samma beslutsamhet, som han redan förut beundrat hos henne, återtog den unga flickan.

— Hvad vi — hon betonade eftertryckligt ordet vi — först och främst måste göra, är att skaffa oss en hjälpare, en skicklig, förslagen karl, som känner till alla knep och smyghål. kort sagdt en man, som icke blir förvånad öfver något och som lugnt söker en ledtråd för att, när han funnit den, fullfölja saken ända till slutet.

— En dylik hjälpare fås ej utan pengar.

— Sådana saknar du väl ej aldeles?

— Nej, men jag fruktar, att kostnaderna skola öfverstiga mina små tillgångar.

— Så får jag väl hjälpa dig, så godt jag kan, — förklarade hon.

— Eleonora! — Han sprang häftigt upp från stolen, oviss om, hur han skulle tyda hennes ord.

— Hvad du är obetänksam, — sade hon lugnt och vinkade åt honom att åter sätta sig. — Inser du inte, att jag arbetar lika mycket för mig själf som för dig? På mitt blifvande namn får det ej finnas någon fläck, är det skälet ej godt nog?

— Älskling, — hviskade Vilhelm rörd, — ägde jag blott hälften af din styrka, skulle ingenting förmå nedslå mitt mod.

— Du är starkare än jag, — sade hon ömt. — Tror du, att Eleonora Georgsson eljes valt dig bland hundratala andra?

Den unge mannen blickade svärmiskt på henne. Hon hade med några få ord lyckats väcka hans slumrande stolthet till lif, och nu förde hon honom rakt mot det mål, hon föresatt sig, att de skulle uppnå.

— Du måste söka en dylik person — en sådan finns alltid — och när, du funnit honom, lemna hela saken i hans händer.

— Eftersom du befaller det, skall jag söka honom, — sade Vilhelm och anslog samma ton som hon.

— Tror du dig om att till i morgon middag finna honom?

— Jag får försöka, ehuru jag ännu ej vet, hvart jag skall vända mig.

— Dina vänner vid polisen skola säkert gifva dig en fingervisning, ifall du frågar någon af dem.

— Mina vänner! — sade Vilhelm förebrående.

— Nu äro de dina vänner, ty du behöfver dem. — Hon log fint, då hon sade detta, och Vilhelm, som genast förstod hennes mening, fattade hennes hand, hvilken han ömt tryckte.

— Sedan mötas vi klockan ett vid Gustaf Adolfs torg, — fortsatte hon raskt, — jag vill nämligen göra dig sällskap till den person, i hvars händer vi ämna lägga vårt öde.

— Tack! — mumlade den unge mannen lycklig och kysste hennes hand.

I detsamma Vilhelm böjde sig öfver den lilla hand, han höll i sin, öppnades dörren, och Georgsson visade sig på tröskeln, en sannskyldig bild af den mest ohöjda förvåning. Bakom honom syntes grosshandlar Angels runda ansigte, men dess ägare tycktes ej vara det minsta öfverraskad, tvärtom lyckades han knappt dölja sin tillfredsställelse, när han ohörbart mumlade.

— Ändtligen får den gamle narren sina ögon öppnade.

Far och dotter.

När Vilhelm efter att hårdt hafva slängt igen dörren bakom sig lemnade grosshandlar Georgssons kontor, sutto denne och Angel en lång stund tiggande midt emot hvarandra. Slutligen bröt Georgsson den pinsamma tystnaden och sade, utan att se på Angel, hvars godmodighet lemnat rum för en vrede, som yttrade sig i diverse halfhöga utrop och svordomar.

— Jag beundrar din kallblodighet, men du får ursäkta mig, att jag fann den gå väl långt.

— Ja, — svarade Angel undvikande och bemödade sig att återvinna fattningen, — men karlstackaren var naturligtvis öfverretad och nervös; man får inte vara för sträng mot honom.

— Det är mycket vänligt sagdt af dig, men i ditt ställe skulle jag inte lägga fingrarne emellan. Han kallade dig i tredje persons närvaro usling, sådant kräfver ett exemplariskt straff, tycker jag.

Angel rodnade ända upp till hårfästet.

— Hvad kan jag göra åt den saken? — knotade han missnöjd. — Stämma honom kanske? Det vore synd. Han har redan gått igenom så mycket. Jag anser det bättre att låta honom löpa.

— Jag känner inte igen dig, Angel.

— Ja, inte jag håller, — svarade den tilltalade och skrattade tvunget. — Men jag tycker, som sagdt, synd om Falk, han är ju en ganska hyggelig karl, fast det nu gått på sned för honom.

— En annan sak — står du, efter hvad som passerat, fast vid ditt löfte att låna honom tre hundra kronor, om han reser sin väg?

Angel kastade en snabb, forskande blick på den andre och kliade betänksamt sin näsa, innan han svarade.

— Hvad tycker du jag bör göra?

— Om den saken vill jag inte yttra mig, men nog vet jag, hvad jag i ditt ställe skulle göra.

— Sää, hvad då?

— Behöfver du fråga det? — utbrast Georgsson och steg upp från sin plats för att häftigt gå några steg af och an i rummet. — En person, som först söker draga dig in i en smutsig rättegång och, när det ej lyckas, sedan förolämpar dig.

— Visserligen, visserligen, — medgaf Angel, under det att hans lurande blick hela tiden studerade Georgssons ansigtsuttryck, — men man kan ju vara hygglig, he, he, he!

— Du förvånar mig verkligen.

— Nåja, jag tänker häller inte låna den oförskämde slyngeln ett öre, — svarade Angel, som trodde sig ha sett nog. — Han förtjänar det min själ inte.

— Neej, sannerligen han det gör, — sade Georgsson hårdt och blef mer och mer ond, ju längre han talade. — Jag har väl aldrig sett maken! Komma hit och förolämpa en af mina vänner, det är skamligt! Han borde blygas, den spolingen, som i stället för att ödmjukt söka väcka vårt medlidande retar oss genom otidigt trots.

Georgsson gick fortfarande fram och tillbaka på golfvet, hetsande upp sig själf, medan Angel ej en sekund lemnade honom ur sigte. Han tycktes söka något visst i den andres drag, men då Georgsson, hvars vrede mer hade sin grund i samvetsförebärrelser öfver det sätt, hvarpå han tagit emot Falk, än i något annat, ej tycktes blifva lugnare, gjorde han en grimas.

— Nu skall man få se, att det där nötet lägger alla möjliga hinder i vägen för Falks resa, — tänkte Angel och såg bekymrad ut på gatan. Strax därefter vände han sig dock mot Georgsson och sade med en slug blinkning. — Har du någonsin tänkt öfver, hvarför Falk blandade in mig i den här snygga historien?

— Nej, det har jag inte gjort. Det var väl, emedan du fanns närmast till hands, kan jag tro.

— Nu misstar du dig allt, min vän, han hade en annan, en bättre anledning.

— Sää?

— Joo du. Jag vet inte om jag törs tala om det

för dig, men eftersom jag sagt a, så kanske jag också bör säga b. Vi voro helt enkelt rivaler, nu vet du det.

Georgsson satte sig tvärt på den skinnklädda soffa, som fått sin plats utmed rummets ena långvägg.

— Hvad sade du? — frågade han kort.

— Vi voro, eller kanske rättare, vi äro rivaler, — upprepade Angel för andra gången. — Tja, i kärlek och politik äro alla medel tillåtna, säger ett ordspråk, och Falk tillgrep en utväg, som måste anses både djärf och sinnrik, för att göra mig omöjlig i såväl dina som fröken Eleonoras ögon.

— Men det är ju ett fullständigt skurkstreck, — skrek Georgsson, hvars vrede stegradades allt mer, ju längre Angel talade.

— Ja, det tycker du, — inföll Angel småleende. — men Falk anser det utan tvifvel vara ett riktigt genidrag, så olika kunna meningarne vara om samma sak.

— Han är ju en fullfjädrad bandit, min f. d. kon-
torist, — fortsatte Georgsson och knöt händerna. — Jag
ångrar att jag inte kastade den slyngeln på dörren ge-
nast.

— Och jag är glad öfver, att du inte gjorde det.
Jag förmodar, att du inte blifvit så särdeles belåten,
ifall han började springa omkring i staden och skryta
öfver sin tur hos din vackra dotter, hva' sa'?

— Reta mig inte! — röt Georgsson.

— Det vill jag visst inte, — sade Angel lent och
smålog på ett sätt, som ännu mer förargade Georgsson.
— Jag vill tvärtom endast påpeka, hvad som möjligen
kunnat inträffa, om du satt din hotelse i verket. Af den
där karlen kan man nära nog vänta sig hvad som hälst,
och retar du hans hämdlystnad, så förlorar du själf
mest därpå. Nu hoppas jag också, att du inser hvar-
för jag bjöd honom pengar för att resa till Amerika.

— Nu förstår jag det, — sade Georgsson och räckte
honom handen tvärs öfver pulpeten. — Du har handlat
som en verklig vän, Angel, tack skall du ha! — Gross-

handlaren tryckte kraftigt Angels ena hand. — Jag kan dock aldrig tro, att Eleonora varit nog obetänksam att visa sig vänlig mot den där slyngeln.

— Det tror inte jag håller, men ser du . . .

— När det gäller Oskar Georgssons dotter, finns det inga men, kom ihåg det!

Angel bet sig i läppen och sväljde tigande hans barska tillrättavisning.

— Jag tackar dig ännu en gång, — sade Georgsson, som var angelägen att utplåna den misstämning, hans häftiga ord möjligen kunnat uppväcka hos den andre. — Du har visat dig vara en verklig vän till mig; jag förmodar, att Eleonora skall förstå det.

— Ändtligen! — sade Angels triumferande min, medan hans tunga svarade: — Jag litar både på dig och henne. — Men eftersom vi nu äro inne på det här kapitlet, så kanhända det är bäst, att vi fundera ut, hur vi skola bli af med Falk.

— Med honom vill jag aldrig mer ha något att göra.

— Ta, ta, ta, du är för het, min vän, alldeles för het. Både för dig och mig är det ingenting behagligt att ha honom i närheten; kunna vi således få honom i väg till Amerika, är det väl ingenting ondt däri.

— Det bryr jag mig inte om, jag tänker för min del inte gifva honom ett öre, så mycket du vet det.

— Gör som du vill i den saken! Jag betalar där- emot gerna sex hundra för att slippa honom.

— Hvad behöfva vi bry oss om den karlen, ha vi något med honom att skaffa?

Angel såg en stund på Georgsson och sade sedan med ett slugt leende.

— Det måtte verkligen vara sant, att föräldrarne aldrig känna sina barn. Från den regeln utgör du intet undantag.

— Nu kan det vara nog med dina halfva antydningar. Vet du något bestämdt, så sjung ut!

— Jag vet ingenting alls, — sade Angel bedröfvad, — men just därför är jag orolig. Ser du . . .

— Prat! — afbröt Georgsson och tillade i en helt annan ton. — Har du lust att följa med mig hem och äta middag?

— Tack, hedersbror! — utbrast Angel lifligt.

— Nå, då gå vi! — Georgsson tog ned sina ytterkläder från hängaren, medan Angels ögon fortfarande med samma sökande uttryck följde alla hans rörelser, utan att den andre märkte det.

— Jag har både vunnit och förlorat, — tänkte Angel, — nu återstår att se, om vinsten betäcker förlusten.

De bägge herrarne lemnade kontoret under muntert samspråk. Georgssons för en stund sedan dåliga lynne tycktes vara alldeles bortblåst, och lifligt berättade han några färskas anekdoter, åt hvilka Angel skrattade på ett sätt, som både smickrade berättaren och utvisade, att åhöraren skickligt förstod att dölja sin missräkning. De gingo raskt och stodo snart vid porten till det hus, där Georgsson bodde.

Viss om att hans invändningar skulle tagas för hvad de i själfva verket voro, låtsades Angel i sista stunden göra svårigheter och yttrade krusande.

— Din dotter väntar säkerligen ingen främmande, hon kanske ej tycker om, att jag så här burdus tränger mig in . . .

Hon tycker ingenting annat, än hvad jag vill, — afbröt Georgsson med ett djupt veck mellan ögonbrynen. — Följ du bara med, får du väl se.

— Nå, det var då väl, att du talar ur den tonen, — tänkte Angel, ehuru hans min tydligt utvisade, att han ej gjorde sig några illusioner angående Eleonoras känslor för honom.

Georgsson märkte ingenting af hans minspel och gick raskt uppför trapporna, följd af Angel, som endast funderade på en sak: hur han skulle lyckas öfvertyga Georgsson om, att Vilhelm Falk stod Eleonora närmare än fadern trodde.

I föregående kapitel hafva vi redan berättat, hur Georgsson stannade orörlig på rummets tröskel, en bild af häpnad och tvifvel, men ju mer hans ansigte mörknade, desto mer klarnade Angels, och, medan han blygsamt drog sig undan i en vrå för att iakttaga, hvad som nu skulle följa, tycktes hans min säga:

— Slumpen gynnar mig, låt oss nu afvakta händelsernas gång!

De båda unga stodo, hållande hvarandra i hand, liksom förlamade på samma ställe.

Den, som först hemtade sig, var Georgsson. Den vrede, Angel med sina försåtliga anspelningar väckt hos honom, byttes nu, då han såg, att dessa insinuationer verkligen innehöllo en sanning, i raseri. Han sprang fram till Eleonora, slet henne från Vilhelm och skrek, utom sig af förbittring.

— Hur vågar ni infinna er här, hur vågar ni smutsa mina rum med er närvaro?

— Pappa! — bad Eleonora medlande och lösgjorde sakta sin hand ur faderns.

— Tig! — dundrade den uppretade Georgsson och vände sig åter mot Vilhelm. — Ni äger då inte den minsta blygsel, — fortsatte han höjande rösten till ett skrik. — Ni tränger er in hos mig och försöker kompromettera min dotter — för att tvinga er till pengar naturligtvis — men era beräkningar skola slå fel, vi stå för högt öfver er, för att kunna ha något gemensamt med en sådan som ni.

Vid denna störtsjö af beskyllningar och tillmälen, som flödade ned öfver honom, rätade Vilhelm stolt på sig. Han hade först hoppats att genom undfallenhet lugna sin förre principal, men då detta ej lyckades, började han kallt.

— Herr grosshandlare

— Jag vill ej höra ett ord, — afbröt Georgsson rasande och hotade honom med knytnäfvarne.

Ju oresonligare Georgsson blef, desto kallare syntes Vilhelm vara, men det märktes lätt, att hans konstlade köld ej skulle räcka länge.

— Herr grosshandlare, — återtog han emellertid för andra gången, — jag har . . .

— Tig! Ut! — var det enda, Georgsson lyckades pusta fram.

— Lugna dig, pappa! — inföll Eleonora, på hvilken det häftiga uppträdet gjorde ett pinsamt intryck, så mycket mer som hon såg, att Vilhelms tålmod snart skulle vara slut. Hon var ej beredd att välja mellan de två enda menniskor, hon höll af, och ville om möjligt uppskjuta den stund, då detta borde ske.

— Lugna mig, lugna mig, — väsnades Georgsson, hvares vrede nu ej kände några gränser. — Skall jag måhända stillatigande finna mig i att du, min egen dotter, tager emot brottslingar i min våning, då jag ej är närvarande för att hindra det? Skall jag . . .

— Ett ögonblick! — afbröt Vilhelm raskt, då han märkte, att grosshandlaren ej förmådde säga något, emedan det fattades honom luft därtill. — Jag inser mycket väl, att jag aldrig bort infinna mig här, isynnerhet sedan ni en gång visat mig på dörren, men jag var nog obetänksam att blott lyda mitt hjärta vid ett tillfälle, då förståndet ensamt skulle talat.

Georgsson hade nu lugnat sig så mycket, att han begrep, att han gjorde sig löjlig genom att skrika högt och slå med armarne; han bytte för den skull om ton och blef hånfull i stället för brutal.

— Min bästa herr Falk, — började han retligt, innan Vilhelm hann fortsätta, jag förstår mycket väl, att ni aldrig bort infinna er här, jag inser ej heller, hvad ni vill. Kanhända ni godhetsfullt behagade förklara er närvaro, ni gjorde mig därmed en stor tjänst!

— Det är på min begäran, Vilhelm följt mig, — sade Eleonora och ingrep raskt i samtalet.

— På din begäran, på din? — mer skrek än frågade Georgsson. — Jag förmodar, att jag ej hörde rätt, eller gjorde jag verkligen det? I så fall kan jag inte tro dig.

— Du hörde rätt, pappa, — svarade Eleonora, som sänkte rösten, ju mer fadern höjde sin. — Jag var nog

lycklig att träffa Vilhelm, och emedan jag bad honom därom, följde han mig hit upp. Vi kunde inte gerna stå på gatan och resonnera.

— Ifall du menar, att du ej ville visa dig i sällskap med en för mord misstänkt person, kan jag förstå dig, — fortfor Georgsson i samma retliga ton som förut, — men i så fall begriper jag ej, hur du kunde våga taga honom med dig hem till mig, där endast hederliga människor umgås.

— Herr grosshandlare! — utropade Vilhelm, hvars kinder blifvit mörkröda, och som ej längre förmådde stäfja sin vrede under de upprepade förolämpningar, för hvilka han var utsatt. — Jag har blifvit misstänkt, det är sant; jag har äfven blifvit frikänd af brist på bevis, som det heter, men i stället från att häna mig borde ni vara tacksam för min tystlåtenhet; jag kunde mycket väl ha rentvått mig, men af aktning för min principals namn gjorde jag det ej.

Ljudlöst som en skugga gled Angel ut ur rummet, men han stannade på andra sidan dörren, hvilken han var nog omtänksam att ej stänga bakom sig; han ville höra, hvad som försiggick mellan de tre personerna i rummet bredvid, men han ville ej synas.

— Ni begär verkligen, att jag skall tacka er! — ropade Georgsson gällt. — Er oförsynthet har då inga gränser!

— Jag begär ingenting annat än att skonas från förolämpningar, som jag ej förtjänat.

— Reta mig inte, hör ni!

— För att undvika det ämnar jag genast aflägsna mig.

— Den ringaste smula takt borde ha sagt er, att ni aldrig skulle satt er fot inom dessa dörrar. Men eftersom ni varit nog fräck att göra det, förbjuder jag er att någonsin mer visa er här.

— Jag hör, och jag skall med största nöje lyda, — svarade Vilhelm, som ej kunde tillbakahålla detta lilla hån. — Herr grosshandlare! — Han bugade sig stelt och afmätt. — Farväl Eleonora! — Han tryckte den

unga flickans hand och gick mot dörren, men innan han hunnit dit, häjdade hon honom med en åtbörd och sade:

— Stanna ett ögonblick, Vilhelm! Både du och jag hafva åtskilligt att säga min far.

— Min dotter kallar en mördare du, — skrek Georgsson. — Eleonora, tänk på hvad du gör!

— Jag har tänkt på allt, pappa, och jag handlar efter mogen öfverläggning — sade den unga flickan fast. — Vi ha inte mycket att säga dig, endast en sak, att Vilhelm och jag älska hvarandra.

Georgsson tog flere steg tillbaka och famlade efter ett stöd, ty allt gick rundt för honom,

— Hvad . . . hvad säger du? — flämtade han.

— Behöfver jag upprepa mina ord? — frågade Eleonora sakta.

— Nej . . . nej, jag förbjuder dig att göra det!

— Det ändrar ingenting i själfva saken.

— Jo, det ändrar mycket . . . mycket mer än du tror, det kommer mig att med sorg och grämelse tänka på den stund, då du föddes.

— Pappa! — bad dottern vekt.

— Seså, — sade Georgsson isande kallt, — kom ej med några tragiska deklamationer, de göra intet intryck på mig!

Eleonora såg smärtsamt öfverraskad på sin far. En dylik hårdhet hade hon ej väntat, men hennes beslut var redan fattadt, hon ämnade ej göra några medgifvanden, och med ett lugn, som ej förfelade att göra intryck på både fadern och Vilhelm, väntade hon hvad vidare skulle följa.

Georgsson såg på hennes beslutsamma hållning, att hon ej tänkte gifva vika, och för tredje gången bytte han om taktik. Hvad hvarken vrede eller hån förmått uträtta, det skulle kanske mildhet åstadkomma.

— Eleonora, jag ber dig dock tänka på en sak, — sade han fogligt, men bittert, — inte för min skull, eftersom jag ej tycks tagas med i räkningen, utan för din egen, tänk på framtiden!

— Det är just, för att jag tänker på den, som jag

härmed räcker Vilhelm min hand och lofvar att aldrig tillhöra någon annan än honom. — Hon lade sin hand i den unge mannens och såg lugnt, men utan trots på fadern.

— Det Georgssonska blodet, — mumlade grosshandlaren ohörbart.

— Vi hålla af hvarandra, — fortsatte Eleonora och rodnade lätt. — Det var ej min mening att säga dig det ännu, men nu måste jag göra det för att ej synas feg. Jag har af fri vilja gifvit Vilhelm min tro, du känner mig, pappa, jag ändrar aldrig mitt ord.

— Du är ett barn, — svarade grosshandlaren nästan ömt. — Du vet ej, hvad du yttrar, och ännu mindre, hvad du gör. Har du någonsin tänkt på, hvad det vill säga att vara bunden vid en man, på hvilken miss-tanken för ett ohyggligt brott hvilar?

— Vilhelm är oskyldig.

— Låt oss antaga, att herr Falk, — då han nämde Vilhelms namn, blef Georgssons röst åter skarp och obehaglig, — verkligen är oskyldig, men hvad inverkar det på den här saken? Ingen menniska tror på hans oskuld . . .

— Jag vet det ju, — afbröt Eleonora med en strålande blick på den unge mannen vid sin sida.

— Du vet inte mer än någon annan, — svarade fadern kärft.

— Jo, det vet jag. För öfrigt kan man finna den rätte brottslingen, — förklarade Eleonora.

— Man skall finna honom, — tillade Vilhelm kraftigt.

Vid dessa ord visade Angel sitt ansigte i dörrspringan, men han drog sig genast tillbaka, under det att ett tviflande smålöje lekte på hans fylliga läppar.

— Nåväl, vi kunna ju antaga äfven det, — sade grosshandlaren, som tycktes vara beredd att göra hvilka medgifvanden som hälst, — men hvad blir väl följden däraf?

— Att den fläck, som nu skenbart häftar vid mitt namn, utplånas, — svarade Vilhelm raskt.

— Det är nog också godt och väl, — sade Georgsson, fortfarande lika foglig, — men sedan då?

— Sedan? — upprepade Vilhelm brydd.

— Sedan, — inföll Eleonora, — kan ingen påstå, att Vilhelm är mig ovärdig.

Georgsson gjorde förargad en häftig åtbörd.

— Din envishet är mer än förvånande, — utropade han, — men numera skulle man kunna vänta allt af dig. Inser du ej . . .

— Jag vill ej inse någonting, — afbröt Eleonora.

— Jag märker det, — mumlade fadern, hvars vrede ånyo började vakna, — men jag får väl ändå ha ett ord med i laget, får jag inte det? — Han väntade en stund på svaret, men då intet sådant kom, fortsatte han kärft: — Du är inte myndig, min flicka, således lyder du mig!

— Jag kan vänta, — blef Eleonoras svar, och gående närmare sin far hviskade hon: — Kom ihåg faster!

Grosshandlaren blef mycket blek och for med handen öfver pannan.

— Du skulle våga, — sade han sakta.

— När tvekade en Georgsson? — frågade dottern energiskt.

— När . . . när . . . ja, när — mumlade fadern.

Eleonora märkte hans tillfälliga svaghet och beslöt att begagna den för att hastigt nå sitt mål.

— Pappa, — sade hon bedjande, — du har nu hört, hur min framtid kommer att gestalta sig, det beror blott på dig att göra den ljusare och . . .

Men Georgsson tycktes ej höra henne. Med en häftighet, som Eleonora ej väntat, utropade han.

— Du påminner mig om min syster, det var bra, i och med detsamma påminde du mig äfven om, hur min far handlade, när han en gång måste välja mellan hvad han ansåg vara rätt och sin egen dotter. Jag kommer att göra som han; nu vet du, hvad du ville veta. — Utan att kasta en blick vare sig på Vilhelm eller på sin dotter vände han dem ryggen och lemnade rummet

Eleonora såg bedröfvad efter honom, men snart var hon åter densamma som förut. Med ett vackert leende sade hon till Vilhelm.

— Han tvingar mig att välja mellan dig och honom, jag har redan valt dig och kan således ej ändra mig.

— Tack! — var allt hvad den unge mannen kunde säga, medan han ifrigt fattade hennes ena hand och tryckte den mellan sina.

— Tacka mig inte, — sade hon allvarligt, håll blott af mig, jag behöfver det!

— Kan jag annat? — frågade han.

— Jag tror dig, men gå nu! — uppmanade hon. — Vi böra ej reta min far.

— Nej, det vore orätt. — Han tog dröjande några steg mot dörren, men stannade åter och såg frågande på henne.

Hon förstod hans stumma fråga och sade, under det att ett melankoliskt leende lyste upp hennes ansigte.

— Vi träffas i morgon.

Vilhelm nickade glädt och utropade svärmiskt.

— Hur skall jag någonsin kunna återgälda dig allt, hvad du gjort för mig?

— Det kan du lätt genom att älska mig lika mycket, som jag håller af dig.

— Det kan jag tryggt lofva, — försäkrade han och kysste hennes hand. — I morgon således?

— Ja, i morgon — nu har jag ju endast dig.

— Farväl då! — Han gick med spänstiga steg och stolt hållning segerviss redan innan striden börjat.

Men i det yttre rummet stodo Georgsson och Angel stumma midt emot hvarandra. Den förre var ännu ursinnig och handfallen efter sitt nederlag, och den senare tycktes fullkomligt dela hans känslor.

— Det är kanske bäst, att jag går — sade Angel brytande tystnaden.

Georgsson tycktes ej höra honom, han stirrade bekymrad rätt framför sig.

— För tusan! — inföll Angel med ett misslyckadt

försök att visa sig munter. — Du har väl inte tappat modet för så litet håller?

— Nej, det skola de snart blifva varse, — hväste Georgsson mellan tänderna, — men hennes oförnuftiga trots retar mig.

— Bah, — sade Angel med en tillförsigt, som han själf ej kände, — den, som vinner tid, vinner allt.

— Mätte du spå sant! I alla händelser har du rätt i en sak, karlen måste till hvarje pris aflägsnas, sedan skall nog den galna flickan taga sitt förnuft till fånga.

— Den, som vore säker därpå, — sade Angels tviflande min, högt svarade han emellertid: — Var du lugn, min vän, jag skall ensam sörja för den saken.

— Mätte du också lyckas!

— Jag skall göra ännu mer, — tillade Angel tyst för sig själf och bet hotande ihop sina hvita tänder, — ty nu börjar karlen blifva mer än besvärlig.

8.

En ny firma.

På en liten blankpolerad mässingsplåt i portgången till ett af husen vid en gränd, som mynnar ut i Myntgatan, lästes de bägge namnen Bäfver & Svartman. Förbigående och dessa voro ej särdeles många, ty ehuru gränden låg i hjärtat af staden, begagnades den blott undantagsvis af fotgängare, åkdon förekommo nästan aldrig mellan de mörka husraderna — fäste sällan någon uppmärksamhet vid de två namnen, och gjorde de det, så blef hela deras reflexion: antagligen en ny firma, som håller på att arbeta sig upp; och därmed brydde ingen sig om den lilla mässingsplåten.

Deras förmodan var emellertid närmare sanningen, än de likgiltiga själfva trodde, firman hade grundlagts

för sex veckor sedan, och dess bägge hufvudmän gjorde för närvarande ingenting annat än väntade på kunder.

De bägge kompanjonernas bransch var lika ny som själfva firman och angafs kort och godt genom den titel, herr Svartman låtit trycka på sina visitkort. *Privatdektiv* stod det med mikroskopiskt fin stil och därunder följande förklaring, som verkligen var af behofvet påkallad för att tydliggöra hans yrke:

Efterspaningar i såväl civila som kriminella mål utföras fort och billigt.

Sträng tystlåtenhet.

Detta utgjorde hela förklaringen, och att den lemnade åtskilligt öfrigt att önska, därom vittnade den halft medlidsamma, halft otåliga axelryckning, hvarmed de personer, som af en händelse fått ett af de prydliga visitkortet i sin hand, kastade dem ifrån sig.

Lät man nyfikenheten förleda sig att klättra uppför de två branta trapporna, hvilka ledde till den nyetabletrade firmans kontor, stod man snart i en lång, mörk korridor, vid hvars slut en mässingsplåt af samma dimensioner och fullkomligt liknande den i portgången var fästad på en gulmålad dörr. En modern ringledning med den sedvanliga uppmaningen, »Tryck på knappen»! syntes till höger vid dörrposten. Naturligtvis följde man uppmaningen, och omedelbart därefter svarade två skrällande knäppningar från klockan.

— Stig in! — ropade en välljudande basröst med sådan styrka, att det gaf eko i korridoren.

Den besökande lade handen på låsvredet, dörren öppnade sig ljudlöst, och man stod i en halfmörk tambur. Med några vanligtvis tvekande steg gick man vidare genom en öppen dörr på andra sidan och trädde in i ett snyggt, men enkelt möbleradt rum, hvars ena långsida upptogs af en ofantlig, skinnklädd soffa och tvänne trästolar. I rummets ena hörn stod en hög pulpet, vänd så, att den, som satt där bredvid, till hälften gömdes i skuggan, hvilken i denna lokal och vid hvilken tid som

hälst på dagen alltid var betydligt starkare än de få, svaga ljusstrålar, som letade sig väg genom de gamla, färgskiftande försterrutorna.

— Herr Bäfver? — frågade besökaren nästan alltid den person, som satt vid pulpeten, och oföränderligt svarade den tilltalade lakoniskt.

— Svartman.

F. d. öfverkonstapeln vid Stockholmspolisens detektiva afdelning Johan Nikolaus Svartman var väl värd en stunds skärkådande. Vi tillåta oss också härmed att taga läsarens uppmärksamhet i anspråk för att beskrifva den person, som bar detta namn.

Hans längd, som ytterligare förökades af hans magerhet, stod på långt när icke i öfverensstämmelse med hufvudets storslagna proportioner, och den beniga halsen, som uppbar detta, tycktes i hvarje ögonblick vara färdig att brytas af på ett par ställen. Den höga, lodräta pannan stupade brant ned öfver en liten fin, vacker näsa, hvilken i sin ordning slutade vid ett par becksvarta mustascher, där konsten fulländade, hvad naturen njuggt nekat deras bärare. Under ett par tjocka ögonbryn af obestämd färg blickade ett par mörka, sluga ögon fram, ett par ögon, hvilka utan svårighet tycktes vara i stånd att se rätt genom hvarje föremål, de betraktade. Munnen bildade ett af två blodlösa läppar knappt mer än antydt streck, och hakans tvärhuggna form vittnade om en energi, som lätt kunde förväxlas med envishet.

Nedre delen af herr Svartmans något gängliga figur befann sig inträdd i en svart kostym, som noggrant slöt sig till sin ägares beniga former och än ytterligare framhöll den sex fot långa kroppens ytterliga magerhet. För att fullända porträttet kunna vi tillägga, att herr Svartmans händer och fötter voro ovanligt små och så välformade, att den elegantaste balhjalte skulle afundats honom dessa företräden. Dessutom ägde han en sympatisk röst, som han dock oförsvarligt missvärdade och ofta lät slå öfver i falsett.

Hvad hans inre egenskaper beträffar, hafva vi re-

dan antydt hans energi, som aldrig slappades. Nämna vi sedan, att hans beslutsamhet var oböjlig och aldrig lät några motgångar, hur stora de än voro, inverka på sig, så hafva vi i det närmaste tecknat hans porträtt. Utom dessa för en polisman ovärderliga förmåner var han i besittning af en liflig fantasi och förmågan att kunna draga äfven de mest oväntade konsekvenser af sina premisser, utan att låta förbluffa sig, jämte en vaken blick för allt, som var ägnadt att leda honom fram genom de labyrinth, där han ofta fick söka sin väg.

Vanor hade han inga, och svagheter för annat än starkt snus och goda cigarrer voro honom okända.

Det skulle varit svårt äfven för den mest öfvade fysionomist att bestämma hans ålder, om hvilken han i likhet med de flesta damer aldrig talade.

Herr Svartmans kompanjon, Jakob Bäfver, var, åtminstone hvad det yttre beträffar, hans fullständiga motsats. Hela figuren utgjorde en klumpig, däst massa, instängd i ett fodral af längesedan urväxta klädespersedlar, lika brokiga och färgrika som Svartmans voro enkla. I ett af väder och vind färgadt ansigte hade ett par nära nog osynliga ögon, öfver hvilka ögonlocken slappt hängde ned, fått sin plats mellan tvänne utstående kindkotor. Näsan var kopparröd och skvallrade om sin ägares svaghet för starka varor, och munnen med sina tjocka negerläppar fullkomnade detta grofhuggna ansigte, som ingenting förrådde af det, som gömde sig bakom rynkorna i den tänkarpanna, hvarmed en nyckfull natur roat sig att begåfva herr Bäfver.

Liknade Svartman en spänstig stöfvere, härdad i skog och mark, ständigt färdig till språng, så var hans bolagsman Bäfver närmast lik en sömnig gårdvar, hvilken blott den mest tvingande nödvändighet kunde förmå att göra sin pligt.

— Den affär, som desse bägge herrar börjat, var någonting alldeles nytt i sitt slag, åtminstone för Stockholm. De åtog sig allt, hvarmed den officiella polisen ej ville eller kunde befatta sig, och som de strängt höllo

sig inom laglighetens gränser, hade aldrig någon anmärkning framstälts mot dem. De voro tvärtom icke blott tolererade, de ombuldades till och med af rättvisans ordinarie handtlangare till tack för de tjänster, kompanjonerna mer än en gång lyckats göra dessa.

Svartman hade vid ungefär trettiofem års ålder tagit afsked ur polisens tjänst. Hvarför han gjort det, visste ingen säkert, och själf talade han aldrig därom.

— Det gör ju detsamma, — svarade han, — ifall någon var nog djärf att fråga därefter — hufvudsaken är ju ändå, att jag sköter, hvad jag åtar mig.

Som Svartman, trots sitt något egendomliga yttre, verkligen ägde ett förtrondeingifvande sätt, brukade sällan någon envisas att få veta ett skäl, som han så omsorgsfullt dolde. Men inträffade äfven detta, reste den tillfrågade sig i hela sin längd och sade.

— Fråga Bäfver! Jag för min del sladdrar aldrig om det, som händt för så länge sedan. — Hur länge sedan, därom nämde han heller ingenting.

När man hunnit så långt, följdes vanligen hans föga vänliga uppmaning, och man vände sig till den äldre kompanjonen, hvars svar på den närgångna frågan ständigt lydde.

— Jaså det! Ja, det kan jag väl säga. Se saken är den, att Svartman alltid varit för rapp i vändningarna. Fick han väderkorn på en skälm, hann karlen aldrig undan. Hm, där nere, — och Bäfver pekade makligt öfver axeln, viss om att man förstod, hvilken institution han menade, — tyckte de förr i tiden inte om raskt folk och nya metoder, de voro rädda för besväret. — — Ja, Svartman, tog utan åtskillnad, han; så fort en karl gjort något fuffens, blef hans fast och därmed basta. Naturligtvis fick Svartman några påstötningar då och då, de ville, att han skulle lugna sig, men han var omöjlig. Jag, som var betydligt äldre i tjänsten, sade också åt honom: Spar dina krafter, min gosse, du blir nog kommissarie ändå! Men han ville ändå inte höra på det örat, han gjorde för mycket, och så blef han osams med cheferna och tog afsked i hettan. Det är alls ingenting märk-

märkvärdigt i den saken. — Och Bäfver skrattade litet elakt, som om han därmed velat antyda, att den nyfikne blifvit smått bedragen i sina förväntningar, men att det också var rätt åt honom.

Såsom redan omtalats, var firman Bäfver & Svartman nybildad. De bägge bolagsmännen hade slagit sig ihop af helt olika bevekelsegrunder. Då Svartman låtit sin häftighet förleda sig att taga afsked från en befattning, som alltid medförde en betryggad framtid, blef han nästan förvånad öfver sin egen fasthet. Men han var icke den man, som ångrade en gjord gerning, han tänkte ej mer på den saken, utan funderade endast på att finna något nytt för sitt verksamhetsbegär, och han tog genast i tu med det, som låg närmast till hands. Han öfvertalade sin gamle vän Bäfver att blifva hans kompanjon i en affär, som var enastående i sitt slag, en affär, hvilken ingen annan än de två förmådde sköta.

Men i likhet med de flesta andra företag möttes äfven firman Bäfver & Svartman af ett med förundran blandadt misstroende. De fingo väl ibland ett uppdrag, men aldrig ett sådant, där Svartman behöft pröfva sin skicklighet och sin list ända till dess yttersta resurser.

— Skräpsaker, — knotade han otåligt, medan Bäfver, belåten med de första framgångarne, kasserade in arvodet.

* * *

Samma dag, Eleonora Georgsson stämt möte med Vilhelm Falk, sutto Svartman och Bäfver på sitt kontor, den förre vid pulpeten, hans vanliga plats, den senare lättjefullt i den stora skinnsoffan.

— Det är verkligen futtigt! — utropade Svartman för ungefär tionde gången och trummade förargad med en splitt ny lineal mot pulpetens ena kant.

— Hvilket? — frågade Bäfver sömnigt och flyttade sin kära tobakspipa från högra till venstra mungipan.

— Alltihop! — blef det vresiga svaret. — Ingenting att göra, rakt ingenting.

— Nå så mycket bättre! — förklarade Bäfver och uttalade i dessa få ord hela sin lefnadsfilosofi.

— Så mycket bättre! — härmade kompanjonen i samma ton som förut. — Begriper du inte, att vi bli dumma bägge två utaf att sitta här och ingenting företaga oss? Affären går åt fanders och vi förlora den lilla smula, vi äga.

— Åhå, — svarade Bäfver med litet mera intresse, än han vanligtvis brukade visa, — vi ha ju tvärom förtjänat ett par hundra kronor, det är väl ändå inte så gallet.

— Hvem bryr sig om pengarne! — brusade Svartman upp. — Mitt kapital är mitt väderkorn och min kombinationsförmåga, och de förslöas bägge två af brist på öfning. Hvad vi behöfva är någonting riktigt inveckladt, hälst ett brottmål, men hvem bryr sig i det här sömniga landet om att utveckla någon fintlighet? Hvar enda mördare och tjuf går så klumpigt till väga, att den mest inskränkta stackare kan taga honom så godt som på bar gerning. Sedan skryta de där nere, — han såg ut genom fönstret bortåt Myntgatan — öfver sin skicklighet. Åh, jag känner dem allesamman, de äro hvarken klyftigare eller dummare än hvilken annan som hälst. — Nej, hvad jag önskar är att få visa dem, hvad en verklig polisman vill säga. Och det vore väl egenomligt, om vi ej skulle få tag i ett riktigt intressant fall, det vore rent utaf otur.

— Det vore också besvärligt, — inföll Bäfver, som tycktes sätta sin egen bekvämlighet öfver allt annat.

— Hvad gör det? — replikerade Svartman raskt. — Jag vill åtminstone en gång pröfva, hvad jag duger till.

— Och om du misslyckas då?

Svartman såg skarpt på sin kompanjon.

— Misslyckas! — mumlade han. — Ja, då kan du vara förvissad om att häller ingen annan lyckas.

Bäfver skrattade ohörbart och tände långsamt pipan, som slocknat.

— Du är allt bra säker på din sak, min gosse, — sade han efter en stund mer som en reflexion än som ett svar.

— Hur skall man eljes lyckas? — frågade Svartman enkelt. — Ser du Han stod just i begrepp att gifva Bäfver en lektion i sina teorier angående en skicklig polismans egenskaper, då två ljudliga knäppningar på tamburklockan afbröto honom. — In med dig! — ropade han i stället åt kompanjonen — det kommer någon.

Med betydligt större skyndsambet, än man kunnat vänta af den korpulente Bäfver, försvann denne i det inre rummet, hvars dörr han enligt förut träffad öfverenskommelse lemnade på glänt bakom sig.

Svartman åter satte sig till rätta vid pulpeten och anlade den värdiga ämbetsmannamin, han alltid använde, då nya kunder väntades, och ropade därefter:

— Stig in!

9.

Ett intressant fall.

Dörren öppnades, och en ståtlig dam, följd af en ung herre, visade sig.

Svartman böjde hufvudet, dock ej djupare, än att han hela tiden iakttog de besökande, och en glädjeblyxt lyste en sekund i hans ögon, då han artigt hälsade.

— God dag, herr Falk!

De inträdande studsade och stannade obeslutsamma, seende på honom, som om båda velat säga: Känner ni oss?

Svartman, som läste detta i deras miner, tillade för-

klarande, utan att det förbindliga småleendet vek från hans läppar.

— Jag såg er inför rätta. — Medan han sade detta, irrade hans tankar hit och dit och skulle, ifall de kläddes i ord, lydt: — Hvem tusan kan den unga damen vara? — Emellertid aktade han sig noga att visa sin nyfikenhet, viss om att han snart skulle få ett svar på sin tygsta fråga. — Får jag bedja herrskapet vara af den godheten och taga plats! — Svartman uttryckte sig, så ofta tillfälle gafs därtill, mycket cirkladt, endast då han var ifrig — och det blef han ganska lätt — glömdede han att imponera genom sina väl afpassade fraser.

De besökande satte sig, hvarpå Vilhelm nervöst började.

— Eftersom ni vet, hvem jag är, herr Bäfver

— Svartman, om jag får be!

— Förlåt, eftersom ni vet, hvem jag är, så kanske ni redan gissat, hvarför jag kommit hit?

— Ungefär! — svarade Svartman lakoniskt.

— Jaså, inte fullkomligt, — sade den unga damen nästan retligt.

— Ähjo! — medgaf Svartman och studerade noga hennes ansigtsuttryck. — Herr Falk önskar förmodligen, att jag hjälper honom söka den okända kvinnans mördare.

— Ja, — svarade denne.

— Hm, hm! — Svartman låtsade göra invändningar för att se, hvad intryck detta skulle göra på fruntimret. — Vilhelm intresserade honom ej för tillfället. — Det blir svårt, mycket svårt.

Fruntimret reste sig hastigt och gick fram till pulpeten, där hon stannade för att i sin ordning granska Svartmans markerade drag.

— Är ni alldeles öfvertygad därom? — frågade hon.

— Eller säger ni det endast för att för att — Hon stannade, oviss om hon skulle våga avsluta sin påbörjade mening eller ej.

— För att höja priset, menar ni. — ifylde Svartman lugnt. — Neej, hvarken af det ena eller det andra skälet, utan helt enkelt därför, att jag vet så litet om den här saken.

— Hvad vill ni då veta? — frågade den unga damen, som tycktes vara beredd att ensam föra ordet.

— Hvem kan hon vara? — tänkte detektiven och bet sig i läpparne, förargad öfver att ej känna det, högt svarade han: — Så mycket som möjligt, det vill med andra ord säga allt.

— Fråga ni, vi skola svara!

— Vi, — tänkte firman Bäfver & Svartmans ledare, — hon säger vi. — Förmodligen er fästman? — tillade han och pekade på Falk.

— Ja, — svarade hon, medan en lätt rodnad färgade hennes kinder.

— Namnet är väl inte Georgsson? — fortsatte privatdetektiven och gjorde en djärf gissning.

— Joo, hvar har ni sett mig?

— Jag har tyvärr aldrig haft det nöjet, — svarade Svartman artigt och dolde den glädje, han kände öfver att ha gissat rätt.

— Såå. — Hon lutade sig framåt för att söka läsa i hans anletsdrag, men trogen sina föresatser höll detektiven sig alltjämt i skuggan. — Det var således endast en förmodan det där?

— Ett skarpt hufvud, — tänkte Svartman och såg beundrande på henne. — Vet ni hvad, fröken Georgsson, — fortfor han högt, jag tror vi åtaga oss saken. För en lycklig utgång kunna vi naturligtvis ej garantera på förhand, men jag lofvar, att hvad som kan göras, det skall blifva gjordt.

— Godt, sade hon energiskt, — då äro vi öfverens. Fråga nu!

— I så fall får ni lofva mig att ej bli ond, herr Falk. Ser ni, det är nödvändigt för mig att erhålla vissa upplysningar.

— Ond? Åh nej, — svarade Vilhelm dystert, — jag för van vid förödmjukelser.

— Vi utgå från den synpunkten, att ni är oskyldig.
 — Svartman gjorde ett kort uppehåll för att iakttaga den verkan, hans ord åstadkommit. Han såg Vilhelm knyta händerna och blef nöjd med detta bevis på känslighet. — Nåå, vill ni uppriktigt säga mig, hvar ni tillbragte den märkvärdiga tisdagskvällen?

— Nej, jag har lofvat att ej göra det.

— Jaså, lofvat Hvem?

— Det säger jag håller icke.

I stället för att blifva misslynt log Svartman belåtet. Han hade märkt, hur Eleonora kastade en blick af deltagande stolthet på den unge mannen, och drog genast sina slutsater däraf.

— Är det nödvändigt att säga det? — frågade Eleonora efter en kort stunds tvekan.

— Jaa.

— I så fall lofvar jag dig att göra det, — sade hon till Vilhelm.

Lik en katt, som lurar på en råtta, hade Svartman följt deras minspel. Nu beslöt han att gifva de bägge unga ett prof på sin kombinationsförmåga; han lämnade sin plats vid pulpeten och sade förbindligt.

— Tack så mycket, mitt herrskap! Nu vet jag det redan.

— Vet ni? — utropade Vilhelm förundrad.

Eleonora kastade en snabb, forskande blick på sin fästman, som om hon ett ögonblick trott, att han förrådt deras gemensamma hemlighet, men på hans ansigte lästes blott en häpnad ännu större än hennes, och misstroget vände hon sig mot Svartman.

— Jaa, svarade denne, alltjämt lika artig. — Om jag ej misstager mig, var ni på besök hos fröken Georgsson. — Den förvåning, som hans bägge åhörare tydligt lade i dagen, sade Svartman att han återigen gissat rätt, och med en bedröfvad skakning på hufvudet, tillade han: — Nu har ni sett följden af att ej gå fullkomligt korrekt till väga.

— Jag visste ju inte . . . stammade Vilhelm förvirrad.

— Visste inte, — härmade Svartman, och hans min blef strängt ogillande. — Ack, hvad den ungdomen är oförsigtig! — Nå, men hvarför talade ni inte inför rätta om hvar ni varit?

— Som hederlig karl kunde jag inte bryta mitt löfte, — inföll Falk. — Det hade just ej varit något bevis på kärlek, om jag vid första motgång blottstält min trolofvade.

— Nej, nej, det är nog så, det.

— Och dessutom inser ni nog själf, herr Svartman, att det varit lägt af mig att taga min tillflykt till ett sådant medel. Ni förstår säkert, hvilka för Eleonora förklenande slutsatser man skulle dragit af en dylik historia. En ung dam, som tager emot en karl efter klockan nio på aftonen

— Ja, det förstås, — afbröt Svartman, som märkte, att ämnet blef obehagligt för hans bägge klienter, — men de flesta löften gifvas ju blott för att brytas.

— Jag ville först och främst gifva min trolofvade ett bevis på, att jag verkligen älskade henne, och hvad som än måtte hafva händt, skulle jag aldrig yppat något, nu vet ni det.

Detektiven, som var van vid människor, hvilka bytte om åsikter lika lätt och lika ofta som handskar, bugade sig aktningsfullt för den unge mannens fasthet, som föreföll höjd öfver hvarje tvifvel.

— Romangriller, — tänkte han emellertid, ty han var framför allt en praktisk man, och fortfor. — Ni ser nu hvart er envishet ledt. — Fröken Georgsson hade bestämdt förlåtit er. Och om ni blott skaffat ett par vittnen, som intygat, att ni varit där just den aftonen, så hade ni sluppit alla obehag.

— Något mer vittne än jag finns inte, — sade Eleonora.

— Inte det?

— Neej. Min far var, som ni nog föstår — hon rodnade öfver hela ansigtet — borta, och tjänstflickan gick till sängs vid tiotiden; hon trodde, att Vilhelm gått långt förut.

— Hm, det var illa.

— Hvarför det?

— Nåja, ett vittne är ofta tillräckligt. — Men af hvilken anledning teg ni, fröken, då det varit så enkelt att tala om det där och på det sättet få herr Falk frikänd?

— Jag visste ju, att Vilhelm var oskyldig.

Svartman knäppte ihop händerna och såg, bedröfvad öfver en så naiv uppfattning, mot höjden.

— Ja ni, men ingen annan. Nå, därigenom hade mördaren ej funnits, och det är för mig hufvudsaken. Jag vet emellertid tillräckligt om er, herr Falk, och lämnar den här saken, obetänksam kan hvem som helst vara.

— Nu till grosshandlar Angel; hvad är han egentligen för en person?

— Han är affärsman och säljer i kommission en hel mängd småsaker, som komma hit från utlandet. Dessutom månglar han med papper och gör ofta lyckade terminsköp, har jag hört.

— Han är således en fullkomligt hederlig karl?

— Under de fyra år, han varit etablerad här, har ingen haft någon anledning att tro något annat.

— Tror ni det också?

— Jaa, hvarför skulle jag ej göra det?

— Jaså, — munlade Svartman tankfull. — Och han bad er verkligen möta den där kvinnan vid Centralstationen?

— Ja, — svarade Vilhelm raskt.

Privatdetektivens ögon borrhade sig fast i den unge mannens; han ville tydligen både höra och se sanningen.

— Nå, då ha vi en utgångspunkt, — sade han, — och blott man vet, hvar man skall börja, är en god del af arbetet undångjord.

— Vi ha ingen utgångspunkt alls, — inföll hastigt en grof basröst, och Bäfver visade sig i dörren till det inre rummet — Enda utgångspunkten är härvidlag den döda kvinnan.

Eleonora och Vilhelm stirrade bägge på den tjocke

gubben, som efter en vårdslös hälsning rullade fram till Svartman, med hvilken han började ett hviskande samtal. Af hans tvära ton såväl som otåliga axelryckningar märkte de, att han ej var gynsamt stämd mot dem, och de började frukta, att något oväntadt hinder skulle möta just nu, när de trodde sig hafva funnit en skicklig hjälpare. Svartmans invändningar lugnade dem väl, men ingen af de bägge kompanjonerna tycktes vara sinnad att gifva vika, och det enda, som en lång stund hördes i rummet, var deras dämpade röster.

Till slut glömde Svartman att hviska och utropade hetsigt.

— Begriper du inte, ditt blindstyre, att jag intreserar mig för den här saken? Just därför, att vi inte veta något, retar den mig. Och så, kunna vi gå i land med, hvad polisen förgäfves pröfvat sina krafter på, då är vår lycka gjord.

— Och hvem betalar oss för vårt besvär? — frågade Bäfver högt och såg frågande på de bägge unga i soffan.

Dessa ord innehöllo nyckeln till Bäfvers karaktär. Eleonora uppfattade dem också rätt och gick fram till pulpeten, mot hvars kant hon stödde sig, sägande.

— Det gör naturligtvis herr Falk, han är långt ifrån medellös, som ni tycks tro.

Bäfver blef inte det minsta brydd inför hennes kalla ton och den högdragna blick, som ljungade mot honom ur hennes vackra ögon, med en vänlig nick sade han.

— Nå, det förändrar saken, då kunna vi alltid försöka. — Han bugade sig ånyo, denna gång betydligt djupare än förut, och gick därefter in i sitt rum för att låta kompanjonen ensam komma öfverens med klienterna.

Svartman föreföll litet förlägen öfver Bäfvers sätt att inleda affärer och stängde hårdt igen dörren bakom honom, hvarpå han återvände till sin plats.

— Ser ni, fröken Georgsson, — började han och sökte genom fördubblad uppmärksamhet utplåna minnet

af Bäfvers afbrott, — saken är kinkig, det inser ni säkert själf, men som min kamrat sade, man kan ju alltid försöka. Att polisen misslyckats den här gången, bevisar visst inte, att den är alldeles omöjlig. De därnere — han pekade öfver axeln — ha mycket att göra och kunna sällan helt och hållet sysselsätta sig med samma sak, medan vi däremot för tillfället ej ha annat att taga i tu med. Bäfver hade nog alldeles rätt, då han påstod, att vi ej komma ur fläcken, förrän vi veta, hvem den döda kvinnan varit, men hvem kan garantera för, att vi ej lyckas spåra upp det? Allt beror enligt min åsigt på, hur vi börja, och vi ha lyckligtvis flera utgångspunkter. — Ni har visserligen visat prof på en märkvärdig förmåga att trassla in er, herr Falk, men därför är det ej sagdt, att vi inte finna härfvans rätta uppslagsända, och sedan blir det ju bara att nysta på, så långt tråden räcker. — Till att börja med, säg mig på hvilken fot står ni med grosshandlar Angel, herr Falk?

— Nu äro vi dödsfiender.

— Jaså, det vill säga, förut voro ni vänner?

— Åh nej, jag har alltid ganska tydligt visat, att jag ej kunnat med honom, men han har aldrig varit det minsta förargad däröfver; han har, rent ut sagdt, inte brytt sig om mig.

— Hm, jaså, på det viset! Ni har således aldrig direkt retat honom?

— Neej, men . . .

— Hvad för men? Sjung ut bara, ty ju mer jag får veta om er bägge, desto bättre är det.

— Nåväl, eftersom ni på sätt och vis blifvit vår förtrogne, kan jag tala om, att vi äro rivaler. Grosshandlar Angel har redan anhållit om fröken Georgssons hand.

Svartman var nog oartig att hvissla vid denna upplysning.

— Såå, sade han efter en stunds funderande. — Det ser ut, som om vänskapen ej skulle vara så synnerligen stor å någondera sidan.

— Jag för min del hatar honom, utropade Vil-

helm, — i synnerhet nu, sedan han varit nog fräck att erbjuda mig pengar för att resa till Amerika.

— Aha, har han gjort det? När då?

— I går.

— Och ni afslog naturligtvis?

— Ja, och jag kallade honom till och med usling.

Svartman hvisslade åter långdraget och dämpadt, innan han frågade.

— Stod Angel likväl fast vid sitt erbjudande?

— Det vet jag verkligen inte, men jag kan aldrig tro det.

— I alla händelser tycks han vilja bli af med er, — menade detektiven eftertänksamt. — Det kan vara för att skilja er från fröken Georgsson, men det kan också vara af något annat skäl, det måste jag i alla händelser taga rätt på.

— Ni? — frågade Vilhelm. — Hur skall det gå till?

Svartman betraktade honom småleende.

— Det torde inte blifva svårt. Ni kan ju till exempel gifva mig i uppdrag att å era vägnar underhandla med grosshandlar Angel om ett litet lån — vi kalla det lån — i och för er resa till Amerika.

— Tror ni verkligen, att jag tänker resa?

— Nej, det hoppas jag, att ni inte gör.

— För öfrigt vill jag ej hafva någonting med Angel att skaffa; jag föraktar den där lögnaren.

— Förakta honom så mycket ni behagar, — sade detektiven lugnt, — det har jag ingenting emot, men låt mig handla!

— Blott jag visste hvad ni ämnar göra.

— Ja, uppriktigt sagdt, så vet jag det inte själf. Jag brukar sällan följa någon på förhand uppgjord plan, utan mitt handlingssätt får bestämmas af hvad som kan inträffa, medan spaningarna pågå. Emellertid tror jag mig redan veta, hvar jag skall börja, och det är vackert så, det är inte alltid man kan säga så mycket.

— Hvar och hur tänker ni börja? — frågade Eleonora nyfiket.

Svartman såg forskande på henne.

— Jo, med grosshandlar Angel. Allt i denna sak antyder, att han bättre än någon annan känner till den dödade kvinnan, men innan jag lyckas bevisa det, kan jag ej komma ur stället med honom. Dessutom måste jag taga rätt på, hvar han uppehöll sig den där tisdagskvällen, då mordet begicks, och det torde ej blifva så lätt nu.

— Kanhända jag kunde hjälpa er därmed, — sade Eleonora.

— Tror ni det, fröken Georgsson?

— Jag vet ännu icke, men äfven jag kan ju försöka. Min far och grosshandlar Angel ha umgåtts mycket på sista tiden, det är ju möjligt, att pappa vet något om den saken.

— Det är nog möjligt, — sade Svartmann och lade eftertänksamt högra handens pekfinger parallelt med sin näsa, — men just därför att er far umgås med Angel, bör ni gå försigtigt till väga. Får jag be er om en sak, fröken Georgsson, nämn inte ett ord för någon människa om, att herr Falk för egen räkning spanar efter den rätte mördaren!

— Icke ens för min far?

— Allra minst för honom. Han skulle säkerligen säga det åt Angel och denne genast vidtaga en eller annan försigtighetsåtgärd, som lade hinder i vägen för mig. Inte tror jag väl, att det skulle göra så särdeles mycket, men det är alltid onödigt att varna fienderna, innan striden börjat.

— I så fall lofvar jag att tiga.

— Och äfven ni, herr Falk, får lofva detsamma!

— Var ni lugn, jag ämnar inte prata bredvid munnen.

— Jag förmodar det, men det är på långt när inte nog.

— Såå, hvad fordrar ni mer?

— Jo, hvad er beträffar, är jag fullkomligt på det

klara. Ni skall flytta från er gamla bostad och göra er osynlig.

— Göra mig osynlig? — frågade Vilhelm nästan förargad. — Hvarför det?

— För att insöfva Angel i säkerhet. När han inte hört af er på länge, skall han tro sig vara säker, och då är det vår tur att gripa in

— Hvad skall jag mer göra?

— Sedan får ni vänta så länge, härvidlag är det jag ensam, som handlar. Detta brott liksom hvarje annat har sin rot i det förflutna, och först när jag till punkt och pricka känner Angels lefnadshistoria, får jag kanske veta, hvem den döda kvinnan varit. I alla händelser kan jag aldrig tro, att han är den verkliga brottslingen; man befriar sig inte gerna från en kvinna — hon må nu vara hvem som helst — med en knifstöt, det är farligt.

— Men någon måste ha gjort det.

— Ja visst, och denne någon finna vi ej, förrän den mördades identitet blir bevisad. Som ni ser, hafva vi endast krokvägar att följa, men alla leda de till samma mål, och ni skall snart blifva varse, att jag är rätte mannen att följa dem. — Svartman talade med en tillförsigt, som verkade upplifvande på både Eleonora och Vilhelm, ehuru han i själfva verket var långt ifrån så säker på sin sak, som han låtsade vara. Men han behandlade alltid sina klienter på samma sätt som en läkare svårt sjuka patienter, och i de flesta fall visade sig denna uppfattning riktig. — Summan af allt samman är nu, — återtog detektiven efter en stunds dröjsmål, — att ni försvinner, herr Falk, och lemna resten åt mig. Se här, — han tog fram ett kort ur sin innehållsrika plånbok och räckte det åt Vilhelm, — har ni en utmärkt adress. Håll er sedan inne så mycket som möjligt, det underlättar betydligt mitt arbete. Hvad er beträffar, fröken Georgsson, skulle jag önska, att ni började se bedröfvad ut en tid bortåt. Ifall er far frågar efter anledningen därtill, kan ni ju svara, att herr Falk snart ämnar

emigrera; på det viset skall Angel så naturligt som möjligt blifva förd bakom ljuset.

— Men kan jag själf ingenting göra? — frågade Vilhelm.

— Nej, åtminstone inte än så länge.

— Jaså. — Vilhelm reste sig, synbart nedslagen, från sin plats. — Är det något mer, ni behöfver veta, herr Svartman?

— Inte för tillfället

— Och när få vi höra något ifrån er?

— Det är svårt för mig att säga det nu, men om några dagar antar jag, att vi fått veta åtskilligt, då skall jag strax underrätta er.

— Tack! — Med nedböjdt hufvud gick den unge mannen mot dörren. Svartmans tillförsigt hade ej rubbat hans missmod.

Eleonora såg deltagande efter honom och närmade sig därefter pulpeten för att hviska.

— Ifall det ej skulle gå så, som vi hoppas . . .

— Var lugn, min fröken, — afbröt Svartman lika sakta, — så länge vi ej veta att saken är omöjlig, är den möjlig

— Men om det likväl icke lyckas, — invände hon försigtigt.

— I så fall vänder jag mig först till er, — svarade detektiven, som förstod, att hennes ord dikterades af oro för Vilhelm.

— Tack! Se här har ni min adress.

— Den behöfver jag ej; vill jag träffa er, så sker det ändå.

— Men . . .

— Det är bättre, att jag får bestämma hvar och när.

— Som ni själf önskar. Farväl, herr Svartman, och måtte ni lyckas! — Hon räckte honom sin hand, som detektiven, hvilken nu ej längre var den slipade polismannen utan den artige Svartman, aktningsfullt tryckte.

Vilhelm, som ej märkt det korta samtalet mellan dem, vände sig om och kom fram till pulpeten.

— Ja, vi få nu se, hvad jag har att hoppas, — sade han. — Adjö så länge!

Svartman bugade sig förbindligt och följde dem till dörren, hvarpå han, gnuggande händerna, återvände till sin plats.

— Se så där ja, — mumlade han upprymd, — äntligen har man fått tag i ett riktigt intressant fall. Nu, min käre Johan Nikolaus, gäller det att visa, hvad du duger till.

— Inbilla dig ingenting! — ljöd en misslynt stämman bredvid honom, och Bäfver visade sitt breda ansigte i dörren till det inre rummet.

— Vi få väl se, — menade Svartman undvikande och tände en af sina starkaste cigarrer för att fundera riktigt skarpt.

Men kompanjonen tycktes ej vara sinnad att lemna honom i ro.

— Asch! — utropade han förargad och spottade framför sig på golfvet. — Hur kan man vara så där barnslig?

— Hvilken kvinna! — mumlade Svartman fördjudad i sina tankar.

— Hvem då? — morrade Bäfver argt.

— Fröken Georgsson, naturligtvis! Hon hade mer energi i sitt ena lillfinger än Falk i hela kroppen.

— Jaa, karlen såg ut som ett gelé.

— Nånå, han har inte haft för roligt. Men hon, du, — fortsatte Svartman entusiastiskt, — hon duger min själ till detektiv. — Detta var den största artighet, han kunde säga om en person, och denna artighet var så mycket större, som den gälde en kvinna.

Bäfver tittade under lugg på honom

— Hon var då just inte artig, — brummade han.

— Mot dig, ja! — svarade Svartman öfverlägset. — För resten skall jag säga dig en sak, min gosse, ett vackert fruntimmer är aldrig oartigt.

Utan att svara något på detta djärfva påstående satte Bäfver sig i soffan och stirrade på sin kompanjon, hvars beteende föreföll honom mycket märkvärdigt.

Svartman var sig också allt annat än lik. Han hvisslade några takter ur en glad melodi för att tvärt sluta upp därmed och tankfull se rätt fram utan att fästa ögonen vid något visst föremål. Sekunden därpå hvisslade han åter för att om igen sluta lika omotiveradt som förut.

— Nää? — frågade Bäfver, sedan han tröttnat att iaktaga honom.

— Ja, — medgaf Svartman efter kort betänkande, — det står alldeles stilla för mig.

— Det hade jag kunnat säga dig på förhand, vi komma aldrig att gå i land med den här saken.

— Tror du det?

— Jag är säker därpå.

— Det är du inte, min gosse, men du är rädd för besväret

Ehuru Bäfvers ansigte af naturen var så rödt, det gerna kunde blifva, blef det nu en nyans rödare, en sak, som bevisade, att Svartman slagit hufvudet på spiken och träffat hans ömmaste punkt.

— Håll på du! — brummade han vresigt. — Vi få väl till slut se, hvem som har rätt.

— Du kanske inte ens vill hjälpa mig, hvad?

— Behöfver du hjälp då? — frågade Bäfver spetsigt.

Svartman slungade en vredgad blick på sin envise kompanjon.

— Det kan hända, det vet jag inte, — svarade han emellertid. — I alla fall tänker jag nu lyckas, trots både dig och andra. — Och med er värdighet, som Bäfver aldrig sett hos sin bolagsman, reste Svartman sig och lemnade rummet.

Svartman börjar sina operationer.

Grosshandlar Angels kontor var inredt med en lyx, synbarligen beräknad att blända besökaren. Lokalens inredning var verkligen så dyrbar, att den, som för första gången steg öfver dess tröskel, med en viss tvekan gick vidare, frågande sig själf, ifall detta rum endast var afsedt för affärers uppgörande och ej snarare afsedt för damer, vana vid en visserligen något mer skrikande än gedigen omgifning

Ibland de föremål af olika slag, som voro hopade öfverallt, rörde sig två biträden, en äldre, mager herre med slappa drag och sömniga ögon samt en blek fet ung man hvars yttre ej håller vittnade om någon öfverdrifven intelligens. Dessa bägge herrar kallade sig med en viss stolthet prokuristen och kassören, ehuru deras befattningar ej fullt motsvarade deras titlar

Grosshandlar Angels bransch var delikatesser, sydfrukter, jämte en hel mängd småsaker, hvilka gingo en tid i marknaden och sedan glömdes för nya obetydligheter af ungefär samma slag. Affären var ej stor, men den drefs på ett förståndigt sätt, chefen var också en lika slug som försiktig köpman. Vid sidan af denna yttre, så att säga officiella, affär sysslade Angel med en hel mängd andra finansoperationer, om hvilka de bägge biträdena aldrig fingo veta något.

Med stor urskilning hade Angel valt sin kontorspersonal. Prokuristen var redan utarbetad, då han tillträdde sin plats, och kassören var af naturen så lat, att han, så vidt en möjlighet därtill fanns, aldrig besvarade sig med att tänka. Från deras sida behöfde principalen ej befara en inblandning, de voro allt för nöjda med den sinekur deras befattningar inneburo för att söka lyfta den slöja, hvarmed Angel skickligt omgaf sig. I det yttre kontorsrummet visade sig chefen sällan oftare, än då han gick därigenom. Han å sin sida lemnade biträdena en

vidsträckt frihet att göra så litet som möjligt; alla större affärer afgjordes dessutom i hans kabinet. Dit kommo kunderna, i allmänhet personer, hvilkas namn hade en något tvetydig klang inom affärsvärlden, personer, mot hvilkas yttre en anmärkning ej gerna kunde framställas, men med hvilka köpmän, som voro rädda om sitt anseende, hade så liten beröring som möjligt. Mycket ofta infunno sig äfven utländska handelsresande, hvilkas godtköpsselegans bländade Angels bägge kontorister. De medförde stora kappsäckar, proppade med profver, som de bredde ut öfver stolar och bord, och bland hvilka grosshandlaren valde ut de saker, han trodde skulle »gå i» den köplystna allmänheten.

Dagen efter det Vilhelm Falk vändt sig till honom inträdde Svartman på grosshandlar Angels kontor för att, som han sagt åt Bäfver, pröfva sitt väderkorn. Ehuru han endast vidtagit några få ändringar i sin dräkt och sitt yttre, liknade han alldeles en af dessa flabbiga handelsagenter, som så ofta visade sig hos Angel. Redan tidigt på morgonen hade han studerat terrängen och efter blott en blick på kontorslokalen bestämt sitt uppträdande. Hvad han först och främst ansåg sig behöfva var att se Angel och studera hans utseende, och med sedvanlig djärfhet gick Svartman rakt mot målet.

När han öppnat dörren och sett sig omkring, sade ett enda ögonkast honom, hvad de bägge biträdena i själfva verket voro värda.

— Inte illa. — tänkte han, — den ene läser tidningen, och den andre roar sig med att göra ingenting, inte illa. — Det skulle vara svårt att säga, hvad Svartman menade med detta »inte illa»; i alla händelser utvisade det, att han tills vidare var nöjd.

— Är grosshandlaren inne? — frågade han obesväradt.

— Neej, — svarade prokuristen sömnigt.

— Men han kommer väl snart?

— Om en halftimme, — inföll kassören, innan kamraten hunnit säga något; han ville antagligen på detta sätt tillkännagifva sin närvaro.

— Jaså, inte förr? — Svartmans min uttryckte sviken förväntan, men längst inne i ögonvrån glimmade en viss tillfredsställelse. Han hade också infunnit sig tidigare, än han antog att grosshandlaren skulle komma. — Ja, hvad skall man då göra? — sade han frågande och gick obeslutsam ett slag öfver golfvet. — Kan man kanske få vänta en stund?

— Var så god! — mumlade prokuristen och kassören samtidigt.

— Tack! — Svartman tog oombedd plats på en stol, men det var ej hans mening att stillatigande låta tiden förflyta, hans afsigt var att utfråga de bägge biträdena. — Förbaskadt dåligt väder nu igen, — började han för den skull, — alldeles samma elände som den kvällen, då den okända kvinnan mördades för en månad sedan.

— Jaså, sade prokuristen ointresserad. Kassören inskränkte sig till att nicka, medan han grep tidningen, som kamraten slutat läsa.

— Den gången sköt jag bom, — tänkte detektiven förargad, — de där två veta ingenting. — Men det var ej hans vana att gifva vika vid första motgången. Utan att låtsa om deras ovänliga miner fortsatte han ogeneradt. — Jag kommer särskildt ihåg den kvällen, ty jag anlände till Stockholm just då efter ett halft års resa i landsorten.

Kassören lade bort tidningen och vände sig emot honom.

— Ja, vädret är verkligen otäckt, — sade han gäspande.

— Förtvifladt kinkigt fall den där mordhistorien, — återtog Svartman, som föresatt sig att ej så snart lemna sitt ämne. — Polisen blef allt grundligt lurad.

— Det begriper jag inte, — svarade prokuristen uppriktigt och härmade på ett sätt, som skulle förargat hvarje annan än den envise Svartman kamratens gäsningar.

— Ser ni, — fortfor detektiven, — jag vurmar rik-

tigt för tillkrånglade historier. — Enligt min åsigt är Falk inte så oskyldig, som han gjorde sig, eller hvad tror ni?

— Han blef ju frikänd, — menade prokuristen, hvars gäspningar blefvo både längre och tätare.

Kassören hörde ej deras samtal, han lutade sig vetgirigt öfver sin tidning, som synbarligen innehöll åtskilliga intressanta artiklar denna morgon.

— Visserligen, — medgaf Svartman och lade benen i kors öfver hvarandra, som om han länge ämnat sysselsätta sig med denna sak, — men det bevisar ingenting. Jag tycker för min del, att när rättvisan hade honom fast, borde man ej släppt honom, förrän den rätte mördaren blifvit funnen. För tusan det är ju riktigt rusligt att tänka sig, hur lätt ett mord kan begås.

— Jaa då, — svarade prokuristen midt i en af sina oundvikliga gäspningar, utan hvilka han ej tycktes kunna tala.

— Grosshandlar Angel blef ju också inblandad i den här saken, — yttrade den outtröttlige Svartman, som ingenting tycktes vara i stånd att afskräcka, — och det på ett sätt, som rent utaf måste kallas skandalöst. Det skulle vara roligt att veta, hvar grosshandlaren uppehöll sig den kvällen; kanske herrarna ha reda på det?

— Neej, — sade prokuristen långdraget.

— Neej, — instämde kassören och lade bort tidningen för att tända en cigarrett.

— De där åsnorna veta ingenting, — tänkte Svartman och gaf dem tyst en hel mängd allt annat än vackra namn. — Men, mine herrar, — tillade han högt, utan att det förbindliga leendet en sekund vek från hans läppar, — därom borde rättvisan gjort sig underrättad, tycker jag.

— Hvarför det? — frågade prokuristen matt och såg sig hjälplös omkring; han var för länge sedan trött på samtalet.

— Ja, hvarför det? — upprepade hans eko, kassören.

— Kors, det inser ni väl! — Svartman låtsade blifva ifrig och flyttade stolen, så att hans ansigte kom i skug-

gan. — När en hederlig karl blir nämnd i sammanhang med en sådan sak, är det hans skyldighet mot sig själf och sin familj . . . Ursäkta, grosshandlar Angel har ju stor familj?

— Inte som jag vet. — Prokuristen började ånyo med sina för en stund inställda gäspningar.

— Det har jag aldrig hört, — förklarade kassören.

— Så besynnerligt, och mig har man sagt, att han har två systrar och en bror, — ljög Svartman obesväradt.

— Det är misstag — Prokuristen gäspade med otrolig virtuositet.

Denna gång inskränkte sig kassören till att följa hans exempel utan att säga något.

— Ja, där ser man, hur folk pratar, — utropade detektiven. — Men för att återkomma till, hvad vi nyss sade. Det är grosshandlaren skyldighet mot sig själf och sina vänner, eftersom han ej har någon familj, att tvätta bort den där fläcken från sitt namn. Ätminstone skulle jag gjort det i hans ställe. — Hör nu, herrarna ha väl hört, hvad grosshandlaren vänner och bekanta sade om rätttegången

— Tja, inte precis.

— Neej, ingenting vidare

— Jaså, inte det? — Besynnerligt! — Och Svartman stirrade häpen på de bägge biträdena, hvilka å sin sida gjorde alldeles detsamma gent emot honom; de insågo tydligen ej, hvad de hade med den saken att skaffa. — A propos det, med hvilka umgås grosshandlaren egentligen?

— Grosshandlar Georgsson och han äro mycket goda vänner, — upplyste prokuristen.

— Och mr Gibson, — tillade kassören viktigt.

— En utlänning, det hörs på namnet.

— Infödd amerikan.

— Alldeles riktigt, infödd amerikan.

— Jaså, tackar. — Hvad gör mr Gibson egentligen?

Innan Svartman erhöll något svar på sin sista fråga,

öppnades dörren åt förstugan, och grosshandlar Angel, åtföljd af en lång herre, hvars ögon skyddades af blå pincenez, trädde in på kontoret. Ehuru han aldrig sett Angel förut förstod detektiven, tack vare sitt ypperliga väderkorn, att han såg den sömnige prokuristens och ekots principal framför sig, och steg upp med en af sina sirligaste bugningar.

— Ni vill tala med mig? — frågade Angel och besvarade knapphändigt hans hälsning.

— Mycket riktigt, herr grosshandlare ... om en viktig sak.

— Mycket viktig, — härmade honom Angel, som för tillfället tycktes vara vid dåligt lynne — det säga de alltid om det också gäller den minsta struntsak. Nå, var så god och stig in till mig, så få vi höra, hur pass viktigt det är! — Han öppnade dörren till det inre rummet och gick själf före, medan Svartman alltjämt med samma förbindliga småleende följde honom.

Den länge herrn, som varit i Angels sällskap, stod ett ögonblick obeslutsam, tills grosshandlaren ropade.

— Nå, kommer du inte, Gibson?

— Yes, kommer. — Amerikanen steg öfver tröskeln och satte sig, tändande en cigarr, hvarpå han närgånget började mönstra Svartman.

— Fy tusan ett sådant obehagligt utseende, — tänkte denne, som ej håller lät tiden gå förlorad, utan i sin ordning mönstrade mr Gibson, och nästan omedvetet citerade han tyst det gamla ordspråket: »Säg mig, med hvilka du umgås, och jag skall säga dig, hvem du är».

— Hvad har ni att visa? — frågade Angel otåligen och vände sig till Svartman, som endast förargade sig öfver den langes utseende och tvärsäkra uppträdande.

— Ingenting, — svarade privatdetektiven lugnt och såg åt det håll, där mr Gibson slagit sig ned.

Angel märkte hans frågande blick och sade med en vårdslös gest öfver axeln.

— Min vän, mister Gibson, känner till alla mina affärer. Fortsätt ni!

— Jag önskade, att jag också kände dem, tänkte Svartman och svarade raskt på hans uppmaning. — Jag har infunnit mig här på begäran af min gamle vän, herr Falk. — Han drog ut de bägge orden gamle vän onödigt långt och gjorde samtidigt en grimas, som antydde, att vänskapen i själfva verket ej var så synnerligen stor.

— Från Falk, — utropade Angel intresserad. — Jaså, ni kommer från Falk, hvad vill han mig?

— Jaa, — svarade detektiven med en likgiltig axelryckning och tog ogeneradt plats på en stol, — jag har inte det minsta reda på hela den här saken, men Falk och jag ha varit goda vänner ända sedan hans barndom — jag är förstås mycket äldre än han, jag var lika bekant med fadern — och eftersom han bad mig gå hit, så gjorde jag det.

— Jaså, ni är en af hans vänner? Hm, hur var namnet, vi känna de flesta af Falks bekanta och . . .

En varnande hostning från den långe amerikanen afbröt Angel midt i meningen.

— Aha, vi tyckas bli tre om partiet, — tänkte Svartman och blef med ens uppmärksam.

— Nåå, hvad vill den där slyngeln? — frågade Angel vresigt, sedan han kastat en skygg blick på den orörlige mr Gibson.

— Ja, — återtog Svartman i samma reserverade ton som förut, — han bad mig först och främst framföra hans ursäkt till herr grosshandlaren. Han lär enligt sin egen utsago ha varit litet ohöflig i förgår och ångrar det nu.

— Litet ohöflig! — skrek Angel uppbrusande och rodnade öfver hela ansigtet. — Han var helt enkelt fräck.

— Hans olycksaliga lynne, kan jag väl tro, — menade detektiven beklagande, — han är så häftig ibland, redan som barn var han sådan. Emellertid hoppas jag, att herr grosshandlaren godhetsfullt ursäktar honom?

Mr Gibson lade sina grofva ben i kors öfver hvaran-

dra och nickade liksom i tankarne bifall åt en osynlig person. Han tycktes visserligen ej åhöra samtalet, men Svartman, som af princip misstrodde allt och alla, lät ej en min eller en rörelse af vare sig honom eller Angel undgå sig. Han såg också grosshandlaren kasta en snabb blick åt det håll, där amerikanen satt.

— Ja, — sade Angel och vände sig mot Svartman, — jag är inte ond på karlen, jag förlåter honom gerna.

-- Jag tackar! — Svartman reste sig i hela sin längd, bugade sig ytterst ceremoniöst och satte sig åter. — Nu har jag också något annat att säga, men jag vet inte riktigt, hur jag skall börja.

— Genera er inte! — uppmanade Angel välvilligt. — Jag intresserar mig rätt mycket för Falk, och fastän det gått litet illa för honom, är jag visst inte den, som ser en medmänniska öfver axeln därför. Vi två — han gjorde en gest mot sin vän amerikanen — ha bägge . . .

Mr Gibson hostade ånyo, och Angel tystnade genast.

— Joo, saken är den, — återtog detektiven, sedan han med en viss spänning väntat fortsättningen på Angels mening, — att Falk påstod, att herr grosshandlaren välvilligt nog skulle försträcka honom litet pengar nu, när han ämnar resa sin väg.

— Tänker han verkligen resa? — utropade Angel utan att försöka dölja sin glädje däröfver.

— Ja, och som en verklig vän rådde jag honom därtill.

— Förståndigt, tusan så förståndigt, herr . . . herr . . . hur var namnet nu igen?

Svartman låtsade ej höra denna fråga, utan fortfor.

-- Jag anser det vara min pligt mot såväl mig själf som Falk att få honom i väg till Amerika eller hvar som hälst, det är ju likgiltigt, blott han lemnar Sverige.

— Alldeles, alldeles! — utbräst Angel, som i sin ifver glömde, att Svartman ej besvarat hans fråga om

namnet och ej håller märkte mr Gibsons varnande tecken.

Svartman däremot lemnade ingendera af de bägge herrarne ur sigte. Med en skicklighet, som utvisade både vana och öfning, lät han sina ögon obemärkt följa deras rörelser, och han märkte då, att Gibson mer än en gång förstulet granskade honom bakom den ogenomträngliga pincenezen.

— Ser ni, herr grosshandlare, — återtog detektiven med en ny bugning, — det kan aldrig vara behagligt för oss, som känna Falk, att stöta på honom än här än där, och dessutom är det endast en handling af menniskokärlek att hjälpa honom. Här hemma måste han ju i saknad af hvarje existensmedel snart sjunka och gå under, medan han på andra sidan Atlanten lätt kan skaffa sig en någorlunda säker utkomst. Just af den anledningen anser jag det ej ogrannlaga att bedja om litet hjälp

— Tvärtom, — afbröt Angel och gnuggade belåtet sina feta händer. — Jag är också villig att hjälpa honom, men endast mot det uttryckliga vilkoret, att han genast reser.

— I så fall anhåller jag att få veta, hur mycket herr grosshandlaren vill låna honom.

— Jag nämde själf tre hundra i förgår, och som gentleman kan jag ej gerna ändra mitt ord. Ni anser väl ej tre hundra vara för litet, eller hur?

— Visst inte, i synnerhet när man tager i betraktande, hur osäkert det är, att ni någonsin får igen dessa pengar.

— Ja, inte sant! — skrek Angel, som var förtjust öfver det föregifna ombudets beredvillighet att gå in på allt.

— Vi äro således öfverens i denna punkt. När kan jag å Falks vägnar få mottaga den öfverenskomna summan?

— Genast, ifall ni önskar.

— Neej tack! Falk behöfver en vecka att göra sig i ordning, och förrän han befinner sig ombord på emi-

grantångaren, lemnar jag honom inte ett öre. Jag har — för att vara uppriktig — mina personliga skäl att vilja bli af med honom.

— Det vill jag med! — hade Angel så nära utropat. Men mr Gibson förekom honom genom att bullersamt resa sig och med stark engelsk brytning fråga:

— Ha inte herrarna slutat snart?

— Strax, — svarade Angel brådskande och vände sig därefter till Svartman. — Ni kan ju komma igen om en vecka då.

— Med största nöje. — Kanske ni tillåter mig att taga Falk med, så att han personligen får frambara sina tacksägelser.

— Nej, det vill jag inte, ju mindre affär vi göra af den här saken, dess bättre.

— Som ni behagar, herr grosshandlare. Jag rekommenderar mig. — Svartman vek sig i närmare nittio graders vinkel och skred sedan mot dörren. Hunnen dit, stannade han och frågade artigt. — Kanhända jag får framföra grosshandlarens hälsningar till herr Georgsson, jag beger mig nu dit.

— Nej, nej, — ropade Angel ifrigt, — gå inte till Georgsson! Vi två ha redan talat om det här, och han har bedt mig göra upp saken för honom också. Han lemnar samma summa som jag; ni får om en vecka hemta allt hos mig.

— Jag tackar! — Svartman bugade sig mycket djupt för att dölja det sluga leende, som spelade kring hans mun. Då han åter reste sig upprätt, var han emellertid nära att blekna af harm, mr Gibson, som tagit af sig pincenezen, fäste ett par kalla, grönbå ögon genomträngande på hans ansigte, och detektiven blef för öfverraskad af denna oförsynta granskning att kunna behärska sitt minspel. Sekunden därpå var han dock åter herre öfver sig själf, och utan att låta märka något lemnade han rummet med en artig hälsning.

— Den där karlen måtte vara farlig att knäppa nöter med, — tänkte detektiven med en viss oro, — men lyckligtvis har jag ingenting att göra med honom, Angel

är betydligt lättare att öfverlista. — Han stannade i det yttre rummet, drog långsamt och ordentligt på sig handskarne — Svartman var ofta ordentlig och alltid långsam, då han fann det förenligt med sin fördel — försökte ännu en gång inleda ett samtal med de bägge biträdena, men måste sluta därmed, då de ej svarade. Medan han ännu funderade öfver, hur han skulle hitta på en anledning att dröja några minuter, hördes en ringklocka från Angels rum.

— Kalle, — ropade prokuristen befallande till en springpojke, som sorterade några paket vid ett af fönstren, — grosshandlaren ringde

— Kalle, grosshandlaren ringde, — upprepade kassören ännu mer högtidligt.

— Ja, jag hörde väl, — svarade pojken på ett sätt, som allt annat än fördelaktigt vittnade om förhållandet mellan öfver- och underordnade på kontoret.

Åter igen klingade klockan från det inre rummet.

Först vid denna andra signal behagade pojken att gå in och höra, hvad principalen önskade.

Svartman hade med lifligt intresse följt denna obetydliga scen, och sedan han med vanlig fyndighet funnit en anledning att stanna, gick han fram till prokuristen och frågade, hur mycket dennes klocka var.

— Half elfva.

— Precis på slaget?

— Jaa.

— Fattas två minuter, — rättade kassören vigtigt.

— Verkligen? — Svartman betraktade bekymrad sitt ur. — Då har min klocka dragit sig före. Herrarne ha väl händelsevis inte en urnyckel, så att jag får ställa den?

Prokuristen och kassören lemnade honom hvar sin urnyckel, hvilka Svartman samvetsgrant profvade, utan att de likväl passade. För öfrigt var det alldeles likgiltigt, hans klocka gick fullkomligt rätt. Under det att han så söligt som möjligt höll på med denna sysselsätt-

ning, kom springpojken tillbaka och rusade tvärt öfver rummet med en fart, som ingen för en stund sedan skulle tilltrott honom. Vid ytterdörren stannade han dock och stälde sig att fånigt betrakta Svartman, som han synbarligen ej väntat att finna kvar.

-- Hvad tusan bligar han på mig för? — tänkte dektiven och lemnade igen nycklarne till deras respektive ägare, hvarpå han, fortfarande lika artig, aflägsnade sig. — Hvarför tittade pojken just på mig, — fortsatte han fundersamt — bådo de där inne honom iakttaga under-tecknads ringa person, eller gjorde han det ändå? — Svartman hade hunnit ut på gatan och gick långsamt framåt. — Det skulle vara tusan så roligt att veta, hvem mr Gibson egentligen är, — sade han tyst för sig, — jag tyckte inte om karlens utseende, han liknade en räf, och det en riktigt listig räf ändå. Jag skulle bra gerna vilja veta, hvem han är. — Och liksom för att visa, hur intresserad han var däraf, vände Svartman sig om för att kasta en afskedsblick på grosshandlar Angels kontor. Men hans blickar stannade ungefär halfvägs mellan den plats, där han befann sig, och kontoret, han hade fått se springpojken, hvilken med händerna i byxfickorna dref utför gatan tjugo steg bakom honom.

-- Hvad tusan nu då? — Utan att själf märka det talade Svartman högt, och ett spefullt leende gled öfver hans ansigte, medan han tyst fortsatte sin monolog. — Skicka de den där pojkvaskern i hälarne på mig för att taga rätt på, hvar jag bor, eller har han händelsevis samma väg som jag? Det måste man taga reda på

Utan att låta märka, att han sett springpojken, vek Svartman in på närmaste gata och fortfor sedan att vika af vid hvarje hörn. Springpojken följde honom troget som en skugga, bibehållande samma afstånd.

— Han är min själ inte så dum, som han ser ut, — tänkte Svartman, sedan han två gånger å rad gått rundt omkring samma kvarter, — han är dummare, än jag trodde, — tillade han med ett af sina ohörbara

skratt, — eljes skulle han väl förstå, att jag drifver med honom. — Detektiven roade sig med att låta pojken följa efter ännu en stund, medan han allt emellanåt afbröt sin monolog för att kasta en snabb, spjäande blick bakom sig. — Han måtte ha fått stränga order att taga rätt på min bostad, men jag ämnar mig inte hem, herrarne få således ursäktas mig. Angel bad särskildt, att jag ej skulle gå till Georgsson, alltså bör jag först och främst begifva mig dit, men det är alldeles onödigt, att vännen Angel får veta det i dag. För resten är jag trött på den här leken, det kan vara på tiden, att jag gör mig af med den där igeln. — Han stannade ett ögonblick utanför ett stort hörnhus, och efter en blick på numret försvann han i portgången. — Så där ja, — sade han skrattande, — herrarne Angel & Gibson ville veta en adress, vi kunna ju lika gerna taga den här som någon annan. — Utan att vidare bry sig om sin ihärdige följeslagare, som han bedömt alldeles rätt, gick Svartman öfver egendomens gård och ut genom dess portgång åt den andra gatan. Sedan han öfvertygat sig om, att springpojken ej längre hedrade honom med sitt sällskap, tog han ut stegen och stod tio minuter därefter bugande framför grosshandlar Georgsson, hvilken mottog honom med en surmulen nick.

Svartman var likväl ej den, som lät afskräcka sig af en sådan obetydlighet. Med sin mest inställsamma min började han

— Jag har tagit mig den friheten att uppsöka herr grosshandlaren för en mycket delikat sak.

— Jaså, — ljöd det allt annat än uppmuntrande svaret.

— Jag kommer för att tala om herr grosshandlarens forna biträde, Vilhelm Falk.

— Hvad har jag med honom att göra?

Svartman låtsade en förvåning, som han alls icke kände.

— Jaa, men . . . — sade han långdraget.

— Om personen i fråga talar man ej på mitt kontor.

— Och likväl påstod grosshandlar Angel, att

— Hvad för något? — frågade Georgsson hvasst.

— Att herr grosshandlaren ville låna Falk tre hundra kronor. Falk skall nämligen resa i nästa vecka.

— Såå, han har verkligen tagit sitt förnuft till fånga, det var inte för tidigt. — Ja, tre hundra kronor är inte någon summa, men det oaktadt ämnar jag inte lemna Falk ett öre.

— Inte?

— Neej.

— Men herr Angel sade, att grosshandlaren lofvat det, — envisades Svartman.

— Det har han inte sagt.

— Joo, jag försäkrar, för en halftimme sedan var jag hos honom.

— Jag begriper inte, hur Angel kunnat påstå något dylikt. Vi talade senast i går om Falk, och då voro vi öfverens, att han ej gjort sig förtjänt af någon hjälp.

— Nej, är det möjligt? utropade Svartman och anlade en min, som uttryckte den yttersta häpnad. — Och åt mig sade han, att Falks sorgliga öde djupt rört honom, för den skull . . .

— Han svarar själf för sina ord, — afbröt Georgsson kallt. — Finner Angel för godt att hjälpa en ovärdig, är det hans ensak, jag för min del kommer aldrig att göra något för Falk.

— Jaså, — mumlade Svartman bedröfvad. — Är herr grosshandlaren beslut oåterkalleligt?

— Jag brukar aldrig säga ett och mena ett annat.

— Jaså, — mumlade Svartman ännu mer bedröfvad, — och som han nu visste, hvad han behöfde veta, ansåg han det onödigt att dröja längre och gjorde min af att gå. Men privatdetektiven Svartman var alltid artig, och ehuru hans beskickning tagit ett så snöpligt slut, bugade han sig mycket djupt och bad grosshandlaren ursäktas hans påflugenhet.

— Ingen orsak, — brummade Georgsson efter honom.

— Jaså, på det viset, — tänkte Svartman, så snart han lemnat kontoret. — Jaså, på det viset, — upprepade han ungefär tio gånger å rad, hvarje gång med ett uttryck af stegrad belåtenhet. — Ja, då vet jag ungefär, hvad jag vill veta.

11.

Fiendtligheterna börja.

Under det att Svartman narrade springpojken att vänta utanför ett hus, där han ej bodde, sutto grosshandlar Angel och mr Gibson midt emot hvarandra på den förres kontor. Att de voro fördjupade i ett intressant samtal, syntes lätt på deras miner och lifliga gester, att samtalet håller ej var af vänligaste slag, hördes på uttrycken.

— Jag står fast vid, att du är en åsna, — utbrast mr Gibson hetsigt utan att låta höra något af den engelska brytning, hvarmed han försökt narra Svartman.

— Nej, men ... — invände grosshandlaren både brydd och ond.

— Seså, tig och förarga mig inte genom att söka försvara dig, du bär dig ju åt som en äkta narr. Den där karlen var inte den, han gaf sig ut för. Märkte du ej, hur skickligt han undvek att säga sitt namn?

— Nej. — svarade Angel eftersinnande.

— Nej. naturligtvis inte. Du frågade honom två gånger därefter, och han började genast tala om något annat.

— Ja, nu påminner jag mig verkligen ...

— Tusan så väl, att du kan göra det nu, när det är för sent att reparera skadan. — Och sedan, hur dumt bar du dig inte åt hela tiden! I stället för att göra in-

vändningar och låtsa vara ond på den där Falk, som hin måtte taga ju förr dess hällre, går du in på allt, hvad den andre behagade säga, och blir sjuk af glädje öfver utsikten att få karlen i väg till Amerika.

— Ja, men bättre kunna vi väl ej begära?

— Än sedan då? Skall du visa dig angelägen om att bli af med honom, säg? Skall du låta en utomstående titta i dina kort? Är det inte bättre att inbilla alla, att du inte bryr dig det minsta om hela saken, hva' sa'?

— Jo, det förstås . . .

— Det är verkligen hyggligt af dig att medgifva det, — sade Gibson retligt och torkade imman af glasen i sin pincenez. — Inser du nn, hur dum du varit?

— Nej, inte alls, — svarade Angel otåligt.

— Inte det? — Den andre lutade sig fram öfver bordet och såg skarpt på Angel. — Talar du uppriktigt nu, eller är du så bedräfligt korttänkt? Begriper du inte, att hvem som hälst måste draga öronen åt sig, då han får höra dig så glad öfver, att Falk reser? Han frågar sig naturligtvis, hvad du kan ha för intresse af att önska honom så långt bort som möjligt. Sedan han frågat, börjar han också fundera, och svaret ligger nära till hands.

— Ah nej . . . åh nej . . . — Angel reste sig mycket blek och stammade: — Det . . . det menar du inte. Du säger bara så för att skrämma mig.

— Hvad har jag för nytta af det? — frågade Gibson och fortsatte sedan i en något lugnare ton: — Nå, vi få vänta så länge. Bara pojken ordentligt följer karlen och ser efter, hvar han bor, så skall jag nog sedan taga reda på, hvem han är, och därefter få vi rätta vårt handlingssätt. Emellertid oroade han mig, jag tyckte inte om hans ögon, de voro så fördömdt listiga. Första gången jag hostade åt dig, såg han så otäckt frågande på mig; han förstod signalen, men det gjorde inte du.

— Ja, men då var det ju inte jag, utan du, som var

oförsiktig, — invände Angel triumferande öfver att få tillvita sin stränge domare ett fel.

— Prata inte skräp! Du skämde redan från början bort alltsammans. Men det kan vara nog taladt om den här saken så länge, vi få väl snart se, hur det slutar. En annan gång tiger du och låter mig svara! — Hur stå dina aktier hos Georgssons?

— Ja . . . hvad skall jag säga . . . ?

— Rent språk bara! — afbröt Gibson befallande.
— Mellan oss får det inte finnas några hemligheter.

— Jo, gubben är mer lifvad för saken än någonsin förut, men flickan säger fortfarande nej.

— Alldeles bestämdt?

Angel såg oroligt på den andre, hvars bistra blickar ej lofvade något godt.

— h, det kan man inte precis påstå, — sade han tvekan.

— Jaså, inte det? — Gibsons i sig själf sträfva röst liknade närmast en ilsken hunds morrande.

— Ja, du vet väl, hurudana fruntimmerna alltid äro, den ena stunden säga de ja, den andra nej.

— Du tror således, att flickan ger med sig?

— Jaha; bevars, — svarade Angel egenkärt. — Blifva vi blott af med Falk, är det ingen fara.

— Den, som endast vore säker, — mumlade Gibson halft för sig själf. — Misslyckas den här affären, kunna vi gärna sluta upp med vårt kompaniskap. — Men det är då också tusan, att allt skall bero på en egensinnig flickas vilja.

— Vi få väl vänta så länge; än är ju ingen tid förlofad.

— Inte det! — utbrast Gibson hånfullt och slungade en vredgad blick på Angel.

— Jag säger ju . . .

— Och jag säger dig, att vi måste raska på, — afbröt Gibson kraftigt. — Ju förr vi få allting afgjort, dess bättre. Jag tycker inte om det här landet med dess stela människor och hårdhända lagar. Men nu ha vi redan gått för långt att draga oss tillbaka, dessutom

är vinsten alldeles för stor att kastas bort utan anledning. Ack, om vi voré tillbaka i Amerika igen, då skulle allting vara afgjordt på tre dagar, och det utan ringaste risk för oss.

— Det var raskt, — menade Angel skrattande.

— Ja, men det är likväl inte för mycket sagdt. Vi enleverade flickan, och ni finge gifva er i väg till närmaste fredsdomare, som vigde er i en handvändning.

— Men nu äro vi i Sverige, och här duger det icke att blindt rusa framåt.

— Det tycks så, men . . . — Gibson lutade pannan mot handen och funderade en stund. — För resten, hvarför skulle man inte försöka en enlevering äfven här? Det vore något nytt och skulle sätta lif i de sömniga människorna.

— Ah, du är galen!

— Visst inte, svarade Gibson lugnt, — jag har aldrig varit klokare än just nu. — Han reste sig och gick tankfull ett slag öfver golfvet. — Idén är inte dålig, — sade han slutligen. Slår allt annat fel, så få vi försöka snappa bort den sköna, äfven mot hennes vilja.

— Prat, du begriper väl, att det är otänkbart.

— Jag begriper ingenting annat, än att du blifvit fördömdt rädd om ditt skinn på sista tiden. Öfverallt ser du endast faror och svårigheter, lita i stället på din egen kraft, min gosse, det gjorde du förr i tiden och det bekom dig alltid väl.

— Det var då det, men ser du, nu . . .

— Tycker du dig ha litet att förlora, — fortsatte Gibson med ett elakt skratt, då Angel ej avslutade sin mening. — Än jag då, riskerar inte jag lika mycket som du, hvad?

— Visserligen, — svarade Angel försiktigt, — men du måste också taga härvarande förhållanden i betraktande.

— Nu är jag trött på dina invändningar, — utropade Gibson och stampade förargad i golfvet. — Jag är

tillräckligt gammal för att veta, hvad jag gör, och vill inte du följa med, så slipper du. Men glöm inte, att jag håller ditt öde i min hand!

— Det gör du på sätt och vis, — medgaf Angel bleknande.

— Sluta du upp med dina barnsliga inkast och kom i stället ihåg, att den, som ingenting vågar, inte håller vinner någonting. — Hurudan karl är Georgsson egentligen? — frågade Gibson helt hastigt, lämnande det ena ämnet för ett annat.

— Han är litet högmödig; namnet har fordom haft god klang inom affärsvärlden.

— Jaså. — Ja, jag skall själf taga reda på den saken; du får föra mig in i familjen.

— Är det alldeles nödvändigt? — frågade Angel med en motvilja, som han ej bemödade sig att dölja.

— Absolut! — blef det tvära svaret.

— Men ju mindre du syns i den här saken, dess bättre är det, tycker jag.

— Det begriper du inte, — afgjorde Gibson lika tvärt som förut — Du får presentera mig som mister Gibson, en affärsvän från Amerika. Är det inte sanning, säg?

— Joo, — medgaf Angel dröjande.

— Nå, var nöjd då, du slipper ju belasta ditt ömtåliga samvete med ännu en lögn, — hånade Gibson. — Se där ha vi vår ambassadör, — sade han hastigt återtagande sin engelska brytning och vände sig mot dörren, som i detsamma öppnades af springpojken. — Nå, min gosse, låt nu höra, om du förtjänat den tvåkrona, som grosshandlaren lofvade dig!

— Jo det har jag, — svarade gossen tvärsäkert.

— Utmärkt, my friend, hvar bodde karlen?

Gossen nämde en gata jämte numret på det hus, genom hvars port han sett Svartman gå in.

— Är du riktigt säker på din sak, min gubbe?

— Jaa då. Jag väntade en kvart i porten, som

grosshandlaren sade, att jag skulle göra, och karlen kom inte igen på hela tiden.

— Se där har du, — inföll Angel och gaf springpojken en tvåkrona. — Adjö med dig!

— Vänta litet! — afbröt Gibson. — Är du säker på, att karlen inte märkte, att du följde efter honom?

— Jaa, han vände sig inte om en enda gång.

— Det är bra. Gå nu!

Springpojken lämnade rummet, och de bägge herrarne blefvo åter ensamma. Mr Gibson tycktes emellertid vara allt annat än nöjd med de upplysningar, han erhölet. Han gick af och an på golfvvet, synbarligen i djupa tankar, medan Angel oroligt följde hans långsamma promenad.

— Nåå? — frågade grosshandlaren efter en stunds väntan.

— Det är kanske bäst, att jag går och hör efter, ifall karlen verkligen bor där gossen sade; det skall bli roligt att få veta det. — Han tog sin hatt och gick mot dörren. — Vänta mig här! Jag är strax tillbaka.

Angel nickade tyst och såg efter honom. Den lille grosshandlaren befan sig tydligen i en föga angenäm sinnesstämning. Det samtal, han nyss förut fört med sin vän, hade oroat honom, och med en ängslan, som han ej förmådde dölja, fingrade han på sakerna framför sig. Till all lycka slapp han vänta allt för länge; efter en halftimmes förlopp inträdde Gibson ånyo. Utan att lägga band på sin harm slungade han hatten i soffan och började gå af och an i rummet.

— Hvad är det? — hviskade Angel.

— Det är, som jag trodde, — svarade den andre buttert. — Huset har två utgångar, och medan den dumme pojkslyngeln stod i den ena porten och väntade, gick karlen helt lugnt ut genom den andra. Nu äro vi lika kloka som förut.

— Du tror då . . .

— Jag tror ingenting alls, — afbröt Gibson argt,

-- utaf det enkla skälet, att jag inte vet någonting. Men om jag inte misstager mig allt för mycket, håller den där Falk på att koka ihop något f—nstyg åt oss. Hans så kallade ombud lade ut en grof krok för dig, och som det anstår en äkta dumbom, nappade du genast och pratade bredvid munnen.

— Men hvem kunde tro det? Allt gick ju så naturligt till.

— Naturligt, — härmade Gibson och såg med en min af medömkan och förakt på sin vän. — Just det bevisar, att vi ha med en skicklig karl att göra. — Jag skall gifva dig ett godt råd, Angel: håll ögon och öron öppna, eljes kör du fast, och det förr, än någon af oss kan ana!

Grosshandlaren for nervöst med handen öfver pannan; han var tydligen skrämnd af den andres högtidliga ton.

— Om vi rent af skulle afstå från alltsamman? — frågade han dock med en viss tvekan.

— Allt bättre och bättre, — hånade Gibson. — Nu, när frukten snart är mogen, skola vi då skänka den åt förste bäste narr, som finner för godt att sträcka ut handen efter den? Jag känner inte igen dig, Angel.

-- Det kan nog tyckas så, men när man fått litet, vill man inte gärna våga det.

— Hvad är det för prat? Helt annorlunda resonerade du där borta i Amerika, och ändå stod domaren Lynch bredvid med snaran i ordning åt oss.

— Det var då, det, — suckade Angel filosofiskt. — Men någon gång måste man sluta med äfventyrlifvet, eljes blir det måhända för sent. Jag skall rent ut säga dig, att jag är trött vid det här, jag ämnar bli hederlig karl.

Gibson skrattade ironiskt.

— Du? — var allt hvad han sade, men det låg en hel värld af misstro och tvifvel i detta lilla ord.

— Ja, just jag, — svarade emellertid Angel lugnt, ehuru han märkte udden i den andres yttrande.

— Det där är ju nonsens, vet jag. Sluta med ditt prat, mig öfvertygar du ändå inte!

— Nonsens, — upprepade Angel. — Ja, det kan du säga, men nu har jag en ställning att förlora, jag är någonting, äger ett ansedt namn och kan mycket väl stiga ännu högre.

Gibson såg en stund forskande på sin vän och sade därefter:

— Jag vill visst inte hindra dig; jag vill blott, att vi skola göra den här kuppen gemensamt, sedan lämnar jag dig för alltid. Med de där grundsatserna passar du inte till kompanjon åt mig. Så fort vi ärligt delat rofvet, skall du aldrig mer höra af mig.

— Den som vågade hoppas det, — tycktes Angels min säga, men han var för klok att yttra sin tanke högt; han lutade sig framåt och dolde därigenom sitt tviflande smålöje. — Ja, ja, det är nog bra på ett sätt, — brummade han vresigt, — men det är också inte bra på ett annat sätt. Hur olika våra åsikter än kunna vara, håller jag likväl af dig, gamle gosse.

Gibson förvred sitt ansikte till ett otäckt grin.

— Seså, kom nu inte och försök inbilla mig, att du håller på vårt gamla kamratskap, det tror jag ändå inte.

Grosshandlaren gjorde denna gång inga invändningar; han inskränkte sig till att skratta på ett sätt, som synnerligen oangenämt tycktes kittla Gibsons hörselnerv. Denne sade också brutalt, nästan hotande.

— Jag känner dig för väl, min gubbe, du har alltid varit egennyttig. Men bjud inte till att lura mig, det förlorar du mest själf på. Kom ihåg, att det var jag, som vädrade upp affären, och jag ämnar inte släppa den i första taget.

— Vänd dig till någon annan!

— Inga bondförsök! När man gått så långt som vi, vore det dumt att kasta allt öfver bord, blott vi se skymten af en fara.

— Ja, men om det nu verkligen vore farligt att gå vidare.

— Det farliga ligger i hvad vi redan gjort, — sade Gibson bestämdt. — Hvad vi ämna göra medför ingen risk.

— Vi redan gjort, — hostade Angel. — Hvilka vi?

— Du och jag. — Gibsons ton blef åter hotande.

Angel rodnade och bleknade om hvartannat, och sedan han försiktigt sett sig omkring åt alla sidor, — mumlade han.

— Om du ville låta bli att tala om det där, vore jag tacksam.

— Jag gör det håller inte så gärna, som du kanske tror, men det tycks ibland vara nödvändigt att påminna dig om det förflutna. — Ring på springpojken! — fortsatte Gibson befallande med en af sina vanliga tvära vändningar i samtalet.

— Hvad vill du honom?

— Åh, blott fråga efter några småsaker Ring du! Angel efterkom hans begäran, ehuru med tydligt visad motvilja. Han var ännu rädd och tvehågsen efter de hotelser och varningar, Gibson omväxlande låtit honom höra, och ringde svagt.

Springpojken infann sig genast på hans kallelse och stannade vid dörren.

— Kom hit! — skrek Gibson kort.

Gossen lydde och gick närmare.

— Hör du, din lille slyngel, — började Gibson hotande och fattade säkert tag i hans rockkrage, — sköter du alltid din principals uppdrag lika slarfvigt, som du gjorde för en stund sedan, hva' sa'?

Gossen såg rädd på Gibson utan att svara.

— Hör du, bodde den där karlen i det huset, du sade, hvad? — Neej, du! — Gibson flyttade handen från rockkragen till håret och lufvade eftertryckligt den staccars gossen, som endast med största möda förmådde svälja gråten. — Svara, hör du! Bodde karlen där?

— Han gick in i huset, — sade springpojken slutligen.

— Han gjorde det. Jaså, han gjorde det? — fortsatte plågoanden hånande och grep en lineal med sin lediga hand. — Hör du, bor du i alla hus, där du går in?

— Ne-nej.

— Seså, lipa inte!

— Släpp honom! — bad Angel medlande. — Han rår inte för det.

— Just därför bör han ha smörj, förklarade Gibson och höjde linealen, beredd att slå till. — Nåja, — sade han efter en stund, — jag skall låta nåd gå för rätt. Beskrif nu noga, hvilka gator karlen gick!

Med gråten i halsen stammade springpojken fram sin berättelse, medan Gibson skar tänderna och Angel blekande trummade mot bordsskifvan.

— Är du nog inskränkt att springa efter en karl, som går rundt samma kvarter? — ropade Gibson till slut. — Åh, din lille bedragare, du har stulit våra . . . grosshandlarens pengar, menar jag. Gjorde vi rätt, så toge vi dem tillbaka, men jag är ingen svålvarg, du får behålla dem, du skall till och med få förtjäna lika mycket än en gång, om du är påpasslig.

Gossen såg frågande på honom.

— Du känner ju igen karlen?

— Jaa, då.

— Nåväl, tag rätt på honom! Säg oss, hvarifrån han kommer och hvart han går, hvar han bor, hvad som hälst, bara det gäller honom, och du skall få fem kronor för det! Hör du, fem kronor!

Gossen gapade af förvåning, men gjorde inga invändningar; han längtade endast efter att så fort som möjligt få aflägsna sig.

— Nå, tror du dig om att kunna hitta honom?

— Jag kan ju alltid försöka.

— Gör det, och kan du gifva mig . . . oss menar jag en enda liten upplysning, den obetydligaste fingervisning, så får du genast dina fem kronor. Gif dig i

väg! Du får ledigt i två dagar. Spring gata upp och gata ned, håll ögonen öppna och adjö med dig!

Gossen lät ej säga sig detta två gånger; han rusade på dörren med en brådska, som utvisade, att han icke ens för tio kronor en sekund längre än nödigt var på sin principals kontor.

— Se så där, ja, — sade Gibson, så snart dörren slutit sig efter springpojken, — inte förtjänar han någon femma, men det kan aldrig skada att försöka.

— Tror du...? — frågade Angel hviskande.

— Jag tror ingenting alls. — snäste Gibson brutalt. — Vi få finna oss i att vänta så länge. — Han började hvissla en munter melodi, men afbröt sig tvärt, sägande. — Det vore väl också märkvärdigt, om vi skulle möta motstånd nu, då allt artar sig så bra. En så fint planlagd och ända hittills så skickligt genomförd affär förtjänar ett bättre öde, jag tänker håller inte släppa den.

— Ja, men, — sade Angel långsamt, — det vore kanske klokare att draga sig ur spelet.

— Nu, när vi sitta med alla trumfarne på hand? Är du galen, karl? — Följ med nu, så gå vi och äta middag!

Angel reste sig lydigt, kufvad af en vilja, som var starkare än hans.

— Men tänk om det vore farligt! — sade han likväl.

— Vi skola först öfvertyga oss om den saken. Så länge jag ingenting vet, är jag aldrig rädd. — Gibson tände lugnt en cigarr och lämnade rummet. följd af Angel, som bekymrad skakade hufvudet; han lyckades ej frigöra sig från vissa farhågor.

De bägge kompanjonernas middag blef lika lång som riklig. Först vid femtiden återvände de till kontoret i betydligt upprymd sinnesstämning. Angels rädsla hade alldeles försvunnit och då de åter tagit plats i arbetsrummet, sade han öfvermodigt.

— I kväll göra vi sällskap till Georgssons. Han

beundrar allt utländskt och skall bli förtjust öfver att få göra din bekantskap.

— Ja, det blir nog bra, — mumlade Gibson vresigt.

— Hör efter, om pojken kommit tillbaka!

I detsamma Angel förde handen till klockan, öppnades dörren, och springpojken steg okallad öfver tröskeln.

— Vet du någonting? — frågade Gibson med en ifver, som äfven smittade Angel och på nytt gjorde honom orolig.

— Jag såg honom för tjugu minuter sedan, — svarade gossen viktigt, men stannade misstänksamt kvar vid dörren.

— Gjorde du? Hvar då?

— På Norra Smedjegatan.

— Vidare, vidare!

— Jag tyckte, jag lika väl kunde gå den gatan som någon annan, fortsatte gossen säffligt. — Jag har en bekant där.

— Hvarför följde du inte efter karlen?

— Han gick in i ett hus.

— Hvilket hus? Svvara fort!

— Hotell Örnvingen.

Gibson for upp som slungad af en fjäder.

— Gif honom fem kronor, Angel! — skrek han hest.

Grosshandlaren sökte hastigt rätt på en sedel, som han kastade åt springpojken.

— Ut med dig! — ropade Gibson och motade gossen mot dörren, som han själf öppnade och stängde efter honom. När han åter vände sig mot Angel, läste denne häpnad, bestörtning och ångest målad i sin väns eljes orörliga drag.

— Hvad... hvad nu då? — stammade grosshandlaren, som smittades af hans synbara oro. — Hvad är det med dig?

— Fördöme mig, ha vi inte en spårhund i hälarne på oss! — flämtade Gibson med ansträngning,

— Nu? Nej, det är inte möjligt.

— Var sangvinisk du, min gosse! Jag är det inte längre. Har du en kappsäck?

— Ja, visst har jag det, — svarade Angel förundrad öfver hans fråga.

— Tag då hit den, men skynda dig! Jag har fått en idé.

— En idé, — upprepade Angel, alltjämt lika förvånad.

— Ja, just nu fick jag den. — Han lutade sig ned mot Angel och hviskade i dennes öra: — Hvar tror du Marys papper finnas?

— Ma... Mary, ta... tala inte om henne!

— Ah, tig med dina dumheter! Jo, hon gömde dem, där hon bodde sist.

— Tror du det? — Angel blef ännu blekare än förut, och hans andedräkt kom hväsande fram mellan de hårdt sammanbitna tänderna.

— Hon hade dem med sig, det veta vi ju. Hon misstrodde oss — hon var en klok kvinna — och bar dem ej på sig, då vi träffades sista gången, därför hittade vi dem ej. Men nu skall jag finna dem. — Tag hit kappsäcken!

Ur en liten garderob tog Angel fram en splitt ny kappsäck, som han tigande räckte Gibson.

— Kasta nu ned ett par bundtar papper och åtskiligt annat i den, hvad som helst för skräp, så att den blir tung! Jag tänker slå upp mina bopålar på hotell Örnvingen några dagar.

— Nu förstår jag, — utbrast Angel, och hans anletsdrag ljusnade märkbart. — Du är ovärderlig.

— Det var inte för tidigt, att du begrep det, — sade Gibson och tillade kraftigt: — Jag skall söka papperen, de måste vara där. — Håll dig inomhus de närmaste dagarna, så att jag kan träffa dig när som helst! Adjö så länge! — Raskt grep han kappsäcken och skyndade ut, under det att Angel mumlade.

— Han har rätt, det farliga ligger i hvad vi redan gjort, därför vågar jag ännu ej gifva honom respass.

12.

Minor och kontraminor.

När Svartman lämnat grosshandlar Georgssons kontor, begaf han sig direkt hem. Naturligtvis underlät han ej att stanna vid några gathörn och se sig omkring. Springpojken kunde ju möjligtvis vara klyftigare, än han trott, och följa efter honom, men ingenting misstänkt visade sig, och med ett af sina tysta skratt skyndade han uppför trapporna i huset vid gränden.

Bäfver satt som vanligt i skinsoffan och rökte, då han trädde in.

— Det var, som jag trodde, — sade Svartman till svar på den frågande blick, hvarmed kompanjonen mottog honom. — Angel vet mer om saken, än som är hälsosamt för honom.

— Jaså, — morrade Bäfver.

— Men han måtte inte vara ensam om hemligheten, — fortfor privatdetektiven och började promenera af och an på golfvet.

— Åh, tusan! — Bäfver blef så intresserad, att han öppnade sina bägge ögon till hälften.

— Jag gjorde bekantskap med en utlänning hos honom . . . ja, det vill säga, jag såg bara karlen, men jag tyckte inte om honom, han hade snufva och bröstvärk.

— Såå. — Bäfver blef åter själfva likgiltigheten och insvepte sig i ett moln af rök.

— Han hostade — Svartman stannade en sekund för att skratta — hvar gång Angel skulle till att säga en dumhet.

— Åhå, på det viset! — Nu öppnade Bäfver ögonen helt och hållet.

— Men det hjälpte ej, min vän grosshandlaren sade mig allt, hvad jag för tillfället behöfde veta. Han betalar gärna sex hundra för att se Falk ombord på en emigrantångare.

— Anfakta . . . så mycket!

— Jojo men, du.

— Är det för flickans skull eller...? — Bäfver brydde sig ej om att avsluta sin mening, förvissad om att Svartman det oaktadt skulle förstå honom.

— Delvis... tror jag, men han inbillar sig nog också, att mordhistorien glöms fortare, blott Falk försvinner.

— Kanhända. — Nå, tänker du taga emot pengarne?

— Det beror naturligtvis på Falk.

— Var inte tokig! — Bäfver reste sig hastigt och fortsatte ifrigt: — Tag emot dem, du! Det är inte för mycket, att fienden betalar krigskostnaderna.

Denna gång skrattade Svartman mot sin vana högt.

— Innan han blifvit besegrad? Jo, du är treflig, du. Om inte jag missminner mig, var du afgjordt emot den här saken senast i går, men du tycks ha ändrat dig i dag.

Bäfver brummade någonting, som Svartman ej brydde sig om att försöka höra; han tände en cigarr och sade.

— Gå in till dig! Jag tänker fundera en stund.

Bäfver kände sin kompanjons vanor och lämnade rummet utan invändning, medan Svartman kröp upp på sin höga stol, stödde armbågarne mot pulpeten och lutade hakan mot knogarne. I fulla två timmar satt han orörlig på samma sätt, endast då och då görande ett afbrott för att tända en ny cigarr i stället för den, som blifvit utrökt. Under tiden växlade hans ansikte oupphörligt uttryck. Först afspeglade sig däri en blandning af misstro och tvifvel, och ett nätverk af djupa rynkor bildade sig efter hand öfver hela pannan. Men snart jämnades rynkorna ut, och mellan ett par väldiga bloss började ögonen glimma på ett olycksbådande sätt, under det att näsan tycktes växa och ifrigt vädra åt alla håll. Den sökande blicken försvann och lämnade plats för ett segervisst småleende, som länge dröjde kvar i Svartmans neddragna mungipor.

— Just så skall det gå till, — utbrast han slutli-

gen och lämnade sin plats. — Bäfver! — ropade han inåt det andra rummet.

Dörren öppnades och släppte ut en hel sky af tobaksrök.

— Jag skall gå till hotell Örnvingen och se mig för, — sade Svartman. — Vädra under tiden! Du röker så förfärligt.

— Gör jag? — knotade kompanjonen. — Det är just du, som förpestar rummen med dina dåliga cigarrer.

Men Svartman hörde honom ej; han hade redan aflägsnat sig, innan den säfflige Bäfver hunnit stöta fram ens hälften af sitt mer än vanligt långa svar. Med raska steg gick Svartman direkt till detektiva polisstationen och bad att få tala med en öfverkonstapel af sina bekanta. Hela hans anhållan bestod i att få granska den mördade kvinnans tillhörigheter, men det gick tyvärr ej för sig; kappsäcken var undangömd i någon dammig vrå och kunde ej genast framtagas.

— Har du börjat syssla med det här? — frågade öfverkonstapeln, hvilken såsom varande polisman, naturligtvis intresserade sig för den invecklade saken.

— Jag hjälper Falk, — svarade Svartman undvikande; han ville ej gärna lämna några upplysningar.

Den andre skrattade litet ironiskt. Han ansåg sig förpliktad att hålla på kårens ära och sade för den skull.

— Nu har du bestämdt tagit dig vatten öfver hufvudet. Är inte Falk den skyldige, så inte hittar du honom.

— Hvem vet? — Lagar du, att kofferten kommer hit ned i morgon eller öfvermorgon?

— Det skall jag.

— Tack och adjö! — Svartman kände sig ej hågad att prata och låtsade ej förstå sin f. d. kamrats menande hostningar, utan gick raskt sin väg. Från detektiva polisstationen begaf han sig till den lokal, där han regelbundet intog sin middag, och därifrån skyndade han direkt till hotell Örnvingen. Ju närmare han kom Norra Smedjegatan, dess vårdslösare blef hans hållning, och när

han trädde in i det lilla hotellets förstuga utan att hafva märkt, huru en gosse, som han eljes bort känna igen, med tydliga tecken till förvåning stannade på andra sidan gatan och följde honom med ögonen, liknade han alldeles samma person, som på morgonen besökt gross-handlar Angel.

— Tjänare, unge man! — ropade Svartman till springpojken, som mötte honom. — Hvar har du ställets hofmästare?

Den rödhårige portiern dök upp, innan gossen hunnit svara, och närmade sig bugande.

— Hvad behagar min herre? — frågade han inställsamt med sin galonerade mössa i handen.

— Jo, rummet n:o 4 behagas. Ja, förstå mig rätt! — tillade han, då portiern fjäskande beredde sig att visa honom vägen. — Jag ville bara se hur det tar sig ut invändigt. — Det var ju där den okända kvinnan bodde, innan hon mördades?

— Jaa, — svarade portiern långsamt. — Önskar herrn inte bo här?

— Jag? Nej tack! Jag har en betydligt bekvämare bostad här i staden; jag vill blott se, hur rummet tager sig ut. — Naturligtvis betalar jag för besväret, — fortsatte Svartman välvilligt, då den andre med tydliga tecken till missnöje vände sig ifrån honom.

Portierns mulna ansikte ljusnade något, när han fick höra, att det måhända skulle vankas drickspengar, men hans missnöjda min försvann ej helt och hållet.

— Visa herrn vägen! — sade han till springpojken, ty han ansåg det under sin värdighet att själf besvara sig därmed, då den besökande ej ämnade bo på hotellet.

Gossen gick före Svartman uppför trappan, medan portiern förargad återvände till den skrubbd, hvilken tjänstgjorde som hotellets kontor.

— Här är det, — sade springpojken och stannade utanför rummet n:o 4.

— Jaså. Tack, min gosse! — Svartman gick in och stängde omsorgsfullt dörren efter sig. Han stan-

nade först på tröskeln och granskade därifrån rummet, utan att låta den minsta detalj undgå sig. — Hm, — sade han halfhögt efter en stund, — här syns ingenting märkvärdigt. Det var kanske alldeles onödigt af mig att gå hit, men man bör ju ej försumma något. — Han tog några steg framåt i rummet, flyttade ett par stolar och ställde dem åter tillbaka på deras platser. Slutligen lade han sig framstupa på golvet och såg under sängen — Neej, ingenting, — mumlade han efter slutad undersökning, — men det hade jag också väntat mig. — Svartman kastade ännu en spanande blick kring väggarna, lämnade sedan rummet och trädde ut i korridoren. Med en likgiltig axelryckning gick detektiven utför trappan, fortfarande mumlande sitt: »ingenting», men på nedersta trappsteget stannade han plötsligt, medan den mest ohöjda förvåning afspeglade sig på hans ansikte.

Ljudet af en stämman, som förefallit honom bekant, hade oväntadt nått Svartmans öron, hvilka städse voro beredda att snappa upp allt, som kunde förefalla miss-tänkt.

— Hvem tusan är det där? — frågade detektiven sig själf och stod orörlig på sin plats, dold af trappans krökning.

— Alldeles riktigt, — hörde han en grof röst med stark engelsk brytning säga, — en vän till mig har rekommenderat det här hotellet, särskildt nämde han rummet n:o 4. Det är väl ledigt?

— N:o 4? — upprepade Svartman och ansträngde förgäfvnes sitt minne för att finna röstens ägare.

— Jaa då, — svarade portierns skrikiga stämman, — Behagar min herre flytta in genast?

— Ja, det är min mening. Jag har just kommit till Stockholm i dag och har ännu ej hunnit se mig om efter en passande bostad.

— Det är Gibson, — tänkte Svartman och var nära att uppgifva ett glädjerop, då han ändtligen erinrade sig, hvem den grofva rösten tillhörde. En stund stod han villrådig på sin plats, under det att ett dussin stridiga tankar tumlade om hvarandra i hans hjärna; men

snart hade han fattat sitt beslut. — Han vill ha rummet n:o 4, — sade han tyst för sig. — Alltså har han någon anledning därtill. Nu gäller det att förekomma honom. — Detektiven hostade högt för att tillkännagifva sin ankomst, steg bullrande utför det återstående trappsteget och gick rakt fram till portiern, som alldeles tycktes hafva glömt hans närvaro.

— Jag tar n:o 4, — förklarade Svartman lugnt, utan att låtsas om mr Gibson, bakom hvars blå pincenez två ögon ljungade blixtar mot honom.

Portiern stod gapande af förvåning och behöfde en lång stund för att fatta, hvad frågan gälde.

— Tar ... tar herrn rummet? — stammade han till slut.

— Ja, som ni hör — Svartman svängde om på klacken och gick tillbaka mot trappan.

— Men den här herrn ...

Svartman vände sig om och mätte portiern med en föraktlig blick från ofvan till nedan.

— Hvad för något? — frågade han högdraget.

— Ingenting, men ... men ...

— Men ... men ... — härmade Svartman och gjorde en grimas, som narrade springpojken, hvilken äfven infunnit sig, att skratta högt. — Hvad menar ni, karl?

— Jo, den här herrn ... — Portiern pekade på mr Gibson, som synbarligen ej visste, om han borde stanna eller gå sin väg.

— Aha! — utbrast Svartman och låtsade först nu märka honom. — Ursäkta, ha vi inte sett hvarandra förut?

— Yes, — svarade Gibson kort.

— Ja, jag tyckte väl det. Mitt namn är Svartman, handelsresande, reser i korta varor och tyger för Flenström, Grave & komp. Kom till Stockholm i går och ser mig just om efter en trefflig bostad. Men ta mig tusan det tycks finnas några sådana att få, äfven om man betalar för dem. Nu har jag emellertid särskildt fäst mig vid det här hotellet, läget är utmärkt och rummen luftiga; jag tycker om sådana bostäder. Kanske vi bli gran-

nar? — Som om det varit den naturligaste sak i världen, rabblade detektiven upp denna lögnaktiga ramsa och väntade sedan, att Gibson i sin ordning skulle säga något, men denne tycktes ej hafva lust därtill, han inskränkte sig till att röra vid hattbrättet och vände sig sedan till portiern för att i hvass ton fråga.

— Hur blir det får, jag rummet eller icke?

— Ja, men den herrn — portiern pekade på Svartman — vill också ha det.

— Vill ni, mister? — frågade Gibson och bet sig i underläppen.

— Vill, det är för litet sagdt, — svarade Svartman skrattande, — jag har det redan.

— Redan? — utropade portiern och tog sig förvirrad om hufvudet. — Men ni sade ju för en stund sedan, att ni ej ville bo här.

— Sade jag? Det är möjligt, men nu har jag ändrat mig, begriper ni väl.

— Men den herrn — portiern pekade på mr. Gibson — har kommit i dag och ännu ej fått något rum.

— Jag kom i går och har håller ej fått något; jag har således företrädet. För öfrigt innehåller hotellet väl mer än ett rum, kan jag tro. — Och utan att bry sig om vare sig den enes eller den andres invändningar gick Svartman lugnt uppför trappan, öppnade dörren till rummet n:o 4, tog plats på en stol, lutade hufvudet mot händerna och mumlade bekymrad.

— Hvad tusan menar karlen med att vilja bo just här?

Medan detektiven grubblade på denna sak, hvars anledning det var honom omöjligt att finna, stod mr Gibson med knutna händer och af vrede gnistrande ögon framför den stackars portiern, som ännu ej begrep något af det, som tilldragit sig.

— Ni är en äkta bedragare, — skrek Gibson hotande, — ni vet icke ens, hvad ni säger.

— Vet ni det kanske? — frågade portiern, som blifvit betydligt modigare, då han blott hade med en motståndare att göra.

— Först säger ni, att rummet är ledigt, — fortfor Gibson retad, — och sedan är det alls inte ledigt. Ni är en . . . en . . . — Han sökte ett lämpligt okvädingsord, men fann det fördelaktigare att svälja sin vrede och återtog lugnande: — Seså, fäst er inte vid, hvad jag säger! Jag är litet häftig ibland.

— Det tycks inte vara så litet, — mumlade portiern knotande.

— Se där har ni en krona som plåster, — sade Gibson, som ej låtsade höra hans svar, -- där har ni en till för resten. Äro rummen bredvid n:o 4 upptagna?

— Neej, gu'nås, — suckade portiern — på sista tiden ha vi ej haft en enda resande här. Det ser ut, som om människorna vore rädda för hotellet.

— Rummet bredvid är således tomt? — frågade Gibson hviskande.

— Jaa, för all del, — svarade portiern artigt och sneglade förstulet på sina bägge enkronor, hvilkas matta klang angenämt smekte hans vid dylik musik ovana öron.

— Visa mig dit!

Portiern gick före honom, bärande hans kappsäck, hvars ansenliga tyngd ingaf hotellets allt i allom en mycket fördelaktig tanke om den nye hyresgästen.

— Se här n:o 6, ett synnerligen vackert rum, jag kan tryggt säga hotellets vackraste; det ligger också åt solsidan och . . .

Mr Gibson brydde sig ej om att kontrollera sanningsenligheten af denna uppgift, någonting, som för öfrigt skulle blifvit mycket svårt, emedan de kringliggande husens brandgaflar utestängde till och med dagsljuset.

— Tst! — afbröt han och sneglade bortåt rummet n:o 4.

— Hvarför det?

— En sak, min vän, — Gibson drog honom med sig in i rummet och stängde dörren, — tala ej om för någon, att jag bor här! Nämn framför allt ingenting om det för min granne här bredvid!

— Ifall min herre önskar det, så . . .

En ny enkrona gled ur mr Gibsons hand och förenade sig med de bägge andra, som portiern redan erhållit.

— Lofva mig det! — bad den resande — Och så en sak till.

— Jaa, då. — Portiern andades idel välvilja mot den frikostige hyresgästen.

— I fall den där karlen — han pekade mot rummet n:o 4 — frågar efter mig, så säg, att jag blef ond och gick igen! — En ny enkrona bildade en i portierns ögon behaglig afslutning på denna begäran.

— För all del, — svarade han beredvilligt.

— Det är bra, få nu se, om jag kan lita på er.

— Åh, min herre! — Portiern ansåg sig böra se mycket förolämpad ut öfver denna misstro.

— Ja, jag tror er. Hör nu, skicka upp springpojken till mig om en stund! Jag har litet att uträtta för honom.

— Jaha. — Med en bugning, som ej gärna kunde ha varit djupare, drog portiern sig tillbaka, skramlande med sina lätt förvärfvade pengar.

Så fort han gått, undergingo mr Gibsons drag en märkvärdig förvandling. Han tog af sig pincenezen och smög med ljudlösa steg fram till den vägg, som skilde rummen n:o 4 och 6 från hvarandra, och lutade örat mot tapeterna för att om möjligt snappa upp ett ljud därifrån, men den föregifne handelsresanden tycktes vara en ovanligt tystlåten människa. Ehuru väggen var bedrägligt tunn, hördes ingenting från hans rum. Fem fulla minuter stod mr Gibson kvar i samma lyssnande ställning, men då han ej märkte något, lämnade han sin observationspost och gick fram till fönstret.

— Karlen vet någonting, — mumlade han och slungade en af raseri gnistrande blick öfver axeln mot rummet n:o 4, — men hur mycket, hur mycket? Handelsresande, det kan han inbilla den åsneaktige borstaren men inte mig. Anamma, att just nu stöta på ett dylikt oförutsedt hinder! Men hvad vet han, hvad vet han? —

Mr Gibson tryckte häftigt på knappen till ringledningen. — Jag skall hålla ögonen på honom, det skall jag.

Samtidigt med att mr Gibson öfvertänkte, hur en utomstående lyckats snappa upp en del af hans hemligheter, satt den från privatdetektiv till handelsresande förvandlade Svartman på en stol i det rum, han så oväntadt hyrt.

— Jag begriper ingenting af det här, — mumlade han nedslagen — och jag vet heller ingenting, — tilllade han ännu sorgsnare. — Jag hade redan gjort upp en så fin plan, och nu ramlar allting omkull för mig. Hvad menar karlen med att vilja hyra det här rummet? — Svartman såg sig mekaniskt omkring. — Hvad menar han med det? — De där bägge herrarne veta, hvem den mördade kvinnan var, och det ligger tydligen i deras intresse, att ingen annan får veta det, men... — Svartman satt en lång stund med hufvudet lutadt mot händerna och funderade. Slutligen reste han sig och sade energiskt: — Godt, det här är en ny ledtråd; jag skall hålla både ögon och öron öppna.

13.

Springpojken på hotell Örnvingen.

Belåten och lende klef portiern utför trappan och vände sig till springpojken, som hvisslande stod i portgången och betraktade de få personer, hvilka gingo förbi på gatan.

— Titta hit, skall du få se något snyggt! — sade han och höll fram den ena handen, där fyra kronor lågo ordnade bredvid hvarandra.

— Har Larsson fått allt det där?

— Jojo men, vattnas det inte i munnen på dig?

— Äh! — fnös springpojken och vände honom ryggen för att dölja sin afundsjuka.

— Sköt dig, du, så kanske du också får förtjäna en hacka emellanåt! — sade portiern beskyddande. — Den där utländingen tycks vara en tusan så liberal karl. Jag rekommenderade dig åt honom; han ville, att du skulle kila bort i ett ärende om en stund.

— Det blir väl som jag vill med den saken. — Springpojken försökte visa sig likgiltig, men afunden grodde inom honom och förargad knotade han. — Den där Larson har då en oförskämd tur, han får fullt upp med drickspengar, så fort någon kommer hit, men jag blir alltid utan. Så skall man få se, att det går nu med.

En ringning kom honom att spritta till och se på signalapparaten i förstugan.

— Skynda dig! — ropade portiern. — Det är utländingen, som ringer.

— Jag hinner väl. — Och makligt, för att visa, hur litet han brydde sig om drickspengar, gick springpojken uppför trappan och trädde in i rummet n:o 6.

— Jaså, är det du? Nå, det var bra, — började Gibson vänligt, så snart han fick se gossen. — Slå dig ned, få vi språka en stund!

Förvånad öfver en dylik mindre vanlig artighet, stannade gossen tveksam vid dörren.

— Kom fram, vet jag! — fortsatte Gibson uppmuntrande. — Jag hoppas, att du ej har någonting emot att förtjäna ett par kronor, hvad?

— Neej, då.

— Skönt, då äro vi till hälften öfver ens. Hör du, säg mig en sak! Känner du karlen, som bor i n:o 4?

— Neej, jag har aldrig sett honom förut.

— Jaså inte... jag kunde just tro det, men jag känner honom, jag, han är en riktig bof, som polisen länge slagit efter.

— Är han?

— Tala inte så högt, min gosse! Han därinne kanske hör oss.

— Det är nog möjligt, väggarne äro inte vidare tjocka här i huset.

Mr Gibson såg misstänksamt mot den vägg, som skilde de bägge rummen från hvarandra.

— Jaja, sådant där är både bra och inte bra, — sade han, — det kan man aldrig veta på förhand. Men svara mig nu! Har du lust att förtjäna ett par kronor?

— Ja, hvem har inte det?

— Riktigt, min gosse, hvem har inte det! Nå, jag ser, att vi förstå hvarandra. Du skall häller inte behöfva ångra att ha gjort min bekantskap, det lofvar jag dig. Se där har du en tjugufemöring att börja med, det kommer mera sedan.

— Bara en futtig tjugufemöring, — tänkte springpojken besviken. — Larsson fick fyra kronor för ingenting, han. Det är, som jag alltid brukar säga, det fins ingen rättvisa här i världen.

Mr Gibson inbillade sig ej, att en person i springpojken underordnade ställning skulle blifva annat än glad öfver hans nya bevis på frikostighet. Han tog ej den så vanliga afundsjukan med i beräkningen och fortsatte, utan att gifva akt på gossens surmulna min.

— Jo, ser du, min unge vän — hör uppmärksamt på!

— Jaa vars, — svarade gossen likgiltigt.

— Karlen därinne har gjort åtskilliga fuffens på sista tiden, och vi slå efter honom.

Springpojken blef med ens intresserad.

— Är herrn polis? — frågade han ifrigt. Näst det att draga en polisman vid näsan visste han ingenting roligare än att hjälpa honom, förutsatt att det lönade sig.

— Jo, ditåt lutar det, — menade Gibson, som ej längre brydde sig om att använda sin engelska brytning. — Men vi måste skaffa bevis mot honom, och därför bevakar jag honom här; du begriper väl, hur det förhåller sig?

— Jaha bevars, — svarade springpojken manhaf-

tigt, ehuru han, ifall han velat tillstå sanningen, måst erkänna, att han ej förstod någonting alls.

Gibson tycktes äfven märka detta och smålog spefullt, men han aktade sig noga att lemna någon närmare förklaring utan fortsatte.

— Själf vågar jag inte springa efter honom öfverallt . . .

— Hvarför det då? — afbröt gossen vetgirigt.

— Han skulle ana oråd, det inser du väl, och därför tänker jag be dig följa honom, när han går ut härnäst, och säga mig, hvart han tar vägen. Vi tro, att han har en medbrottsling, och den måste vi finna, innan vi lägga vantarne på den där herrn.

— Hvad har han gjort? — frågade springpojken, hvars nyfikenhet Gibson skickligt förstått att stegra.

— Tst! — varnade Gibson hemlighetsfullt. — Det vågar jag inte säga dig ännu, sedan skall du få veta det. Du begriper väl också, att du inte får pladdra om, hvad jag nu sagt dig, för någon menniska, eller hur?

— Ja, det förstås, — sade springpojken, stolt öfver att veta något mer än portiern.

— Nå, har du nu klart för dig, hvad du bör göra?

— Jaa, då. Så fort han här bredvid går ut, följer jag honom och ser efter, hvart han går.

— Det är godt och väl, min gosse, men det är inte nog. Karlen är en af de listigaste skurkar, som polisen någonsin slagit efter. Får han se skymten af dig, springer han in i ett hus med två utgångar och försvinner, innan du hunnit blinka.

— Tror herrn det? — frågade gossen ängsligt.

— Jag vet det, han har redan begagnat samma knep förut.

— Hur skall jag då bära mig åt?

— Jo, du smyger dig efter honom. När han går in i ett hus, skyndar du dig genast uppför trapporna för att se, hvar han är hemma. Först när du säkert sett honom gå in någonstädes, det må nu vara hvar som hälst, vänder du om hit och talar om för mig, hvar det var. Nu inser du, hvad du har att göra?

— Jaa, — svarade gossen dröjande och kliade sig på näsan, — men om han skulle få se mig?

— Då bevisar det att du är en stackare, som inte duger till något, — svarade Gibson kallt — och då får du inte ett öre.

— Jag kunde just tro det, — tänkte gossen missbelåten med hela uppdraget. — Hur mycket får jag annars då? — frågade han emellertid.

— Två kronor. Jag tror det duger?

— Jaa, då. — Hoppet om att få betaldt sporrade honom; också afgafs det sista svaret i en betydligt gladdare ton än de föregående.

— Skönt! Håll dig nu i portgången och gif dig genast af, när karlen går ut, det dröjer nog inte så värst länge.

Sedan han mottagit sina instruktioner, beredde sig springpojken att gå, men Gibson häjdade honom, sägande.

— Du kommer väl ihåg, att ingen menniska får veta det minsta om, hvad jag sagt dig.

— Det faller af sig själft.

— Då äro vi öfver ens. Sköt dig nu som en hel karl och visa, att du duger till något! Adjö med dig! Seså där ja — mumlade mr Gibson, sedan springpojken aflägsnat sig, — nu vore det väl egendomligt, om jag ej skulle få veta, med hvem vi ha att göra.

Medan mr Gibson träffade sina förberedelser att utforska, hvem handelsresanden Svartman egentligen var, satt denne fortfarande på samma stol i sitt rum och funderade.

— Hvad menar karlen med att vilja bo här, hvad menar han med det? — frågade detektiven sig för femtionde gången utan att finna ett tillfredsställande svar. — Jag måste tala med Bäfver, — afbröt han till slut sin tankegång och reste sig för att gå, — fastän gerna är det inte, jag ber honom om ett råd. Han kommer säkert att skratta åt mig. — Det var också endast med stor motvilja, Svartman lemnade det rum, han så oväntadt hyrt. Han såg sig sökande omkring i hvarje vrå,

och då han ej fann det minsta, som kunde gifva honom en ledning, gick han bekymrad, skakande sitt hufvud och låste dörren i dubbla slag utifrån.

I förstugan kom portiern emot honom och sade vårds-löst, nästan föraktligt.

— Herrn har glömt att skrifva in sitt namn i främ-lingsboken.

— Ber om ursäkt! — svarade Svartman höfligt och tog emot den penna, som räcktes honom. Med sin mest eleganta stil, som föröfrigt ingen förmått läsa, klottrade han sitt namn på det ställe, portiern anvisade honom.

— Hur länge ämnar ni bo kvar här? — frågade hotellets Cerberus snävt och såg ömkande på de otymp-liga bokstäfverna, som skämde hela sidan i den snygga boken.

— Det vet jag verkligen inte ännu. Kanske blott ett par dagar, kanske flere veckor.

— Hm, jag skulle vilja veta det bestämdt.

— I morgon, herr hofmästare, i morgon skall jag säga det. — Svartmans höflighet blef för stor för att vara uppriktig, men detta åstadkom ej den verkan, han åsyftat därmed; portierns öfvermod ökades tvärtom däraf.

— Jaså, — knotade han och höjde på axlarne. Kun-der, som visade sig så frikostiga på artighetsbetygelser, brukade sällan vara frikostiga på drickspengar. Svart-man hade ohjälpligt sjunkit i hans aktning.

— A propos det, hvart tog utländingen, som var här samtidigt med mig. vägen? — frågade detektiven liksom i förbigående.

— Han bor i... hm... ähm... han gick igen. För er skull miste vi en bra kund; ni kunde gerna ha nöjt er med ett annat rum.

— Gick han? — sade Svartman och låtsade ej höra portierns ohöflighet. — Jag tyckte annars, att ni släppte in en person i rummet bredvid mitt, men kanske jag misstog mig. — Svartmans oskyldiga min narrade ho-nom fullkomligt; också svarade portiern genast.

— Ni hörde fel, han blef ond och gick.

— Jaså, ja, mina öron äro litet dåliga. — Adjö så länge, jag kommer tillbaka om en timme eller två.

— Det angår mig inte, — knotade portiern halfhögt och tillade förargad: — Och en sådan där låter man få det bästa rummet, jo, det är tacksamt.

— Min vän hofmästaren är redan preparerad, — tänkte Svartman och trädde ut på gatan. — Tusan till karl att skynda på, den där Gibson. — Han vände sig tankfull om mot hotellet och märkte därvid, att springpojken gick åt samma håll som han. — Hvad nu då? Skickar han en sådan där slyngel till i hälarne på mig? — frågade detektiven sig, och ett spefullt löje lekte en stund i hans mungipor. — Min granne i n:o 6 måtte vara obehagligt nyfiken. Men nu roar det mig inte att låta honom se i mina kort; alltså gör man sig af med påhänget. — Emedan han nu befann sig i närheten af ett gathörn, tog Svartman hastigt ut stegen, vek om hörnet, innan springpojken hann komma tillräckligt nära för att se, hvart han tog vägen, och sprang in i närmaste portgång, där han lugnt stannade och väntade.

Springpojken hade också fått brådt, då han såg Svartman skynda sig, men när han i sin ordning hann fram till hörnet, var den andre redan försvunnen. Villrådig stannade han på gatan, bet ihop tänderna och spottade ilsket, ty den tvåkrona, han så lätt trott sig skola förtjäna, syntes nu vara mer problematisk än någonsin. Emellertid stannade han troget kvar i hörnet, och hans ihärdighet kröntes snart med oväntad framgång. Efter fem minuter såg han Svartmans spetsiga näsa titta fram ur närmaste portgång, och sekunden därpå hade både jägaren och villebrådet mätt hvarandra med en lång, innehållsrik blick.

— Du ser riktigt morsk ut, min gosse, — tänkte detektiven, — men därför, att du lyckats lura mig en gång, går det nog inte flera. Hvad skulle du säga, om jag toge en droska och körde ut till Norrtull? Jag betviflar, att du gjorde mig sällskap. — Svartman tog ut stegen och styrde kosan mot Brunkebergstorg för att sätta sin plan i verket och åka ifrån den besvärlige följesla-

garen, men plötsligt stannade han, knäppte med fingrarna och gjorde sedan helt om för att med raska steg gå direkt till sitt kontor. — Det var en utmärkt idé, — mumlade han och kastade bakom sig en blick, som ej lofvade förföljaren något godt.

Springpojken höll sig ihärdigt på samma afstånd från Svartman; han hade föresatt sig att ej låta honom undkomma. Detta blef också så mycket lättare, som detektiven å sin sida bemödade sig att på allt sätt underlätta hans besvär.

När han hunnit till gränden vid Myntgatan, såg Svartman sig om för sista gången och log belåtet, då pojken, okunnig om att han var utsatt för en ännu omsorgsfullare bevakning, endast befann sig på tio stegs afstånd. Svartman väntade med afsigt utanför det hus, där firman Bäfver & Svartmans kontor var beläget, och när gossen hunnit lagom nära för att ej misstaga sig, tog han ett språng in i portgången, rusade uppför trapporna med en fart, som blott hans ben uthärdade, tryckte två gånger på knappen till ringledningen och förflyttade sig sedan med ett jätteskutt till andra ändan af korridoren. Som det redan var mörkt, doldes han helt och hållet af ett utspringande hörn. Lik en katt på lur stod Svartman i sin vrå med krökt rygg, framsträckt hals och krokiga knän, beredd till ett nytt språng. Hvad han beräknat inträffade också till punkt och pricka.

Springpojken, hvilken redan ansåg sig hafva vunnit den belöning, som blifvit honom lofvad, skyndade efter Svartman, men han gick ej så fort som denne. Han hörde, att flykten sprang uppför två trappor, och slöt däraf, att han bodde i tredje våningen, det var således ingen brådska för honom. Långsamt gick han uppför trapporna och stannade ett ögonblick i den mörka korridoren för att se sig omkring.

Svartman, hvars ögon redan hunnit vänja sig vid mörkret, iakttog från sitt hörn alla hans rörelser.

En kort stund stod springpojken stilla, sedan smög han försigtigt fram till dörren för att läsa namnet på den plåt, han såg blänka i halfmörkret. Detta lyckades

emellertid ej, skymningen var för stark, och medan han letade i sina fickor efter en tändsticksask, öppnades oväntadt dörren framför honom, och en tjock gubbe visade sig på tröskeln. Gossens första ingifvelse var att vända och hufvudstupa störta utför trapporna igen, men innan han hunnit mer än tänka detta, grep en järnhård näfve kring hans nacke, och han erhöi en kännbar spark på den kroppsdel, som vanligtvis placeras å stolar och soffor. I stället för att komma ut föll han till följd af stöten bakifrån inåt, rände hufvudet mot den tjocke gubbens mage och hamnade slutligen raklång på golfvet.

Springpojken skrek högt af rädsla. Den tjocke gubben hotade honom med knytnäfvarne, och den föregifne handelsresanden, som han hela tiden inbillade sig ha följt så slugt, stod vid tamburdörren, som han låste, och stoppade nyckeln i fickan, hvarpå han vände sig om och sade.

— Nå, hur tycker du det käns, min käre Kalle?

— Jag heter inte Kalle, — svarade springpojken med sväfvande röst och reste sig i sittande ställning.

— Jaså, du heter John?

— Ja, det gör jag.

— Jag kunde just tro det. En pojke med ditt utseende heter antingen Kalle eller John, någonting annat är ej tänkbart. Men hvarför sitter du på golfvet?

— Det är herrn själf, som har knuffat omkull mig.

— Stig genast upp, din sakramentskade lymmél! — skrek nu Bäfver, som hemtat sig så mycket, att han förmodde gifva sin vrede luft, och gick hotande mot den stackars gossen, som rädd kröp ihop och allra minst väntade ett dråpslag, ty han var öfvertygad om, att han fallit i händerna på ett par riktiga bofvar.

— Seså, bry dig inte om honom! — inföll Svartman lugnande. — Det här är min affär.

— Hva' sa! — vrålade Bäfver med sin gröfsta bas. — Skall jag inte bry mig om honom? Skall en sådan där vante ostraffadt få rusa in som en galning och försöka springa omkull äldre personer, är det skick och fason det?

— Det var ju jag, som knuffade honom, hör du.

— Men hvarför ringde han då? — frågade Bäfver stridslystet och vände sig mot sin kompanjon.

— Det gjorde han håller inte, det var också jag. Bäfver tittade under lugg än på den ene, än på den andre.

— En märkvärdig pojke att vara oskyldig, den där, — sade han betydligt lugnare, ty han började förstå, att Svartman handlat efter en bestämd plan.

— Jag hoppas, att du har rätt; jag skall emellertid snart få höra, hur det förhåller sig med den saken. Tack skall du i alla fall ha för att du öppnade, just då du borde göra det!

Bäfver stirrade förvånad på honom en stund, morrade argt, gjorde sedan tvärt helt om och gick in till sig.

— Så där ja. — vände Svartman sig åter till springpojken, — nu skola vi två språka litet med hvarandra. Hur mycket lofvade min granne i n:o 6 dig för att följa efter mig och taga rätt på, hvem jag var?

— Nej, vet herrn det!

— Vet? — svarade detektiven skrattande. — Du är allt betydligt grön, min käre John, men sådant kan lätt hjälpas, ifall jag får taga hand om dig. Svara nu först på min fråga! Hur mycket lofvade han dig för besväret?

Springpojken sneglade misstänksamt på frågaren och svarade sedan.

— Fem kronor.

— Inte mer? — inföll Svartman utan att blinka. — En sådan snålvarg! I hans ställe skulle jag gifvit dig minst dubbelt, det har du ärligt förtjänat; du skötte dig som en hel karl, då jag sprang om hörnet.

— Ja, gjorde jag inte? — frågade John och reste sig från golfvet, lugnad af Svartmans vänliga ton.

— Joo, — medgaf detektiven och klappade honom faderligt på axeln. — Och nu skall du inte vara ledsen öfver, att jag lurade dig till slut; det kunde ha händt

hvem som hälst. Du förefaller i alla händelser att vara en hygglig ung man, jag är också riktigt glad öfver att ha kommit i tillfälle att tala ogeneradt med dig.

— Äh, nu drifver ni väl bara med mig?

— Ne-nej då, och för att visa, hur uppriktig jag är, så se här! — Svartman räckte honom en splitt ny femkronesedel. — Den där får du behålla, John.

— Får jag . . . ?

— Ja visst, du har ju utträttat, hvad min nyfikne granne bad dig göra.

Springpojken begrep synbarligen inte alls, hvad frågan gälde och vände tvekande sedeln i handen.

— När du kommer hem, kan du ju tala om, hvar jag bor, — återtog Svartman. — Vill karlen mig något, så träffas jag eller min kompanjon alla dagar mellan elfva och ett.

— Ni är spetsig, ni, — utropade springpojken och blinkade listigt mot honom.

— Jaa, jag anses vara det, — svarade detektiven med förlätlig egenkärlek. — Men hvarför säger du det?

— Äh, det vet ni nog bättre än jag.

— Nej, sannerligen jag fattar det. — Liksom utan att tänka därpå tog Svartman fram en ny sedel, hvilken han roade sig med att vika ihop och veckla ut framför gossens ögon.

Denne följde uppmärksamt detektivens alla rörelser, och då han fortfarande märkte samma vänliga uttryck i hans ansigte, sade han hemlighetsfullt.

— Ni tänker förstås schappa.

— Jag? Nu börjar du bli obegriplig.

— Äh, så ni gör er till! — utbrast gossen beundrande.

Svartman stack handen i fickan, som om han ämnat för tredje gången taga fram sin penningpung, hvarvid springpojken ögon började tindra med lysten glans,

— Nå, hör du, John, hvarför skulle jag schappa?

— För att den andre slår efter er.

— Hvilken andre?

— Han i sexan, vet jag.

— Slår han efter mig? Ha, ha, ha, inte illa, ha, ha, ha! — Och Svartman vek sig dubbel af skratt, medan springpojken endast förvånade sig öfver hans skicklighet i förställningskonsten. — Stackars John! — sade detektiven slutligen. — Du är allt grundligt lurad, hör jag.

— Nehej, herrn i sexan sade . . .

— Följ med mig, skall du få se något! — Svartman fattade säkert tag om hans ena handlofve för att hindra en rymning, låste upp ytterdörren och ledde honom ut i förstugan. — Stryk nu eld på en tändsticka och läs namnen på dörren!

Gossen lät ej säga sig detta två gånger, och när han sett de bägge namnen på mässingsplåten, stirrade han med en blandning af förundran och respekt på Svartman.

— Är ni också detektiv? frågade han snopen.

— Ja, det förefaller så, eller kanske du inte tror mig?

— Joo, nu gör jag det, men den andre — herrn i sexan, menar jag — sade, att han också var det.

— Jag kunde förstå det. Men nu, när du vet, hvem jag är, tror du honom inte längre?

— Jaa . . . nej . . . jag vet inte. Känner ni, hvem han är?

— Inte ännu, men det tänker jag snart taga rätt på. — Svartman drog gossen med sig in, stängde ånyo dörren bakom sig, men denna gång stannade de ej i tamburen, utan gingo vidare till kontoret. — Hör du, John, kanske du har lust att hjälpa mig? — frågade han tvärt och tog plats vid pulpeten.

Springpojken öfverlade tyst en stund; han hade tydligen ej klart för sig, hvad han borde tro om det, som hänt honom.

— Jaa vars, svarade han emellertid, men tillade

genast försigtigt: — Hvad tror ni den andre skall säga om det?

— Bekymra dig inte derom! Blott du vet, hvad du skall säga, går resten af sig själf.

— Jaa ... men ...

— Hör på mig nu! — uppmanade Svartman i en ton, som utvisade, att han redan ansåg saken vara afgjord. — När du kommer hem, säger du, att jag gick in i n:o 60 —gatan, 3 tr. upp. Det stod intet namn på dörren, begriper du?

— Jaa, men om han går dit då?

— Så får han se, att allt är precis, som du sagt. — Svartman räckte honom först nu den andra femkronesdeln, som springpojken skyndade sig att fatta med berömvärd snabbhet.

— Ni har allt reda på er, ni, — sade han skratande.

— Åhja något, — medgaf Svartman blygsamt. — Gif dig nu i väg hem! Jag kommer efter om en halftimme. Tala sedan om för mig, hvad min nyfikne granne gör för min, då du berättar, hur expeditionen lyckats! Kan du sedan vädra upp, hvad han ämnar göra, eller ännu bättre, hvad han redan gjort, skall du inte behöfva ångra dig; jag tänker inte vara knusslig.

Springpojken skrattade belåtet.

— Jag skall försöka, — lofvade han halfhögt och gick mot dörren.

— Ja, adjö med dig nu och glöm inte bort adressen, jag sade dig! — Svartman släppte ut gossen, som hvisslande rusade utför trapporna, och såg tankfull efter honom, sägande: — Jag undrar, om de där pengarne äro bortkastade, eller ifall jag får igen dem med ränta. Emellertid hade pojken så pigga ögon, jag kan aldrig tro, att han försöker bedraga mig. Sak samma är det, Falk får alltid betala kalaset. — Hör du, Bäfver! — ropade han högt inåt det andra rummet. — Jag går nu hem och lägger mig.

— Hem? — frågade kompanjonens sömniga stämma mellan två bloss. — Är det inte här, det?

— Nej, jag har flyttat.

— Har du? — Hur besvärligt det än var, fann Bäfver sig föranlåten att gå ut till Svartman. — Hvert då, om jag får fråga?

— Till hotell Örnvingen, rummen äro så trefliga där.

— Hvad ... hvad tusan nu då? Trifs du inte här?

— Nej, du röker ju som en fabrikksskorsten dagen i ände. God natt med dig! — Svartman stoppade en näfve cigarrer i bröstfickan, tog sin hatt, nickade och gick, medan Bäfver stod kvar på samma plats, ej obetydligt lik ett lefvande frågetecken.

— Det var bra, att jag ej sade något åt Bäfver, — tänkte dennes kompanjon, när han leende begaf sig på väg till sin tillfälliga bostad. — Jag skall visa honom, att jag ensam kan reda ut den här saken.

Privatdetektiven gick raka vägen till sitt nya logi. Han var angelägen att träffa sin bundsförvandt och få höra, hur denne uträttat sitt uppdrag. I förstugan gick han förbi portiern, hvars hållning blifvit ännu fiendtligare, medan han varit borta. Svartman log medlidsamt åt honom. När han jämförde portierns utseende med springpojakens, var den senare sannolikt en betydligt värdefullare hjälpare. Svartman tände en cigarr på gaslågan i portgången — hans längd lade ej några hinder i vägen därför — och tog trappan i tre språng. Men vid inträdet i rummet n:o 4 undergingo hans anletsdrag en märkbar förvandling; det spefulla leendet byttes hastigt i ett grin, som utvisade raseri och sviken väntan.

Och dock företedde rummet vid första anblicken ingenting ovanligt, ehuru Svartmans öfvade öga genast upptäckt, att något tilldragit sig. Han stannade också vid dörren och lät blicken spanande glida från det ena föremålet till det andra.

— Någon har varit här inne, — mumlade han dämpadt. — Soffan är flyttad; den stod inte så där, när jag

gick ut. Och . . . och hvad nu då? Man har rifvit loss tapeten ofvanför panelningen. — Svartman låg ögonblickligen på knä vid väggen och trefvade med fingrarna utefter träpanelningens kant. — De ha slitit bort tapeten som ena riktiga klåpare, ty det har varit flere än en här inne, en ensam karl orkar inte flytta möblerna utan hjälp. Anamma det! De ha sökt någonting här och kanske funnit det, medan jag, mitt nöt, sprang ut onödigtvis. Jag borde sannerligen ha talat om alltsammans för Bäver; han är trög, men han har utmärkta idéer emellanåt. — Svartman bet hårdt ihop tänderna och såg hotande mot rummet n:o 6. — Akta er, mina herrar! — sade han sakta men tydligt. — Jag låter ej öfverlista mig två gånger å rad.

14.

Knep mot knep.

Fulla tio minuter låg Svartman med näsan tryckt in till panelningens kant, men då han, trots sitt ifriga sökande, ej upptäckte någonting nämnvärdt, reste han sig slutligen, borstade dammet af sina knän och gick mot dörren, mumlande.

— Det måtte vara beslutsamma skurkar, jag fått att göra med; de genera sig icke ens för ett inbrott midt på ljusa dagen. Nåväl, jag skall ej lägga fingrarna emellan.

Vid dörren stannade han och lyssnade och då ingenting hördes, gick han ut i korridoren, försigtigt seende sig omkring åt sidorna. Svartman hade tur denna gång; han mötte just den, han önskade träffa. Springpojken kom nämligen uppför trappan, hvisslande en af sina outslitliga slagdängor. Detektiven vinkade åt honom

att följa sig, och så fort dörren blifvit låst bakom dem, började han ifrigt.

— Förtjänade du din femma, John?

— Neej, — blef det missnöjda svaret. — Det var nog rätt, som herrn sade, han är en riktig snålvarg, han skulle först se efter, om det var sanning. Jag får nog ingenting af honom.

— Det behöfs ej håller, — förklarade Svartman lugnt. — Jag betalar tills vidare hans skulder. — Och springpojken, som hade svårt att tänka sig en sådan frikostighet, erhöill till sin förvåning en ny sedel. — Tala nu om, hvad min granne yttrade, då du kom tillbaka!

— Han blef inte det minsta glad, fast han varit så ifrig förut. Vet herrn hvad, jag tror, att han bara ville bli af med mig, det var alltihop.

— Det tror jag med, men hvad sade han?

— Jaså, är du redan här? skrek han mot mig. Han stod i skjortärmarne, när jag kom in till honom, och var mycket svettig och varm. Det såg ut, som om han hållit på med något styft arbete, medan jag varit borta, och i ena handen höll han några skrynkliga papper, som han gömde, men inte fortare, än att jag hann se dem.

— Hur sågo de ut? — Svartman kastade en lång, innehållsrik blick bortåt det ställe vid panelningen, där tapeterna blifvit sönderrifna.

— Det såg jag inte, men de voro både gamla och nötta.

— Såå? — Svartmans blickar flögo irrande kring rummet, liksom sökande en förklaring på denna gåta.

— Herrn, — hviskade springpojken försigtigt efter en stund, — Larsson måtte känna till hela saken.

— Hvem är Larsson?

— Portiern, vet jag.

— Jaså, han. Hm! Nå, hans tur skall snart komma. Ännu en sak, har någon bott i det här rummet efter det okända fruntimret?

— Neej, ingen enda, människorna ha liksom varit rädda för hotellet på sista tiden.

— Så mycket bättre, — mumlade Svartman svarande och började åter fundera öfver det svårlösta problemet. — Om jag kunde begripa, hvarför Gibson inte kommit hit förr, — sade han tyst för sig själf. — Kanhända han fått väder af, att jag var här, men det är heller inte troligt. — Detektiven lutade tankfull hufvudet mot handen. — Jag är ännu långt ifrån säker på min sak, — medgaf han och tillade, liksom svarande på en förebråelse: — Men jag skall finna hemligheten, jag skall det. — Han där inne i sexan har någonting med kvinnan att göra, men i hvilket förhållande stod han till henne? — Hör du, John, vill du göra mig en tjänst?

— Det vill jag visst, det. När den där småmånsen inte gaf mig något, så får han skylla sig själf.

— Det är rätt, och du skall inte förlora på bytet. — Jo, skaffa mig en stark drillborr och sök sedan på ett fintligt sätt få veta, hur länge min granne ämnar bo kvar i rummet bredvid!

Springpojken såg litet förvånad ut öfver de bägge hvarandra så olika önskningarna, men då han fått med en detektiv att göra, trodde han, att allt skulle vara obegripligt, och gjorde för den skull inga invändningar, utan gick med en brådska, som Svartman fann berömvärd.

Så fort detektiven blifvit ensam, tog han den vägg, som skilde rummen n:o 4 och 6 från hvarandra, i närmare ögonsigte. Då han emellertid förmodade, att mr Gibson befann sig i sitt rum, vågade han ej knacka eller bulta i väggen, utan inskränkte sig till att fingra på den.

— Den måste vara tunn, — mumlade han, — och det har jag ingenting emot. — Efter slutad undersökning satte han sig i den dåligt stoppade soffan, hvilken fått sin plats just vid den vägg, som för tillfället intrasserade honom så mycket. — Jag måste veta deras hemlighet,

— sade han efter en stunds tankfull tystnad, — det är min enda ursäkt. — Svartman fördjupade sig mer och mer i sina tankar och talade därunder halfhögt, enligt sin vana, från hvilken han ej lyckats frigöra sig, ehuru den spelat honom många fula spratt — För hvarje brott kräfver rättvisan en brottsling, och den, som föröfvat detta, har ännu ej blifvit funnen. Hvad Falk beträffar, har hans romantiska oförstånd ledt rättvisan på villospår, men därför bör man ej lemna den skyldige ostraffad, och ensamt på mig beror det nu, ifall den verkliga mördaren skall gå fri eller ej. Under nuvarande förhållanden anser jag det också vara min skyldighet att ej rygga tillbaka för några handlingar, hur oberättigade de än från moralisk synpunkt kunna vara. Gent emot bofvar af mister Gibsons och vännen Angels cert är det håller ej värdt att kläda sig i silkeshandskar; på det vinner man ingenting . . . tvärtom . . . tvärtom. — Svartman resonnerade med sitt eget samvete som med en främmande person, vederlade alla dess inkast och gick segrande ur diskussionsstriden; åtminstone ansåg han sig hafva gjort det, ty han reste sig från soffan och fortsatte på samma sätt som förut. — Gent emot relativt hederligt folk bör man gå tillväga med en viss varsamhet, men mot till exempel Angel, som utan tvifvel är den skyldige, ehuru jag ännu ej funnit bevekelsegrunden till hans brott, skulle det vara en oförlätlig svaghet att ej . . .

Svartman stannade midt i sin mening, ty springpojken inträde afbröt hans monolog.

— Här är borren, — sade han och räckte detektiven det omtalade verktyget med en viss hemlighetsfull viktighet, som han utan tvifvel fann särdeles passande att visa just nu.

— Tack! — blef det likgiltiga svaret. — Lägg den där! — Svartman gick ett slag i rummet och stannade sedan framför springpojken. — Hör du, säg mig en sak! Hurudana nycklar använder ni här i huset?

— Nycklar? Det ha vi bara en sort.

— Kunde jag inte tro det! Min dörrnyckel pas-

sar således till alla de andra låsen i hela våningen?

— Jaa då.

— Godt! — sade detektiven och tänkte: — Mister Gibson mötte alltså inga svårigheter, då han var inne hos mig, ty jag kan aflägga ed på, att han och ingen annan gjort mig den äran under min frånvaro, men jag kan lika lätt göra honom en kontravisit, och det är bra. — Högt fortsatte han: — Nu till en annan sak. Äro alla rummen lika möblerade?

— Nej, bara fyran, sexan och åttan.

— Jaså, finns det soffor i dem?

— Neej, i åttan . . .

— Hoppa öfver det rummet och säg mig, hur det ser ut i sexan!

— Låt mig tänka! — Joo, där står soffan — den är för resten stoppad med tagel . . .

Svartman log åt sin lille bundsförvandts omständighet, men afbröt honom ej.

— . . . och klädd med ylletyg, — återtog springpojken ytterst viktigt. — Frun köpte den på en konkursauktion och lät kläda om den, så nu är den så godt som ny. De andra möblerna i sexan äro också nästan nya allesamman, så där inne är det allt snyggare än här, fast det här rummet är större.

— Du har ju riktigt bra reda på dig, — sade Svartman uppmuntrande. — Sä g mig nu också, om möblerna därinne äro placerade på samma sätt som här!

— Nej, inte precis. Sängen står alldeles likadant, men soffan står till höger om dörren.

— Och den här till venster. Det vill säga, att de stå ungefär med ryggsstöden mot hvarandra.

— Jaa, — inföll springpojken, förtjust öfver att få lemna upplysningar om en sak, där han var fullkomligt hemmastadd.

— Det är bra. — Svartman gäspade länge och låtsade, som om han endast framställt alla sina frågor för att ha något att prata om. — Nåå, hur länge tänker

Gibson bo kvar? — sade han sedan i en ännu likgiltigare ton.

— Han flyttar i morgon eftermiddag, Larsson har varit uppe med räkningen hos honom.

— Jaså, inte förr, — sade Svartman säffligt, ehuru han var färdig att i stället utropa — redan!

— Ja, han tänkte visst gifva sig af på förmiddagen, men ändrade sig sedan och sade åt Larsson, att en bekant kanske skulle komma och hälsa på honom vid elfvatiden.

Svartman spetsade öronen och blef i en hast uppmärksam.

— En bekant? Sade han en bekant?

— Åtmintone påstod Larsson det.

— Den bekante, som skall uppsöka honom här, kan inte vara någon annan än Angel, — tänkte detektiven. — Men hvarför går inte Gibson till honom i stället? Det ligger bestämdt något nytt knep under det här. Nåja, därom skall morgondagen upplysa mig, — och Svartman kastade en på samma gång hämdlysten och skadegläd blick på väggen mellan rummen n:o 4 och 6. — Ja, min käre John, — tillade han därpå, — det ser ut, som om jag skulle ha litet att uträtta för dig i morgon, men till dess kan du göra som jag, sofva på saken, klockan är mycket. God natt med dig!

— God natt! — sade springpojken och log belåtet, innan han aflägsnade sig; att Svartman behöfde honom äfven följande dag, innebar ett halft löfte om nya, rikliga drickspengar.

Fastän det redan var mörkt i rummet, brydde detektiven sig ej om att tända något ljus, det ansåg han vara en onödig utgift, medan han däremot betraktade de femton kronor, hvilka springpojken erhållit, som en räntegifvande deposition. Han klädde af sig och visade därunder, att han var en verklig pedant, ty hvarje plagg veks omsorgsfullt ihop för att undvika alla rynkor och lades ordentligt i en förut bestämd ordning. Under det han gjorde detta, fortsatte han sin för en stund sedan afbrutna monolog.

— Saken är mer intrasslad, än jag från början föreställde mig, — sade han, dock utan minsta spår till oro i stämman. — Hade jag vetat, att de också sökte någonting, skulle det emellertid betydligt underlättat mitt arbete, och visste jag blott, hvad det vore, som Gibson lika skickligt som djärft tagit härinne, medan jag var borta, så stode jag bestämdt ett par steg närmare slutet. Men — Svartmans röst sjönk till en obetydlig hviskning — nu vet jag, uppriktigt sagdt, ingenting. Jag har rent ut sagdt inte ett enda påtagligt bevis att stödja mig vid, blott antaganden, inga fakta. I alla händelser vore det mycket egendomligt, om jag ej skulle lyckas i mitt förehafvande; jag har förr gått i land med saker svårare än denna. — Med ett skutt hoppade detektiven upp i sängen, sträckte ut sig i hela sin längd och beslöt att soffa; morgondagen lofvade att blifva betydligt ansträngande. Men sömnen, som eljes aldrig svek honom, hotade denna afton att uteblifva, oroligt vred han sig af och an, låg först på den ena och sedan på den andra sidan och kom slutligen till det resultatet, att sängarna å ett tredje klassens hotell äro föga olika medeltidens sträckbänkar; hela skilnaden består däri, att sängarna ständigt äro för korta. Svartman skrattade tyst åt sin reflexion och föresatte sig att räkna till hundra; det var ett bepröfvadt medel mot sömnlöshet. Men icke en gång detta hjälpte. Han hade snart hunnit långt öfver trehundra, och sömnen nekade alltjämt att infinna sig. Emellertid vände han sig några gånger häftigt i bädden och tyckte därunder, att ett ljud, närmast liknande ett svagt prassel, nådde hans öron. Först lyssnade Svartman ej därpå, men då ljudet upprepades, så ofta han förde högra benet intill sängens kant, väckte det hans aldrig slumrande nyfikenhet.

— Det låter som papper, — tänkte han och tryckte benet hårdt mot bolstret under sig. Samma ljud hördes på nytt, och nu satte Svartman sig upprätt i sängen. — Det är någonting därnere, — sade han och bifogade förargad en kort, föga vänlig harang om slarfviga städerskor, som aldrig gjorde, hvad de borde göra. För att

emellertid ej försumma något, som kunde underlätta hans sömn, började han trefva mellan sänggolfvet och bolstret; han ville aflägsna papperstussen, hvars svaga prassel störde honom. Efter en stund kände Svartman det sökta föremålet och fann till sin förvåning, att det utgjordes af ett mycket tunnt, ordentligt sammanviket paket.

— Hm! — hostade han och tummade det försigtigt. — Hvad kan det här vara? — Efter att en stund förgäfves hafva sökt ett svar på sin fråga, någonting, som för öfrigt ej var tänkbart i det mörker, som omgaf honom, gäspade detektiven eftertryckligt och lade sig åter, dragande täcket öfver hufvudet. Men sekunden därpå satt han ånyo upprätt i sängen, han hade kommit att tänka på, hvad mr Gibson sökt i hans rum. — Det var papper, ingenting annat än papper, — utropade han oförsigtigt högt. Med ett raskt språng hoppade han ur sängen, sökte och fann tändstickorna på nattduksbordet och tände ljuset.

Det dröjde knappt en sekund, förrän Svartman vecklat upp omslaget och i sin hand höll ett annat papper, hvilket han genast började läsa.

— Hvad nu då? — sade han. — En vigselattest och det ända från Amerika. Hvad heter stället egentligen? Campello, Mass. Jag vet mig aldrig ha hört det namnet förr, men mina geografiska kunskaper äro heller inte så öfverdrifvet stora, snarare tvärtom. Men den saken är mindre viktig, de bägge kontrahenterna intressera mig mer. Adolf Fredrik Meyer och Maria Albertina Andersson, läste han jämte datum och ett årtal, som visade, att deras äktenskap ingåtts för omkring tio år sedan. Dokumentet var, enligt hvad Svartman kunde se, fullkomligt lagligt och undertecknad af M. Persson-Malm, vice pastor vid lutherska kyrkan. — Jaså, — återtog detektiven, sedan han noga synat det lilla papperet, hvars nötta kanter skvallrade om, att det varit flitigt begagnadt, — herr Meyer och fröken Andersson ha gift sig någonstädes borta i Amerika. Jag undrar just, om Andersson-Meyer var den döda kvinnans rätta namn. I alla händelser måste det vara hon — hennes namn må för

öfrigt vara hvilket som hälst — som gömt vigselattesten här; hon anade kanhända, hvad som väntade henne. Gibson sökte och har funnit ett, kanske två papper, men jag har det tredje. Hvad jag var oförståndig, som höll på att bli ond öfver hotellstäderskornas eviga slarf, det har mer än en gång förut gjort mig goda tjänster, och antagligen är det här en ny handräckning, som jag ej bör förakta. Hvad slumpen dock är för en härlig sak! Att bygga någonting på den skulle vara dunt, åtminstone af en klok karl, men att helt och hållet lemna den ur räkningen vore tanklöst.

Efter denna filosofiska betraktelse blåste Svartman ut ljuset, lade sig och mumlade halfsofvande.

— Mätte en nåderik försyn styrka alla städerskor i deras vårdslöshet och göra dem dubbelt slarfviga! — Han stoppade vigselattesten såväl som dess omslag under hufvudkudden, och snart förkunnade några jämna snarkningar, att han funnit den hvila, som en timme undvikit honom.

Svartman var ingen morgonfjäsk. Han påstod alltid, att en klok man spar sina krafter så länge som möjligt, men före klockan sju var han redan färdigklädd och satt vid rummets ena fönster, granskande det papper, han hittat under natten.

— Ingenting annat än en vanlig vigselattest, — sade han litet missnöjd. — Men hvem vet, om inte den blir en fast länk i den kedja, jag ämnar smida. Emellertid gäller det att förvissa sig om, ifall den tillhört den döda eller ej. — Han reste sig och ringde. Två minuter därefter inträdde springpojken i hans rum.

— God morgon, John! — hälsade detektiven vänligt. — Du har väl sofvit godt, kan jag tro?

— Jaa, då. Har inte herrn det?

— Neej, — sade Svartman eftertryckligt, — jag är riktigt rädd för att tillbringa ännu en natt i den där sängen; den måtte inte ha blifvit bäddad på minst en månad. — Det var med en viss spänning, han väntade svaret på denna i vanlig samtalston framställda förmodan.

— Ja, men ingen har ju bott här på hela tiden, —

svarade pojken så lugnt, som om det varit den mest naturliga sak, att sängkläder borde röras så litet som möjligt.

— Men förut då? Jag menar före fruntimret, som bodde här.

— Jo, då piskades sängkläderna en gång, så herrn kan inte påstå annat, än att vi äro renliga af oss. Jag kommer särskildt ihåg, att det var dagen, innan fruntimret kom hit, för jag bar själf upp allting i det här rummet.

— Det vore barnsligt att tvifla längre, — tänkte detektiven med en glädje, som han knappt lyckades dölja. — Det är hon, som gömt papperet i sängen; jag vet således hennes verkliga namn, och det bör underlätta mina spaningar. — I utstuderadt likgiltig ton tillade han sedan: — Nå, jag vill inte säga något ondt om er snyggheit här, den tycks vara höjd öfver alla tvifvel. Har du mycket att göra i dag, John?

— Nej, — svarade denne raskt.

— Godt, skaffa mig då litet frukost att börja med!

— Vi servera ingen mat på hotellet; värdinnan tycker, att hon inte förtjänar något på det.

— Inte? Ja, då ser jag ingen annan råd, än att du får springa ut och köpa mig ett par smörgåsar. Där har du en krona, den räcker nog.

— Åhja, — menade springpojken litet långdraget. Han inbillade sig synbarligen, att Svartman skulle börja dagen på samma för hans kassa fördelaktiga sätt, som den föregående slutat, men detektiven tyckte ej märka hans frågande min, utan sköt honom vänligt men bestämdt ut i korridoren med den uppmaningen att raska på.

När Svartman blifvit ensam, tog han fram ett bref-papper och ett vanligt kuvert ur sin innehållsrika plånbok och skref hastigt en enda rad på papperet, som stoppades in i kuvertet, utanpå hvilket han skref grosshandlar Angels namn och adress.

— Så där ja, — sade han kallt. — Gibson måste till

hvarje pris aflägsnas ungefär en halftimme; så länge behöfver jag disponera de här bägge rummen ensam.

Springpojken afbröt genom sitt inträde fortsättningen af hans mening, så att Svartman ej hann mer än skriva sitt bref och bifoga denna förklaring, hvilket det så att säga blifvit hans andra natur att göra till hvarje handling. Tyvärr blefvo hans förklaringar nästan alltid för korta och tvärhuggna att lemna en åhörare den minsta upplysning om, hvarför han gjorde det eller det; den rätta förklaringen lemnades aldrig, förrän allt slutat så, som det enligt detektivens uträkning borde göra.

— Här är frukosten.

— Tack! Spring nu bort med det här brefvet åt mig! Adressen står på kuvertet. Antagligen träffar du ingen annan än en jämnårig kamrat till dig, men det är tillräckligt. Säg honom, att du är från hotell Örnvingen, och att grosshandlaren skall ha brefvet, så fort han kommer till kontoret! Kom sedan upp till mig igen! Både du och jag få mycket att göra i dag.

— Jaha, — och med sedvanlig raskhet skyndade springpojken på dörren, under det att Svartman angrep de föga delikata smörgåsar, han skaffat honom.

Det är en känd sak, att maten tystar munnen, i synnerhet när man är ensam om sin frukost. Svartman sade heller ej ett ord på en lång stund, utan åt tigande, hvarpå han tände en af sina cigarrer och tyst inväntade springpojakens åtrkomst.

Denne anlande snart, andtruten efter en häftig språngmarsch, som utvisade, att hans nit var oförminskadt.

— Nu komma vi till en kinkig fråga, John, — började detektiven högtidligt, sedan gossen redogjort för, hur han utträttat sitt ärende, — ty nu ämnar jag pröfva, om du kan tiga.

— Skall det nu också vara någon konst?

— Den konsten är ibland större, än du tycks tro, men jag begär ej, att du skall göra det för intet.

Springpojken log bifallande; han ansåg sig redan veta, hvem Svartman var, en sak, som bevisade, att hans

sangviniska förhoppningar voro betydligt större än hans människokänmedom.

— Hör nu noga på, hvad du skall göra! Om en stund går jag ut; du lagar då, att Larsson — det var ju portierns namn?

— Jaa.

— Nåväl, du lagar, att Larsson står i portgången! Jag vill göra upp min räkning, förstår då.

— Åhja, jag är väl ingen barnunge håller.

— Godt! Så fort jag hunnit ned på gatan, narrar du honom ut ur portgången, hälst in på gården, så att han hvarken kan se porten eller trappuppgången och håller honom på ett eller annat sätt kvar i fem minuter! Tror du dig om att lyckas därmed?

— Jaa vars, Larsson är just inte vidare klyftig af sig.

— Så mycket bättre för dig. Men detta är på långt när inte nog.

— Nej, jag kunde just tro det, — sade gossen och försökte se intresserad ut, ehuru han började finna Svartmans förhållningsorder allt mer obegripliga.

— Sedan det är gjordt, håller du dig hela förmidagen i portgången och låter inte på några vilkor aflägsna dig.

— Nå ja, det blir då inte svårt.

— Du är medgörlig, John, det tycker jag om. — Och nu komma vi till, hvad du skall göra på din post där nere. Hvar gång mr Gibsou ringer — och han torde göra det flere gånger — springer du upp till honom, frågar hvad han vill och skriker så mycket du orkar, när du svarar honom.

— Skall jag skrika?

— Alldeles. Och spar inte stämbanden, ty ju högre du skriker, dess bättre betalar jag.

Nu stod springpojken förstånd alldeles stilla, men icke desto mindre höll han god min och låtsade begripa, hvad han såväl som hvarje annan skulle funnit obegripligt.

— När du varit inne hos min granne tre, kanske fyra gånger, — fortsatte Svartman lugnt, — kommer han antagligen att gå ut en stund. Om jag ej miss-tager mig allt för mycket, frågar han dig, ifall jag är kvar här, och då svarar du sanningsenligt, att jag gif-vit mig af för flera timmar sedan, ingenting annat.

— Jaa, — sade gossen långsamt och såg undrande på Svartman, som om han fruktat, att dennes förstånd blifvit rubbadt.

— När sedan mr Gibson gått, knackar du tre gån-ger efter hvarandra på min dörr och vänder åter till din post i portgången, men då får du hålla dig på gatan, ty så fort min granne syns igen, skyndar du dig hit upp och knackar ånyo tre gånger på dörren! Nåå, John, till-tror du dig att kunna utföra allt detta?

— Åhja, — mumlade gossen och såg misstroget på Svartman. — Men hvarför skall jag knacka på dörren, då ni inte är här inne?

— Hm, ähm! Det skall jag säga dig sedan.

Springpojakens häpnad var nu så stor, att han ej för-mådde yttra någonting. Han genomgick tyst i minnet sina många olika uppdrag.

— Och nu återstår blott en sak, — sade Svartman välvilligt och klappade honom på axeln, — du nämner inte ett ord om det här, du låtsar, kort sagdt, inte om nå-gonting! Adjö med dig så länge! Om tio minuter kom-mer jag efter.

Gossen kastade en lång, frågande blick på detekti-ven, men då denne ej ändrade en min i sitt orörliga an-sikte eller på något sätt lät honom förstå, hvad menin-gen kunde vara med allt detta, gick han mycket tank-full.

Svartman såg leende efter honom, drog några bloss på sin cigarr, lade borren bredvid soffan och sade sedan med ett lätt, ohörbart skratt.

— Ändamålet helgar medlen, det är en gammal, be-pröfvad regel. Nu få vi se, om jag ej skall finna hem-ligheten. — Sedan han kastat ännu en mönstrande blick kring rummet och funnit, att allt var, som det borde,

tog Svartman sin öfverock, öppnade dörren, som han lämnade på glänt efter sig, och gick ut. I trappan hvisslade han en glad melodi, som förkunnade hans ankomst, och mötte enligt beräkning den skelögde portiern i förstugan. — Hur mycket är jag skyldig? — frågade detektiven och härmade på nytt en handelsresandes snobbigt vårdslösa manér; han ansåg förmodligen, att portien borde vara lik entrén.

— Tänker herrn flytta?

— Ja, man sofver så illa hos er. Tag hit räkningen, jag har brådt!

Portiern skyndade in i sin skrubb för att skriva en räkning, och under tiden vände detektiven sig till springpojken och hviskade.

— Gör nu precis, som jag sagt!

— Skall herrn inte flytta då?

Portiern, som fått räkningen färdig, närmade sig åter, så att Svartman endast varnande hann lägga ett finger på läpparne, men gossen tycktes hafva fattat hans mening, ty han gjorde en min af hemligt förstånd.

Utan att blinka betalade Svartman sin väl högt tilltagna räkning och tryckte därjämte enligt vedertaget bruk en krona i handen på hvar och en af hotellets bägge funktionärer samt aflägsnade sig med en nedlåtande nick.

— Snålvarg! — knotade portiern och betraktade föraktligt sina drickspengar, medan springpojken utan att låtsa höra honom långsamt dref ut på gården.

— Kom hit, Larsson! — utropade han hastigt.

— Ja, hvad är det om?

— Kom hit, så får han väl se!

Halft motvilligt, halft nyfiket lämnade den sig så kallande portiern förstugan och gick ut på gården.

— Nå, hvad är det du vill? — frågade han.

— Kors så Larsson vindar i dag! — utropade springpojken skrattande. — Det tjänar ingenting till att visa honom något.

Detta tycktes vara att beröra portiern på hans ömaste punkt, ty han blef mörkröd af vrede och gick hotande mot gossen.

— Akta dig, du! — skrek han.

— För hvad då? — frågade gossen oskyldigt och kastade samtidigt en snabb blick utåt portgången. — För att Larsson ser så illa, kanske?

— Du har blifvit betydligt fräck på sista tiden, men det skall jag snart taga ur dig.

— Det var hyggligt, — hånade gossen och slank behändigt undan, då portiern närmade sig för att gifva honom en handgriplig tillrättavisning.

En stund lät den listige springpojken portiern jaga sig rundt omkring gården, då och då väckande hans vrede på nytt, men när han ansåg sig ha uppfyllt Svartmans begäran och hållit portgången fri tillräckligt länge, retirerade han i god ordning, hvarpå fiendtligheterna genom tyst öfverenskommelse inställdes till nästa gång det roade honom att reta sin skelögde förman.

15.

En del af hemligheten.

Under det att springpojken skickligt utförde första delen af sitt i hans tycke ofattliga uppdrag, hade Svartman användt den korta stund, portgången var tom, på ett sätt, som visade, att han icke blott förstod att skapa gynsamma tillfällen utan äfven att begagna dem.

När detektiven hunnit ut på gatan, gick han mycket raskt, men efter knappt tio steg saktades farten märkbart; de nästa tio stegen togos särdeles långsamt, och när han tillryggalagt ytterligare ett stycke, stannade han, vände och gick samma väg tillbaka. Hunnen fram till hotellets port såg han försigtigt in genom denna, och då den befanns tom, tog han tre raska språng genom förstugan, rusade blixtnabbt uppför trappan, öppnade

dörren till det rum, hvarifrån han nyss flyttat, låste den åter med dubbla slag och tog leende plats på soffan.

— Det gick ju utmärkt, — sade han. — Låtom oss nu hoppas, att fortsättningen skall svara mot början, och sedan, mine herrar, sedan... — Han avslutade ej sin mening, men den blick, han kastade mot rummet n:o 6, sade tydligare än ord, att mr Gibson ej hade något godt att vänta.

En och half timme, efter det han osedd smugit sig tillbaka in i hotellet, satt Svartman nästan orörlig på sin plats, beredd att uppsnappa hvarje äfven det minsta ljud. En annan än privatdetektiven skulle säkerligen förlorat tålmodet under en dylik resultatlös väntan, men Svartman var ej den, som fäste sig vid småsaker; han satt orubblig kvar i soffan, under det att det spända uttrycket ej en sekund vek från hans ansigte.

Hans ihärdighet blef emellertid belönad. Från förstugan trängde svagt men tydligt ljudet af en ringning till hans genom den långa väntetiden öfvade öron, och strax därpå hörde han en person, hvilken, att döma efter de snabba stegen, ej var någon annan än hans vän springpojken, gå förbi dörren och stiga in i nästa rum.

En kort stund därefter skrek John ett ljudligt nej till svar på den fråga, mr Gibson utan tvifvel framställt.

— Han ville veta, om ingen sökt honom ännu, — tänkte Svartman, och hans leende blef ännu bredare än förut.

Någon mer fråga gjordes ej i rummet n:o 6, och springpojken gick åter ned i portgången.

Tio minuter därefter klingade klockan på nytt, och John infann sig genast. Denna gång gallskrek han.

— Nej, inte ännu.

— Han börjar bli otålig, — mumlade Svartman, då han hörde gossens gälla röst, och gnuggade belåtet sina magra händer. — Det gläder mig obeskrifligt, det gläder mig.

Ytterligare tvänne gånger med ungefär en kvarts mellanrum upprepades samma frågor och samma svar

inne i rummet n:o 6, och för hvarje gång blef Svartmans leende mer och mer triumferande. Ännu en kvart satt han lugnt kvar; då reste han sig tyst, tassade fram till väggen mellan sitt och grannens rum, lade örat där emot och försökte lyssna. Mr Gibson började röra på sig, och Svartman trodde sig höra en grof svordom, som den föregifne amerikanen stötte fram, förargad öfver, att den han väntade ej kom. Slutligen var Gibsons tålmod uttömdt; han öppnade bullersamt dörren och gick ut i korridoren och skyndade vidare förbi det rum, där detektiven bevakade honom. Svartmans minspel uttryckte därvid en mindre vanlig tillfredsställelse, och i nervös spänning väntade han att snart få höra de tre knackningarna, hvilka skulle förkunna honom, att Gibson lämnat hotellet för en stund.

Fastän detektiven visste, att den öfverenskomna signalen inom kort skulle gifvas, spratt han likväl till, när den ljud, men ögonblicket därpå hade han försigtigt skjutit soffan från sin plats och låg på knä bakom densamma med borren i handen. Utan att betänka sig ref Svartman bort ett stycke af tapeten, placerade borren mot väggen en fot från golvet och började vrida den rundt. Med en färdighet, som om han i hela sitt lif aldrig gjort annat än handterat snickarverktyg, borrarade han midt genom väggen sex små hål tätt bredvid hvarandra. Därefter tog han ur en af sina innehållsrika fickor upp en stark täljknif, fälde upp ena bladet och började med en ifver, som pressade ut stora svettdroppar på hans panna, att försöka skära ut det ställe i väggen, kring hvilket han borrarat de sex hålen. Sparsamheten hos hotellets ägarinna hade varit stor; till den vägg, som delade husets största rum i två sådana, hade hon endast låtit använda mycket tunna bräder, så att hans arbete betydligt underlättades af denna omständighet. Likväl hann detektiven ej tälja loss mer än hälften af det väggstycke, han föresatt sig att skära bort, innan de tre knackningarne på nytt ljödo mot dörren.

— Redan? — mumlade Svartman och rynkade ögonbrynen. — Nåväl, jag hoppas, att hålet är tillräckligt

stort. — Han lade sig framstupa på golvet och försökte se in i det bredvid liggande rummet, men hans ögon mötte ingenting annat än ett ogenomträngligt halfmörker, i hvilket han ej förmådde urskilja något bestämt föremål. — Väggarna äro dubbla, — var detektivens första tanke, och han bleknade af harm vid den oangenäma upptäckt, han trodde sig hafva gjort, men snart lugnade han sig åter och tillade. — Åh nej, jag befinner mig under soffan därinne; där måste det naturligtvis vara mörkt. — För att emellertid stilla sina farhågor i detta afseende trädde han fingrarna genom den lilla öppningen, och då han ej kände någonting, ansåg han sitt sista antagande vara riktigt. Orörligt liggande på magen i en både tröttsam och obekväm ställning med örat tätt intill hålet väntade Svartman Gibsons ankomst.

— Få se, om det inte är Angel, som skall komma, — tänkte detektiven och fortsatte: — Jag hoppas, att de bägge såta vännernas samtal skall blifva både innehållsrikt och uttömmande. Det skall bespara mig många onödiga steg.

Han behöfde ej vänta länge. Dörren till rummet n:o 6 öppnades, och steg ljödo mot golvet, hvilket oakadt den långt framskridna årstiden ej var betäckt med mattor; det stred förmodligen också mot ägarinnans sparsamhetsprinciper.

— Så snart den person, jag väntar, kommit, för du honom hit upp! — sade Gibsons röst.

— Jaha, — tjöt springpojken gällt.

— Hvad skriker du för, din slyngel?

— Inte skriker jag, — svarade gossen oskyldigt, utan att likväl sänka rösten.

— Jag hör det, — brummade den andre vresigt.

— Är det något mer herrn vill?

— Nej. Tig och gif dig af!

Mr Gibson blef ensam och började rastlöst promenera af och an i rummet, medan Svartman leende tänkte.

— Skulle jag betala min vän John, efter hvad hans röstresurser äro värda, är jag rädd, att Falk finner räkningen för hög.

Ännu en lång stund fick detektiven vänta, innan han nådde det resultat, han så ifrigt eftersträfvat, men snart öppnades dörren till Gibsons rum, och en person trädde in.

— Ändtligen! — suckade Svartman och lade sig så bekvämt, som det var möjligt för honom.

— Ändtligen! — utbrast äfven Gibson, men betydligt otåligare än lyssnaren på andra sidan väggen. — Hvarför har du ej kommit förr?

— Åh, det är tidigt nog, tycker jag, — svarade en pipig röst, som Svartman tyckte sig känna igen som Angels.

— Jaså. Nå, slå dig ned! — uppmanade Gibson denna gång utan någon vanställande brytning.

— Kunde jag inte tro det, — tänkte Svartman därvid. — Han är lika litet någon utlänning som jag. — När han gjort denna reflexion, log han belåtet åt sitt påhitt med hålet i väggen, ty utan ringaste ansträngning uppfattade han hvarje ord, som ytrades i rummet bredvid, ehuru han ej annat än otydligt såg de samtalandes fötter.

— Hör du, — sade Angel, — hvad menar du med att bjuda mig hit och ej komma hem till mig?

— Vi äro mer ogenerade här än på ditt kontor.

— Är du säker på, att ingen finns i närheten?

— Fullkomligt säker! Min besvärlige granne flyttade för ett par timmar sedan; han tröttnade antagligen på att bevaka mig, då jag ej gjorde en enda rörelse.

— Jaså, han är borta, — inföll Angel i en ton, som uttryckte både lättnad och tillfredsställelse.

— Ja, — svarade Gibson litet otåligt, — jag frågade portiern därom, innan jag gick ut och telefonerade efter dig.

Där Svartman låg, välsignade han i tysthet sitt lyckade knep att betala sin räkning och gå, innan han smög sig tillbaka.

— Vet du, hvad han var för en karl?

— Neej, — medgaf Gibson motvilligt. — Jag skic-

kade springpojken här efter honom i går, men han blef dragen vid näsan liksom din pojke.

— Säg han inte alls, hvar karlen gick in?

— Joho bevars, han nämde ett husnummer och en gata, då han kom hem, men där bor karlen inte mer än du eller jag, därom är jag viss. För öfrigt intresserar den saken mig inte längre. Jag har till en del funnit, hvad jag sökte.

— Har du? — utropade Angel glad och sprang upp från sin plats. — Då gifver du mig väl papperen?

— Sakta i backarne, min vän! — svarade Gibson i en ton, som genom sin isande kyla bildade en skarp kontrast till Angels glada utrop. — Jag tänker behålla dem.

— Tänker du?

— Ja. — Åtminstone tills vidare.

— Jag förstår inte, hvarför du gör det.

— Jag anser mig behöfva dem.

— Nu handlar du inte ärligt mot mig, — klagade Angel och satte sig åter.

— Det kommer att bero af dig, men nu har jag en gång börjat misstro dig, och då handlar jag uteslutande så, som jag själf finner för godt.

— Ämnar du behålla dem för alltid? — frågade grosshandlaren och suckade hörbart.

— Åh nej, hvarför skulle jag det? — När du blifvit gift med Georgssons dotter och betalat mig min andel af hennes arf, får du dem tillbaka.

— Jaså. — Angel teg en stund och sade sedan. — Har du alla tre papperen?

Svartman ansträngde sig till det yttersta, där han låg, för att ej låta ett ord gå förloradt, ty de bägge herrarne hade ofrivilligt börjat tala mycket lågt.

— Neej, — svarade Gibson sanningsenligt.

— Inte det. — Angels tonfall uttryckte på samma gång både lättnad och förskräckelse.

— Jag vill vara mer uppriktig mot dig än du mot mig, — återtog Gibson i samma kärfvå ton, som han

hela tiden använt. — Jag har funnit två; det tredje, vigselattesten, fattas.

Svartman förde handen till bröstfickan, där det dyrbara dokumentet förvarades.

— Såå. Hur kommer det sig, att du inte hittat den också? Det får du vara hygglig och förklara!

— Hör på! — Det uppstod en kort paus, under hvilken Gibson antagligen öfvertänkte, hvad han borde säga och hvad han icke borde säga. Till slut började han: — Jag har lofvat att vara uppriktig, och jag skall äfven vara det, i synnerhet som du tycks misstro mig, ehuru jag ej förstår hvarför.

— Åhå, det borde inte vara svårt att inse, — brummade Angel vresigt.

— Emedan jag ej lämnar dig papperen, menar du?

— Gibson skrattade elakt. — Hör du, svara mig ärligt på en sak! Skulle du i mitt ställe göra det?

— Det är inte alls fråga om mig nu, — invände Angel och avslutade sin mening med en lång ed.

Åter uppstod en obehaglig paus, hvilken Svartman begågnade till att försigtigt byta om läge, ty hans armbågar började värka af beröringen med de hårda golf-tiljorna.

— Nå, vi lämna den kinkiga frågan obesvarad så länge, — sade Gibson giftigt. — Vi återgå till det ställe, där jag nyss slutade. — Din misstro är alldeles oberättigad, så mycket mer som jag gjort allt, hvad jag förmått, för att hjälpa dig. Kan du förneka det?

— Fortsätt du! Jag skall svara sedan.

— De äro oense, — tänkte Svartman nöjd. — Så mycket bättre. När tjufvarne gräla, får bonden igen sin ko, säger ordspråket.

— Hör du, Angel, — återtog Gibson hotande, — jag tycker inte om den där tonen. Du beror lika mycket af mig som jag af dig, glöm inte det! Ja, du behöfvet inte säga något! Nu har jag beslutat att tala rent språk med dig. Hör på! Hvem var det, som först fann den här affären, du eller jag?

— Det var nog du, — medgaf grosshandlaren mot-

villigt. — Men det var i en helt annan afsigt, du reste från Amerika i sällskap med Mary. Jag har inte glömt det heller.

— Bah! Var nu inte långsint, det vinner du ingenting på! Och emedan jag lofvat att vara uppriktig, så förklarar jag härmed, att dopattesten och flyttningsbeviset stanna i min ägo, tills du betalat mig hälften af det Georgssonska arvet. Jag anser mig behöfva dem, de äro ett säkert band på dig, därför behåller jag dem.

— Nå, om jag å min sida skall vara uppriktig, så medger jag gerna, att jag hållre ser papperen i din hand än i någon annans. Men hur har du kommit öfver de där bägge och inte det tredje?

Gibson skrattade högt, innan han svarade.

— De funnos i rummet bredvid. Som du vet, tog Mary in där, då hon kom efter mig till Stockholm. Jag gissade rätt, när jag antog, att hon gömde dem, innan hon gick för att träffa mig.

— Och du tog dem utan vidare? — frågade Angel med en skymt af beundran i stämman.

— Det var både den enklaste och bekvämaste utvägen. När min okände granne gick ut i går, smög jag mig in i hans rum och var nog lycklig att hitta dem efter en stunds sökande. — Gibson betonade särskildt ordet hitta, och Angel skrattade menande därvid. — Alldeles utan besvär gick det ej, — fortsatte den förre. — Det kostade mig bland annat en duktig handtryckning till portiern, men det gjorde ingenting.

— Du har alltid varit en gåpåare, — sade Angel betydligt vänligare en förut. — Men hvar tusan kan vigselformuläret finnas? Jag blir inte lugn, förrän jag vet dig ha äfven det.

— Därinne finns det nog inte, — menade Gibson.

— Nu bedrar du dig, — mumlade Svartman och smekte sin bröstficka, där det dyrbara papperet förvarades. — Det finns just här.

— Hvar kan hon då ha gjort af det?

— Maria eller Mary, som du hälst kallar henne,

var en klok kvinna. Hon lämnade det antagligen hos sin mor, innan hon reste hit till Stockholm.

— Tror du dig om att kunna narra det från gumman?

— Det är just, hvad jag ämnar göra. Om ett par dagar reser jag norrut, och då skall jag ordna den saken. Hur länge jag blir borta, vet jag ännu inte, men för att öfverlista en gammal döf käring behöfver man väl ej utveckla så stor skicklighet. Under tiden måste du skynda på med affären, så att din förlofning med fröken Georgsson kan eklateras så fort som möjligt.

— Besynnerligt, hvad han är angelägen om den saken, — tänkte detektiven. — Efter hvad jag hört, har Georgsson ingen nämnvärd förmögenhet.

— Ja, skall det verkligen blifva något af, så duger det ej att söla längre, — medgaf Angel eftersinnande, — men det är dock viktigare att skaffa papperen till rätta.

— Den saken har jag åtagit mig; sköt du den andra delen!

Det uppstod ånyo en paus, som hotade att blifva mycket lång. Ingendera af de bägge affärsvännerna ytttrade något, men som Svartman tyckt sig märka en viss fiendtlig skärpa i bägges röster och ord, hyste han ingen oro för fortsättningen; han kände världen tillräckligt för att veta, att två personer, som omständigheterna tvinga till sammanhållning, slösa med ord, innan de skrida till handling. Han bedrog sig ej håller i sina förväntningar, ty Angel började med lurande försigtighet.

— Hvad funderar du på, gamle vän?

— Åh, jag förargar mig öfver det ringa intresse du visar för en affär så säker som denna, — blef det oväntade svaret.

— Gör jag det? — Nej, nu misstager du dig åtskilligt. Jag har ingenting emot saken som affär betraktad, men jag anser det oförsigtigt att rusa framåt, innan jag vet, om det bär eller brister.

— Prat! — afgjorde Gibson kort. — Ha vi mött en

enda svårighet på hela tiden? Polisen lät ju lura sig så hastigt och lustigt, att det var en fröjd däråt. Ditt samvete, en sak, som aldrig besvärat dig förut, har blifvit fördömdt känsligt på sista tiden. Eller tänker du verkligen på att öfverlista mig?

Grosshandlaren hostade förläget, som om Gibson med sina hänsynslösa ord berört en mycket ömtålig punkt i hans inre.

— Nu komma vi till de viktigare upplysningarna, — tänkte Svartman och log belåtet. — Raska på, mina herrar! Jag är verkligen nyfiken.

— Mitt samvete skall du inte befatta dig med, — svarade Angel vresigt. — Du borde för resten af gammalt veta, att jag aldrig ångrar en gjord gerning.

— Han är mördaren, — tänkte Svartman och gjorde i glädjen öfver sin förmodade upptäckt en oförsigtig rörelse med ena benet.

— Hörde du någonting? — frågade grosshandlaren oroligt och såg sig forskande omkring.

— Jaa, — svarade Gibson sväfvande på målet. — Det lät, som om någon sparkat till en stol därinne.

Detektiven sväljde en ed, som ville bana sig väg öfver hans läppar, och höll andan, medan han ansträngde hvarje nerv för att ej göra en enda rörelse.

— Det var nog ingenting, — sade Gibson efter en stunds lyssnande — Nu hörs ej ett enda ljud.

— Ja, men hvad är det också för ett påhitt af dig att bedja mig komma hit? På mitt kontor hade vi varit fullkomligt säkra för lyssnare.

— Du har ju hört, att ingen mer än jag för närvarande bor i hela hotellet.

Hans bestämda förklaring tycktes lugna Angel, ty när denne svarade, märktes ingenting af den darrning, som nyss förut besvärat hans stämma.

— Det är mycket bra, allt det där, men jag tycker ändå inte om dina anordningar.

— Jag inser fullkomligt, hvarför du vill, att allting

skall afgöras hos dig, men nu roar det mig för en gång att spela värd; du har ingenting att beklaga dig öfver.

— Hvad menar du med det? — frågade grosshandlaren hvasst och stampade häftigt i golfvet.

— Åh, just ingenting, — blef den andres svar i affekteradt likgiltigt ton. — Det förundrar mig endast, att du inte kom med detsamma, jag bad dig därom.

— Samtalet råkar in på afvägar, — mumlade Svartman.

— Nu förundrar det mig, att du inte har bättre reda på dig, — svarade Angel. — Jag skulle säkert infunnit mig här redan klockan tio, som vi kommit öfver ens om, därest du ej skickat återbud.

— Anfäkta, — knotade detektiven, — nu skall man få se, att jag kommer på tapeten igen.

— Har jag skickat återbud? — frågade Gibson förundrad. — Hör du, jag undanber mig alla dylika försök!

— Gör dig inte till! — inföll Angel kyligt. — Från hvem kom det här brefvet, om ej från dig?

— Hvilket bref?

Det uppstod ånyo en kort paus, hvilken grosshandlaren förmodligen använde till att granska Gibsons drag, ty Svartman hörde endast ett dämpadt, obehagligt skratt.

— Tag hit det! Skynda dig! — Gibsons röst uttryckte en spänning, som smittade både Angel och lyssnaren på andra sidan väggen.

— Det här var ett streck i räkningen, — tänkte detektiven. — Nu skall man få se, att de bli rädda och ej låta mig veta något mer, men jag kunde tyvärr ej handla på annat sätt. — Hans spetsade öron förnummo prasslandet af ett papper, som vecklades upp, och sedan hördes Gibsons röst.

— Kom ej, förrän jag skickar bud! — läste denne och skrynklade häftigt ihop papperet.

— Ja, det var alldeles rätt, — nickade Svartman

och tillade tyst för sig själf: -- Jag förmodar, att her-
rarne ej ha något att anmärka vare sig mot stilen eller
stafningen.

— Hvad är meningen med detta? — frågade Gib-
son andlös. — Jag förstår det ej.

— Vet du det inte, så gör jag det håller ej. Säkert
är emellertid, att springpojken här på hotellet lämnat bil-
jetten på mitt kontor tidigt i morse.

— Det är omöjligt, — flämtade den föregifne ame-
rikanen.

— Du hör ju, hvad jag säger.

— Alltsammans måtte vara ett dåligt skämt.

— Misstag, min bäste herre, det är allvar, — skulle
Svartman sagt, ifall han vågat tala högt; nu inskränkte
han sig till att höja på axlarne.

— Skämt eller icke, — svarade Angel och hans
stämma darrade åter, — så förefaller mig saken ganska
betecknande. Om du ej skrivit brevet, hvem har då
gjort det?

— Min stil måtte du väl känna igen, — snäste Gib-
son otåligt.

— Jag undrar just, ifall någon känner din stil, — kom
det tvetydiga svaret från kompanjonen.

— Snygga herrar jag fått att göra med, — tänkte
detektiven.

— Nåå, hvem har skrivit brevet? — frågade gross-
handlaren, som tycktes vara angelägen om att begagna
sitt tillfälliga öfvertag.

— Hur skall jag veta det, när underskriften sak-
nas? I alla händelser är det här en sak, som ej
får lämnas obeaktad. Det är en varning. Vi böra
se upp.

Svartman bet hårdt ihop tänderna.

— Hvad ämna de nu göra? — frågade han sig
själf.

— Jag tycker inte om den här platsen, — åter-
tog Angel efter en kort stund. — Vi borde aflägsna oss.

— Hvarför det?

— Att väggarne hafva öron, är visserligen blott

en utsliten romanfras, men ... jag hoppas, att du förstår mig!

— Här äro vi fullkomligt säkra.

Ett belåtet leende gled öfver Svartmans ansigte, där han låg.

— Ett dylikt misstag är förlåtligt, — tänkte han.

— För öfrigt äro vi ju så godt som öfverens, — fortsatte Angel. — Eller kanske du har något mer att tillägga?

— Ja, det har jag.

— Låt det då gå fort! Jag har brådt.

— Lyckligtvis känner jag ett bra sätt att kvarhålla dig. Vet du, hur stort det Georgssonska arvet är?

Angels stol flyttades hastigt närmare den talande, och ifrigt utropade den lille grosshandlaren.

— Nej, det har du aldrig sagt mig.

— Nå, nu kan det vara lagom att tala om det. Hela summan belöper sig i rundt tal till något mer än 160,000 dollars.

Med blyertspennan, som han försigtigt drog fram ur fickan, skref Svartman upp talet på golfvet framför sig.

— En ny ledtråd, — tänkte han därunder.

— En half million i svenska pengar, — skrek Angel och sprang upp från stolen, utom sig af förtjusning.

— Nå, nu tror jag, att du ej tvekar längre, — sade Gibson och drog en djup suck af lättnad.

— Nej, för en half million kan man göra mycket.

— En fjärdedels, — rättade Gibson torrt. — Vi dela naturligtvis jämt om jämt.

Nu var det grosshandlarens tur att sucka, men han ansåg äfven 250,000 kr. vara värda en uppoffring och svarade för den skull.

— Det är ju öfverenskommet.

— Godt, — sade Gibson, fortfarande lika afmätt.

— Du gifter dig således med flickan, och säger hon

nej, så tillgripa vi vårt sista medel; det är enda utvägen.

— Jag är med om hvad som hälst, — ropade Angel, hvilken nu tycktes hafva kastat alla betänkligheter öfver bord.

— Det sista medlet, — upprepade Svartman lågmäldt. — Jag undrar just, hvad de hittat på för ett nytt genidrag.

— Godt, då kunna vi gå.

— Du följer väl med?

— Ja visst, här är det ej nödvändigt, att jag stannar längre. Och nu ha vi fördelat rollerna, jag reser norrut senast i öfvermorgon, och du får åtta dagar på dig att eklatera förlofningen.

— Det är allt bra kort tid, — menade Angel dröjande.

— Du är ju säker på din sak, — svarade Gibson med en skynt af ironi i stämman.

— Säker . . . visserligen, men . . .

— Sköt du din del lika bra, som jag tänker sköta min, så går resten af sig själf, — afgjorde Gibson befallande.

— Omkring 250,000, — mumlade Angel halft för sig själf. — Hör du, det blir väl inte mindre än 200,000 på oss hvar?

— Mer, svarade Gibson lakoniskt.

— Bien! — Grosshandlaren skrattade godt, då han reste sig och omedelbart därefter lämnade de bägge bolagsmännen rummet.

Så fort Svartman öfvertygat sig om, att ingen fanns inom hörhåll, steg han upp från sin obekväma ställning, sträckte ut sina domnade lemmar och satte sig sedan i soffan.

— Slut med föreställningen, sade han halfhögt. — Låt nu se, hvad jag fått veta. — Det Georgssonska arvet — hm! — grosshandlaren måtte inte själf veta något därom. — Detektiven lutade sig fram och läste sifbertalet på golfvet. — En vacker summa, mumlade han belåten och gnuggade händerna. — När Bäfver får höra

det, kommer han bestämdt att bli för mycket ifrig. Nå, nå, han skall också få sin andel af arvet. — Svartman lutade hufvudet mot högra handens knogar, tände en cigarr och började fundera. — De sökte tre papper och funno två. — Lyckligt nog gynnade slumpen äfven mig, jag fann det tredje. Den döda kvinnan hette utan tvifvel Maria Albertina Andersson-Meyer, hon gifte sig i Amerika med . . . ja, med hvem? — Jo, med Angel, som då hette Meyer. De där två herrarna ha tillsammans gjort åtskilliga mindre renhåriga affärer på andra sidan Atlanten och en vacker dag reste Meyer, som då bytte om namn och kallade sig Angel, hem igen, lämnande både hustru och bolagsman åt sitt öde. Efter hans afresa måtte affärerna ha gått dåligt för Gibson, ty en vacker dag reser denne i sällskap med gräsenkan efter honom. Hvad som förefallit mellan de tre, är svårt för mig att gissa, men uppgörelsen slutade med kvinnans död och . . . Ja, allt det där återstår att bevisa, och för den skull måste Bäfver resa norrut, men hvart? — Detektiven reste sig och gick tankfull ett slag öfver golfvet. — Den där gumman, som Gibson ansåg det så lätt att öfverlista, måste vi finna, och till det ha vi två dagar på oss, eftersom han ej ämnar resa förr än i öfvermorgon. — Nå, vi få väl se, vi få väl se. — Svartman grep sin hatt, låste upp dörren och gick ut.

I förstugan mötte han portiern, som gapande af förvåning stälde sig att betrakta honom.

I enlighet med sina en gång fattade principer hälsade Svartman ytterst artigt, och denna vänlighet väckte portiern ur hans bedöfnings.

— Är . . . är herrn kvar ännu? stammade han.

— Nej, nu går jag för sista gången.

Portiern tog sig om hufvudet. Allting hade under de bägge sista dagarna varit så besynnerligt, att en klyftigare hjärna än hans skulle lidit däraf.

— Sista gången, upprepade han förströdd, — men ni flyttade redan i förmiddags?

— Ja, jag glömde en sak, som jag nu hemtat.

— Men hur kom ni in? Jag har ej sett er.

— Hur jag kom in? Jag rörde naturligtvis på benen, jag gör alltid så, när jag går. — Se, där ha vi John, kom upp till mig vid sjutiden, min gosse, jag kan bestämdt skaffa dig en bättre sysselsättning än att stå här i portgången hela ditt lif. — Och alltjämt lika artig rörde Svartman vid hattbrättet, innan han aflägsnade sig.

Under tiden tog portiern sig förtviflad om sitt staccars hufvud, där allt var ett oformligt kaos, medan springpojken anlade en knipslug min, som om han velat säga.

— Jag kunde just tro, att han menade någonting med alla sina föreskrifter i morse. — Med en beundrande blick såg han efter Svartman, som just vek om närmsta gathörn och försvann, och sade: — Den där, han går utanpå ett tjog andra.

Dessa ord väckte portiern ur hans försoffning.

— John, skrek han gällt, — spring genast upp i fyran och se efter hvad han stulit!

— Som om här skulle finnas någonting värdt att stjåla. Nej, hör nu, Larsson!

16.

Den dödas kappsäck.

Hemkommen satte sig Svartman genast vid pulpeten och började öfverlägga, medan cigarröken i täta moln bolmade omkring honom. Han hade redan under vägen lagt en biljett, i hvilken han bad Eleonora Georgsson om ett samtal, på posten och väntade blott att af henne erhålla några få upplysningar, som han ansåg sig behöfva.

Bäfver tittade sömnigt ut från sitt rum, men då han en gång sagt, att han ej intresserade sig för saken, lät-

sade han om ingenting. Ungefär en halftimme lyckades han hålla god min, ehuru nyfikenheten plågade honom på ett sätt, som var mer än obehagligt för hans tröga natur. Ju tankfullare kompanjonen blef, desto svårare hade också Bäfver att dölja sin otålighet. Han trädde ut i det yttre rummet, gick ett par slag öfver golfvet och tog sedan plats i skinnsoffan med benen i kors under sig, en ställning, hvilken han i likhet med turkarne ansåg särdeles bekväm. Förstulet granskade han kompanjonen, men när denne hvarken tycktes höra eller se, frågade han till slut med låtsad ligkiltighet.

— Nåå?

Svartman vaknade ur sina tankar, stötte ut ett väldigt bloss och sade med stort eftertryck.

— Jag har honom.

— Hvem? fortsatte Bäfver och gäspade.

— Angel, förstås.

— Säkert? — Bäfvers röst var en nyans spefull.

Svartman såg förargad på honom och tillade med ännu större eftertryck än förut.

— Tvärsäkert.

— Och den döda då?

— Hennes vigselattest ligger här. — Med en oefterhärmlig stolt åtbörd förde privatdetektiven ena handen till bröstfickan och drog fram sin plånbok.

— Verkligen! — Nu var det slut med den gamle polismannens tviflande miner. Betydligt kvickare än under vanliga förhållanden reste han sig och gick fram till pulpeten.

— Får jag se den?

— Stäng dörren först.

— Aha! utropade Bäfver, som genast förstod meningen med sin kompanjons något öfverdrifna försigtighet.

— Han är en skicklig karl.

— Åh nej, inte precis det, han är mer framfusig än slug och skyr hvarken att använda knif eller sandbag*), då han kommer åt.

*) Sandbag, ett nytt, af amerikanska rånare med stor förkärlek användt mordverktyg, som knappt lämnar det minsta spår efter sig på offret. Sandbagen består vanligtvis af ett

— Åh tusan! — Bäfver smålog fryntligt, när han kom tillbaka efter att hafva stängt dörren. — Då är det kanske bäst att göra honom oskadlig så fort som möjligt.

— De äro två. Jag har tänkt, att du skulle åtaga dig den ene.

— Mördaren? frågade Bäfver med en glimt af tillfredsställelse i sina små ögon.

— Nej, honom behåller jag för egen räkning, du får kamraten på din lott.

— Jaså. — Bäfver var åter själfva sömnigheten, men Svartman kände sin kompanjon för väl att låta be- draga sig däraf. Kortfattadt, men tydligt, berättade han de bägge sista dagarnas händelser, och Bäfver satt orörlig, som huggen i sten. Först då Svartman hunnit till det amerikanska arfvet, blef han intresserad och lät denne flere gånger å rad upprepa summan.

— Inte illa, mumlade han och gnuggade händerna. — Få vi bara en half procent däraf för vårt besvär, kunna vi vara nöjda.

Svartman hödje otåligt på axlarna och fortfor med sin berättelse, hvarpå han triumferande frågade.

— Nå, hvad tror du nu?

— Att saken är väl värd en ansträngning. — Hör du, tycktes Angel vara mycket generad, när talet föll på den döda?

— Ja, och just därför tror jag honom vara den skyldige.

Bäfver knep slugt ihop ögonen och såg gäckande på honom.

— Det är intet bevis, förklarade han stridslystet.

När Bäfver blifvit mångordig, visste Svartman, att

tjockt, omkring en och en half fot långt blyrör, fylldt med sand och utanpå detta flere hvarf hårdt lindadt med något tjockt och styft tyg. Ett väl måttadt slag i nacken af detta verktyg medför nästan alltid hjärnförlamning och ögonblicklig död, ehuru icke ens den minsta svullnad synes utanpå hufvudet.

han på allvar ämnade taga itu med en sak. Det var också därhän han hela tiden velat ha honom, men han dolde skickligt sin tillfredsställelse och invände.

— Men om hon nu var hans hustru, så låg det ju i hans intresse att på ett eller annat sätt blifva af med henne för att få gifta om sig.

— Sant, medgaf Bäfver eftersinnande. — Men mellan dina antaganden och de faktiska bevisen finnes en stor lucka. Först när ni säkert veta, hvar den gamla kvinnan, till hvilken den falske amerikanen ämnar resa, finnes, kunna vi möjligen af henne få höra, i hvad förhållande Angel och den döda stått till hvarandra.

— Norrut, mumlade Svartman och bet förargad ihop tänderna. — Att ingen af de där herrarna nämde ett namn, så att man haft någonting att rätta sig efter. Norrut . . . ingenting annat än norrut.

— Vi få väl bevaka Gibson.

— Kanhända. Visa mig vigselattesten!

Svartman lämnade sin kompanjon det viktiga papperet, men Bäfver brydde sig knappt om att läsa igenom det, han egnade i stället omslaget så mycket mera uppmärksamhet.

— Låg det här omslaget kring attesten? frågade han.

— Jaha, jag har ej rubbat paketet det minsta.

— Ungefär fjärdedelen af en landsortstidning, sade Bäfver halfhögt och läste några rader på en spalt. — Olyckligtvis är det första sidans nedre halfva, vi få således hvarken se tryckort eller datum, men . . . hm . . . men . . .

I sin ordning synade Svartman det stycke tidningspapper, som låg utbredd framför dem.

— Om vi skulle fråga oss för på någon större redaktionsbyrå, — föreslog han. — Där känna de säkerligen igen både stil och papper.

— Ju flere kockar, dess sämre soppa, — blef Bäfvers afvisande svar. — Vi skola först och främst undersöka den dödas kappsäck, sedan få vi se.

— Ja visst. — Af Svartmans öfverlägsenhet märktes

för tillfället ej det minsta; han lät kompanjonen ensam bestämma allt.

— Eftersom det tycks vara jag, som skall resa, — sade Bäfver, — så låter du mig väl behålla attesten; jag kommer kanske att behöfva den.

— Men akta den väl!

Bäfver nickade lugnt, medan han vek ihop papperet och stoppade det i en plånbok, hvars jättelika dimensioner vida öfverstego den digra portfölj, Svartman alltid bar i sin bröstficka.

— Nu kunna vi gå och äta middag, — återtog han i en ton, som utvisade, att allt under rubriken affärer var bannlyst för en längre stund.

— Ar det klokt att vi två göra sällskap? Gibson och Angel känna mig; det är således onödigt, att de få väder af dig också.

Bäfver insåg, att Svartman hade fullkomligt rätt och nickade samtyckande.

— Vi träffas alltså där nere om en timme, — sade han och pekade öfver axeln. — När vi snokat igenom kappsäcken, få vi se, hvad som återstår att göra. — Och som de bägge delägarne i firman Bäfver & Svartman hade för princip att alltid vara försigtiga, i synnerhet då de ej visste någonting, lämnade de kontoret med tio minuters mellanrum.

Efter middagen träffades bolagsmännen åter i detektiva polisstationens förstuga. Svartmans min var mer än djupsinnig; den var bekymrad. Bäfver däremot kom som samme indifferent, sömnige kalkborgartyp och tycktes som vanligt ej bry sig om något annat än sitt eget kära jag. Så fort han fått se Svartman, blef dock hans min strängt ogillande, och förgrymmad knotade han mellan tänderna.

— Ju större bekymmer man har, desto nöjdare bör man se ut. — Men jag får inte bli ond på gossen, han är ung ännu. När han i likhet med mig hunnit öfver sextioalet, skall knappt någonting rubba hans jämvigt. — Denna gång var Bäfver orättvis mot sig själf; för tillfället brann han, trots sina sextiotvå år och stora

erfarenhet, af begär att få söka igenom den döda kvinnans kappsäck, men i olikhet med kompanjonen var han till det yttre om möjligt likgiltigare än någonsin.

Bäfver låtsade emellertid ej se Svartman; han var konsekvent äfven i småsaker. Först när de ej längre kunde märkas från gatan, nickade han afmätt och öppnade den dörr, genom hvilken han fordom gått in och ut flera tusen gånger.

En lycklig slump gjorde, att den öfverkonstapel, med hvilken Svartman förut talat om kappsäcken, var närvarande, så att de sluppo vända sig till någon annan.

— Hvar har du corpus delicti? — frågade privatdetektiven sin officielle kamrat, sedan hälsningarne väx-lats.

— I lilla rummet på andra sidan förstugan; jag förmodar, att du vill se igenom den utan vittnen.

— Hälst — ämnade Svartman svara, men Bäfver förekom honom och sade.

— Misstag. Bed en af de andre följa med! Vi vilja ha minst två vittnen.

Svartman såg ett ögonblick ut, som om någon hållt ett glas kallt vatten öfver honom, men han dolde skickligt sin förundran och tillade bekräftande.

— Alldeles, två vittnen är just, hvad vi behöfva.

Öfverkonstapeln ropade en af sina underordnade, och sedan han med några få ord satt honom in i situationen, gingo alla fyra öfver förstugan och in i det rum, där den dödas kappsäck stod.

Att Bäfver, när han verkligen ville göra sig besvär för en sak, kunde gå metodiskt till väga, visade sig nu. Till de andres förvåning häjdade han öfverkonstapeln, då denne genast ämnade låsa upp kappsäcken, och tog plats på en stol för att ytterst noga syna den på alla sidor.

— Ju mer brådt, man har, — sade han, — desto långsammare bör man gå till väga. — Och sedan han beskådat kappsäcken, tillade han docerande: — Då slipper man börja om igen, och det spar alltid tid. — När han delgifvit de andra tre denna under vissa förhållanden

utmärkta lefnadsregel, öppnade Bäfver äntligen kappsäcken och grep nästan ögonblickligen ett stycke tidningspapper, som låg på dess botten, och bredde ut det framför sig. Ur sin stora plånbok tog han därefter den dödas vigselattest, vecklade upp dess omslag och lade det bredvid tidningen.

— Det passar precis, — utropade Svartman och lät sin smala hand smekande fara öfver papperen.

— Ehuru de båda polismännen ej visste, hvad saken gälde, togo de ofrivilligt ett steg närmare och sågo på pappersbitarne, som om dessa varit någonting särdeles märkvärdigt.

— Som herrarne se, ha dessa båda stycken suttit ihop, — sade Bäfver utan att höja rösten eller visa den minsta förvåning.

— Jaa, — svarade vittnena samtidigt.

— Godt! Då kan ni också, ifall det erfordras, intyga, att den ena delen af tidningen förut fanns i kappsäcken, och att jag hade den andra i min ficka.

— Jaha för all del, — ljöd svaret, medan polis-männens ögon tiggde om en förklaring.

Bäfver låtsade emellertid ej märka detta, utan nedskref på ett blad i sin annotationsbok några rader, hvilka han sedan läste upp.

Vid förnyad undersökning af den okända kvinnans kappsäck, företagen af privatdetektiverna Bäfver & Svartman, hittades ungefär tre fjärdedelar af en Upsalatidning för den 26 september detta år. Samma tidningsnummers återstående fjärdedel innehade nyssnämde Bäfver redan förut.

Svartman nickade bifallande, och Bäfver smålog, under det att de båda vittnena förgäfves sökte utfundera, hvad dessa formaliteter skulle betyda.

— Hör nu, återtog Bäfver och lade åter in tidningen på sin plats, — vore det möjligt att få låna klädningen eller nålpaketet ett par dagar? Jag tänker visa dem för en person, som kanhända känner igen bägge två.

— Ähja, nu går det nog för sig, — svarade öf-

verkonstapeln långdraget. — Har ni kommit på spåret?

— Det är just det, vi skola se. Adjö så länge! — Och utan att lämna någon närmare förklaring slog Bäfver omsorgsfullt in den dödas klädning och de elfva återstående hattnålarne i ett paket, hälsade och aflägsnade sig i sällskap med Svartman, som var ännu mer hemlighetsfull än kompanjonen.

De bägge polismännen växlade en innehållsrik blick bakom deras rygg, och öfverkonstapeln sade med en skymt af afund i rösten.

— Man skall få se, att de där två lyckas.

Skyndsamt begåfvo sig privatdetektiverna hem igen, fortfarande under samma försigtighetsmått att ej göra hvarandra sällskap. På sitt kontor träffades de sedan. Svartman alltjämt bekymrad, Bäfver däremot nöjd och belåten.

— Ja, redan i kväll anser jag mig kunna resa, — sade den sistnämde och tog som vanligt plats i skinnsoffan.

— Godt och väl, men . . .

Bäfvers sömniga likgiltighet var totalt försvunnen, och raskt afbröt han.

— Hvad nu? Jag tror du svalnat. I alla händelser reser jag senast i morgon bittida till Upsala; därigenom får jag en dags försprång, och det vore väl besynnerligt, om jag ej under tiden skulle finna den gamla kvinnan, som vår vän Gibson tänkte öfverlista så lätt.

Svartman dolde den belåtenhet, han kände, under en väldig gäspning, Han visste, att det ej dugde att vara ifrig, då Bäfver blifvit det. Den ene kompanjonens köld sporrade alltid den andres handlingslust, och Bäfver behöfde drivas framåt för att göra något. Men inom sig jublade han högt öfver, att det gamla medel, som han användt så många gånger förut, äfven nu medförde samma verkan.

— Du kan ju försöka, — sade han kyligt.

Bäfver syntes vara på väg att blifva förargad,

och sedan han ett par gånger sväljt sin harm, lyckades han ej längre förblifva lugn, utan ropade het-sigt.

— Hvarför sitter du där som en kinesisk afgudabild, hva' sa'? — Och då Svartman ej fann det nödigt att svara, fortfor han: — Begriper du inte, att den där tidningslappen tydligt säger oss den dödas hemvist?

— Hon har kommit från Amerika, — invände Svartman torrt för att ännu mer stegra kompanjonens ifver.

— Prat! Hon må ha kommit från Amerika aldrig så många gånger. Innan hon anlände hit, vistades hon i Upsala. Hur skulle eljes ett tidningsnummer för den tjugosjette september finnas i hennes kappsäck? — Och när han trodde sig märka ett tviflande småleende på Svartmans läppar, återtog Bäfver energiskt: — Eftersom hon inträffade här samma dag, måste hon ha skaffat sig tidningen på den ort, där den utges; här är det ju omöjligt att få den förr än dagen efter.

Svartman vände sig bort, så att kompanjonen ej kunde se hans belåttna min, hvilken lika tydligt som ord sade.

— Det är just min tanke om saken, men jag aktar mig allt för att säga det.

Bäfver hade emellertid kommit i farten, och då han någon gång gjorde det, stannade han ej så snart.

— Du håller så styft på dina nya teorier och dina utmärkta kombineringsar, — fortsatte han förgrymmad. — Puh! Vi gamla ha letat oss fram genom större labyrinter än denna, och du skall få se, att jag funnit den gamla kvinnan, förr än solen gått ned i morgon kväll.

Svartman drog sina mungipor till ett sarkatiskt leende och nickade ett nästan hånfullt: Lycka till! åt kompanjonen, som mörkröd af vrede tillade.

— Skratta du, skratta mera! Men vänta bara, så få vi väl se! — Med dessa ord lemnade Bäfver rummet och slog hårdt igen dörren bakom sig, antagligen för att

genom denna kraftyttring visa sitt förakt för de nya teorierna.

Svartman förmådde endast med stor möda kväfva ett gapskratt. Han var öfvertygad om, att Bäfver skulle lyckas i sitt företag och gratulerade sig tyst till att fullständigt hafva ryckt upp honom ur hans vanliga tröghet. Han fick dock ej länge invagga sig i några angenäma drömmar, ty en ringning på tamburklockan kom honom att spritta till.

— Fröken Georgsson, — tänkte han. — Jag undrar, om hon vet något? — Artig, som blott Svartman kunde vara, när han ville det, skyndade privatdetektiven sig att öppna, och den, han väntat, steg öfver tröskeln lika strålande vacker som alltid.

Det syntes strax, att de sista dagarne ej spårlöst gått förbi den unga damen. Visserligen var hållningen densamma som förut, men kring munnen fanns ett drag, som antydde orolig väntan, nästan ångest. Genast vid sitt inträde i rummet fäste Eleonora ögonen spörjande på Svartman, som emellertid noga aktade sig att se för glad ut.

— Jag får tacka er, min fröken, för att ni efterkom min begäran, — började han för att därigenom hindra henne att fråga något. — Jag tänkte just få ett par upplysningar af er.

— Jaså, — sade hon med en suck, — ni har ingenting att säga mig?

— Tyvärr inte i dag, men i öfvermorgon hoppas jag, att vi redt ut hela den här härfvan.

— Så mycket bättre, ty jag står knappt ut längre. — Hon satte sig i soffan och sade sedan: — Fråga nu!

— Hvad jag först och främst behöfver veta, är edra släktförhållanden, fröken Georgsson.

— Mina släktförhållanden! Inte kunna de hafva något med denna sak att göra?

— Joo, och det mer, än ni tycks tro.

— Såå? — Hon såg en stund forskande på Svartman för att utröna, om han skämtade, men då ingenting i hans allvarliga min styrkte en sådan för-

modan, svarade hon: — Vår fordom stora slägt har nu minskats betydligt. Utom ett par sysslingar till min far och deras barn äga vi, mig veterligen, inga slägtingar i Sverige.

— Hm... hm! Har ni ingen närmare anförvandt?

— Jo, — ljöd svaret efter en stunds betänkande, — en faster i Amerika.

— Lefver hon eller...?

— Därom vet jag ingenting. Min far har ej haft den minsta underrättelse från henne på öfver tjugu år. Hon så att säga flydde från sitt hem och...

— Jaså, en faster, — afbröt Svartman grannlaga, ty han märkte, att ämnet blef obehagligt för den unga flickan. — Tack så mycket! Jag behöfver ej veta mer för denna gång. — Tyst tänkte han: — Det är från henne förmögenheten kommer. En annan sak, min fröken, har Angel nyligen besökt er far?

Eleonora suckade högt.

— Om han besökt min far? — upprepade hon efter en kort stunds tystnad. — Det är för litet sagdt, numera äro de båda oskiljaktiga.

Dörren till Bäfvers rum öppnades på glänt, och den tjocke privatdetektiven visade sitt röda fullmånsansigte i dörrspringan.

— Hm! — hostade Svartman bekymrad och gjorde förstulet ett tecken åt kompanjonen att draga sig tillbaka. — Är han ensam vid sina besök?

— Förut var han det alltid, men i middags förde han en utländing med sig.

— Jaså, mr Gibson?

— Neej, mr Merriman Vernon Smith. Jag kommer mycket väl i håg hans långa namn.

— Hvad för något? — utropade Svartman. — Äro de tre? Hör nu, fröken Georgsson, var inte den där utländingen med det långa namnet en medålders, högväxt karl, stark bygd och med små, hvassa, riktigt otäcka ögon?

— Ungefär, men ögonen såg jag ej; han begagnade blå pincenez.

— Kunde jag inte tro det! — Nå, medan vi nu tala om Angel, har ni frågat er far, ifall han vet, hvar Angel uppehöll sig den kväll, då mordet begicks?

— Ja. Ehuru ni endast gjorde en antydning därom, så har jag likväl tagit reda därpå. Den enda gång min far varit vid godt humör under dessa dagar, och det var blott en kort stund, passade jag på och frågade honom . . .

— Och hvad svarade han?

— Min far erinrade sig mycket väl den aftonen, han har varit illamående ända sedan dess. Grosshandlar Angel var i hans sällskap från klockan åtta på aftonen till två på natten.

— Var han?

— Ja.

— Och han aflägsnade sig ej under den tiden, inte ens en halftimme? Säg!

— Neej, min far och han spelade whist vid samma bord hela kvällen.

Svartman var med ett språng nere från sin stol och stod midt framför henne, nära nog en bild af förtviflan, medan Eleonora betraktade honom, förundrad öfver den verkan hennes ord frambragt.

— Är ni riktigt säker på er sak? — frågade han hest.

— Ja visst.

— Men . . . men . . . då är det ju inte han. — Svartman sprang ursinnig af och an i rummet och stannade först, när Bäfver oväntadt visade sig och efter en djup bugning för Eleonora gick fram till telefonapparaten. Sedan han letat ett ögonblick i katalogen, ringde han på och begärde ett nummer. Förundrad öfver kompanjonnens nästan högtidliga beslutsamhet, stannade Svartman och väntade för att se, hvad Bäfver ämnade företaga sig.

När Bäfver fått det begärda numret, ringde han ännu en gång, och samtalet börjades.

— God dag! Är det Angel? — — Jaa. Jaså, du kände igen rösten? — — — hnej, egentligen ville jag bara fråga dig, när mr Smith anlände till huvudstaden?

— — — Jaså, den första. Är du riktigt säker på din sak? — — — Jo, en bekant till mig påstår, att han mött honom flere dagar förut. — — — Såå, han bor på det hotellet; har han bott där hela tiden? — — — Nu följde ett längre uppehåll, under hvilket Angel ensam förde ordet; därefter sade Bäfver mycket hjärtligt: — Välkommen, välkommen! — — — Joo för all del, flickan mår bra, hon har till och med bedt mig hälsa dig. — — — Ja, adjö så länge! — Bäfver ringde af och vände sig därefter till Svartman sägande.

— Nu ser man, hvad dina teorier duga till. Angel var borta på bjudning hela aftonen, då mordet begicks, och Gibson kom till Stockholm den första oktober, således fyra dagar efter mordet.

— Nej, det är omöjligt, — skrek Svartman förtviflad.

— Ätminstone är han inte anmäld som resande före den dagen, — invände Bäfver och såg särdeles belåten ut.

Svartman tog sig förbryllad om hufvudet och måste slutligen sätta sig för att kunna tänka.

— I så fall är ju det väsentligaste af mina antaganden oriktigt, — sade han klagande.

— Det ser så ut, — inföll kompanjonen skoningslöst.

Under tiden betraktade Eleonora förundrad de bägge männen, hvilkas beteende hon fann mer än besynnerligt.

— Ja, men . . . men . . . — stammade Svartman, som ej tycktes vara i stånd att reda sina tankar.

— Och du, som påstod, att de blott voro ett par framfusiga bofvar. Där ser du, där ser du. De äro både skickliga och djärfva. — Och Bäfver gnuggade förnöjd sina feta händer. Sedan han riktigt njutit af sin triumf öfver den förstummade Svartman, vände han sig till Eleonora och sade: — Ursäkta, fröken, jag begagnade er fars namn nyss, men det var nödvändigt.

Eleonora gjorde en samtyckande gest.

— För resten var det inte mitt fel. Angel påstod, att han kände igen rösten. — Men det var inte om den

saken vi skulle tala. Hör nu, fröken Georgsson, hvad heter eller hette er faster?

— Det vet jag ej.

— Inte? Så förargligt. Nå, ni kan väl fråga er far?

— Han talar aldrig om sin syster.

— Hm! — Bäfver såg bekymrad rätt framför sig, då Svartman, som nu hunnit hemta sig efter sitt nederlag, kom till hans hjälp.

— Jag tror mig veta en utväg, — sade han. — När ni härnäst, fröken, befinner er i sällskap med er far samt herrarne Smith och Angel, kan ni helt å propos fråga, om Smith ej träffat er faster i Amerika. Naturligtvis säger han nej, men jag hoppas, att er far, öfverrumplad af den oväntade frågan, skall nämna hennes namn.

— Dessutom kan ni ju gifva akt på den min Gibson . . . nej, Smith, menar jag, och Angel göra då ni frågar det, — bifogade Bäfver, som på det högsta tycktes gilla Svartmans förslag.

— Jaa, — svarade Eleonora och reste sig. — Ehuru jag ej förstår meningen med detta, skall jag likväl göra det.

— Tack! — Svartman bugade sig djupt. — Senast i öfvermorgon, fröken Georgsson, kan ni vänta utförliga underrättelser från oss; då skall ni också inse, hvarför vi sysselsätta oss med er faster. Får ni veta hennes namn, kan ni ju så fort som möjligt vara af den godheten och skicka oss det i ett bref.

— Ja, — svarade Eleonora och gick mot dörren, ty hon förstod, att hon denna gång ej skulle få veta något. — Farväl, mina herrar!

— Adjö, min fröken! — Svartman böjde ryggen i nittio graders vinkel, och Bäfver bemödade sig fruktlöst att följa hans exempel, hans korpulens lade hinder i vägen därför. Men så fort den förre återvänt efter att hafva följt den vackra klienten till dörren, tog han igen skadan och utbrast.

— Nu skola vi snart få se, hvilket som är bäst, din teori eller min praktik. — Och med en triumfators stolta hållning lemnade han rummet för att göra sig i ordning till morgondagens resa, medan Svartman bedröfvad och förvirrad satt kvar för att riktigt fundera på den nya vändning saken plötsligt tagit.

17.

En fråga, som medför en enlevering.

När Elonora hunnit hem, möttes hon af en i hennes ögon föga behaglig öfverraskning. Hon fann nämligen sin far inbegripen i ett lifligt samtal med de bägge herrarne Smith och Angel. Vid hennes inträde afstannade samtalet hastigt, och de bägge främmande hälsade; Angel inställsamt och smilande som vanligt, Smith nästan lurande. Georgsson mottog sin dotter med en afmått nick, som ej bådade godt.

Eleonora märkte, att det låg någonting hotande i luften, och beslöt att vara på sin vakt, men det retade också hennes motståndslust att se sin far så förtrolig med tvänne män, hvilkas handlingar, enligt de bägge privatdetektivernas utsago, voro allt annat än hederliga. Hon hälsade mycket stelt och ämnade omedelbart därefter lemna rummet, men Smith häjdade henne.

— Vi talade just om era barmhärtighetsverk, fröken Georgsson, — sade han, — och utom den beundran, som er godhet måste ingifva en hvar, finna vi oss äfven föranlåtna att gifva vårt erkännande åt ert outtröttliga nit. Er far meddelade oss nyss, att ni i två månaders tid på era besparingar underhållit en fattig enka och hennes tre barn; det är mycket vackert, min fröken.

Georgsson såg förundrad på Smith; herrarne hade

synbarligen alls inte talat om några barmhärtighetsverk, men han brydde sig ej om att motsäga sin gäst.

Äfven Angel blickade öfverraskad på sin vän, men han dolde skickligare än Georgsson sin förvåning.

— Ja, som ni hör, ha vi kvinnor helt andra nöjen än männen, — svarade Eleonora nästan kärft och stannade i dörren.

— När ni betraktar barmhärtigheten som ett nöje, blir den ännu mer beundransvärd, — försäkrade Smith så allvarligt, att Eleonora började betrakta honom med helt andra ögon än nyss förut.

— Hvad vill ni, att man skall göra? — frågade hon enkelt.

— Alldeles riktigt, min fröken, hvad vill ni, att man skall göra annat än betyga er sin aktning? — Och Smith bugade sig ytterst ceremoniöst för henne. — Ifall jag vore säker på att ej för mycket taga er godhet i anspråk, skulle jag hos er vilja rekommendera en familj, som verkligen förtjänar understöd.

Eleonora blef genast uppmärksam och närmade sig intresserad.

— Kan jag hjälpa någon, vill jag gerna göra det. Smith bugade sig ånyo.

— Den familj, jag åsyftar, befinner sig i synnerligen svåra omständigheter. Mannen har legat sjuk i öfver två år utan att kunna bidra till de sinas underhåll, hustrun har nyligen brutit benet, och fyra små barn svälta nu utan att veta, hvarifrån de skola få en bit mat.

— Så bedröfligt, — inföll Angel och förde ena handen till ögonen för att torka bort en tår, som ej fanns.

— Det är just samma människor, om hvilka jag talade med dig i går, — sade Smith till honom. — Om jag skall vara ogrannlaga, kan jag nämna, att han gaf mig tjugofem kronor för deras räkning.

Angel såg först mycket förvånad ut vid denna nya lögn men smålog sedan blygsamt och låtsade vara förtörnad öfver vännens mindre grannlaga öppen hjärtighet.

— Jag lade själf till, litet — fortfor Smith, — men

det räckte ej de stackars människorna voro skyldiga för hyran och ett dussin andra småsaker; pengar äro långt ifrån tillräckliga vid ett sådant som detta. Och hvad särskildt barnen behöfva är en person, hälst ett fruntimmer, som kärleksfullt talar till dem ibland, eljes är jag rädd, att de förvildas och aldeles gå under nu, när föräldrarne ej kunna göra något för dem.

— Hvar bo de arma människorna? — frågade Eleonora med tårar i ögonen.

— Nybergsgård n:o 39, — svarade Smith raskt. Angel såg bort och rodnade öfver hela ansigtet, då han hörde denna adress, men ingen gaf akt på honom.

— Jag skall besöka dem redan i morgon, sade den unga flickan.

— Hvarför icke lika gerna i dag? — frågade Smith.

— Jag skulle mycket gerna erbjuda er mitt sällskap, fröken Georgsson, om jag hade tid, men tyvärr måste jag afstå därifrån. Ni behöfver dock ej frukta att ensam begifva er dit, trakten är fullkomligt säker. Lika litet riskerar ni att gå galet, n:o 39 känns lätt igen på sin trasiga fasad. Karlsson heter familjen och bor på nedra botten till höger i porten. Nu på eftermiddagen skall jag låta dem veta, att ni kommer; jag har just mina vägar åt det hållet och skall för er skull gerna göra den lilla kroken.

— Tack! — svarade Eleonora något afkyld, ty hon tyckte, att Smith gick väl raskt till väga.

— Mitt intresse för de olyckliga stackarne har kanske förledt mig att lofva för mycket, — sade han ursäktande, — men ni skall få se, min fröken, att de äro väl värda ert medlidande.

— Jag tror er, herr Smith, jag skall också besöka dem i afton. — Eleonora kände ej det minsta till de kvarter, som ligga på ömse sidor om Nybergsgård; hade hon gjort det, torde hennes löfte ej gifvits så snart.

— Jag tackar er å mina skyddslingars vägnar! — Smith reste sig. — Nu måste jag tyvärr säga adjö, jag har mycket att uträtta. — Min fröken! Herr Georgsson! — Han tryckte deras händer i tur och ordning och gick

därefter fram till Angel, som följde honom några steg öfver golfvet. — Laga att allt blir afgjordt i dag, — hviskade han befallande. — Jag går nu hem till dig och väntar. — Smith bugade sig ännu en gång för grosshandlaren och hans dotter, innan han aflägsnade sig.

— En märkvärdig karl att hinna med allt, — utbrast Georgsson beundrande, då Smith gått. — Affärer och barmhärtighetsverk — hm! — en löjlig sammanställning.

— Det är äkta engelskt, — sade Angel med ett af sina mjuka, nära nog ljudlösa skratt.

— Han är infödd engelsman, efter hvad du påstår? — frågade grosshandlaren.

— Joo, men han har vistats i Sverige hela sin barn-dom, därför talar han svenska så bra.

— Jag kunde just tro det. — Hör du, Eleonora, få vi inte klinga med dig? — vände Georgsson sig till sin dotter och gjorde samtidigt en gest mot vinkaraffen på bordet.

— Nej, tack! Jag tänker gå in till mig.

— Dröj litet först, jag har något att säga dig! — Grosshandlaren gick med nervös otålighet några slag af och an, innan han fortfor: — Eleonora, min flicka, du befinner dig nu i en ålder, då . . . då . . . hm, ähm . . . då en klok far börjar tänka på sitt barns framtid. Jag har också gjort det, och . . .

Den unga flickan anade, hvad som skulle komma, och afbröt honom raskt.

— Tack, pappa, ännu är det ingen fara med mig.

— Seså, skämta ej, saken är för allvarlig därtill. Då jag nu talar om din framtid, inser du nog, att jag syftar på ett giftermål. Hm! . . . Fyll glasen, är du snäll!

Angel hade anlagt en mycket högtidlig min; han visste också, hvad som skulle följa på denna inledning, och låtsade hela tiden blygsamt hålla blicken mot golfvet, ehuru han i själfva verket noga gaf akt på både far och dotter.

— Jag är ingen talare, men jag vet, hvad jag vill,

— sade Georgsson tvärt. — Här står en man, — han pekade på Angel, som bugade sig upprepade gånger, — hvilken hos mig anhållit om din hand. Jag finner partiet i alla afseenden fördelaktigt, för att inte säga utmärkt; jag har också gifvit Angel mitt samtycke. Jag hoppas nu, att äfven du gifver ett svar enligt min önskan.

Eleonora hade blifvit mycket blek, då hon ej såg någon utväg att undkomma, hvad hon så länge hade fruktat, men hon var ej häller den, som gaf vika vid första angreppet, och allt hennes gamla trots vaknade med ens till lif. Stolt rätade hon ut sin ståtliga figur och tog ett steg närmare sin far.

— Vi ha redan förut talat om detta, — började hon med en stämman som darrade af sinnesrörelse, — och jag har tydligt låtit förstå, hvad jag tänker, om jag också ej bestämdt sagt nej. Eftersom du nu frågar mig, pappa, måste jag en gång för alla svara nej; jag kan icke.

— Kan icke! — utropade grosshandlaren vredgad och stälde häftigt ifrån sig det vinglas, han fattat. — Kan icke? Och hvarför det? Jag vill hafva ett ärligt svar, hör du, jag vill det!

— Det vet du, pappa, — svarade hon värdigt.

— Nej, jag vet ingenting därom.

— Jag älskar en annan.

— Barnsligheter! — skrek fadern uppbrusande. — Jag trorde, du hunnit glömma de där dumheterna, åtminstone hoppades jag, att du ej skulle komma med dylika tomma undanflykter nu.

— Du begärde ett bestämdt svar, pappa; jag har intet annat att gifva dig.

— Prat! En ung flicka vet ej hvad kärlek är, och den narren, som du syftar på, blir aldrig din make, så länge jag lefver.

— Då väntar jag.

— Hjärtlösa flicka, vill du därmed säga, att du önskar din far döden?

— Gud bevara mig från något dylikt! Jag vill där-

med endast säga, att jag aldrig skall tillhöra någon annan än Vilhelm.

— Ifall ni menar kontoristen Falk, fröken Georgsson, — inföll Angel mjukt, — så kan jag underrätta er, att han lemnar Sverige om ett par dagar.

Eleonora såg högdraget på den lille grosshandlaren, hvars inblandning hon fann mer löjlig än oförskäm.

— Ni misstar er, herr Angel, — svarade hon kallt, — han kommer aldrig att lemna Sverige; han väntar också.

Angel bleknade och rodnade om hvartannat, men Gibson—Smiths afskedsord klingade ännu i hans öron, och modigt fortsatte han.

— Min fröken, jag vill ingenting säga om den beundran, jag alltid hyst för er person, och lika litet vill jag tala om mig själf; jag vädjar endast till er herr far Redan för länge sedan anhöll jag hos honom om er hand. Han svarade ja, och i min glädje däröfver glömde jag att vända mig till er, men ni kan det oakadt ej påstå, att jag handlat ogrannlaga. Förlitande mig på er herr fars gifna ord, väntade jag tåligt, och... och... den där obehagliga händelsen med Falk har väl inte på något sätt stält mig i ogynsam dager hos er, förmodar jag?

— Med Falk ha vi ingenting att göra, — utropade Georgsson, — den här saken rör endast oss tre. — Eleonora, för sista gången frågar jag dig; vill du göra din far till viljes?

— Förlåt mig, pappa, men jag kan icke.

Georgsson bet ursinnig i sina naglar, medan Angel hjälplös stirrade än på den ene än på den andra.

— Fröken Georgsson, — sade han slutligen, — äfven jag kan vänta, och om ni blott vill skänka mig en gnista hopp, skall jag känna mig mycket lycklig däröfver.

Eleonora erinrade sig hastigt, hvad de båda detektivena gifvit för antydningar, och med en stolt kastning på hufvudet frågade hon:

— Ni har ju vistats en längre tid i Amerika, herr Angel?

— Jaa, — svarade denne långdraget, — i elfva år.

— Då kanske ni därunder gjorde bekantskap med min faster? Hur var hennes mans namn nu igen, pappa?

Eleonora vände sig mot sin far, så att hon ej hann märka uttrycket i Angels ansigte, ehuru det väl varit värdt att se.

Den lille grosshandlaren studsade först och blef blodröd från halsen ända till hårfästet. Han tycktes ett ögonblick vara utom sig af förskräckelse och kväfde med möda ett utrop, men snart hemtade han sig åter och såg lurande på de bägge andra.

Georgsson tillskref återigen Eleonoras fråga en bevekelsegrund, som den ej hade, åtminstone ej för tillfället. Han tänkte på sin syster och hennes öde och hörde i dotterns ord endast ett underförstådt hot, som ej förtjänade någon förskoning.

— Gör som hon, — ropade han hårdt, — gör så, och jag skall förbanna den stund, då du föddes.

— Min far! — bad Eleonora vekt.

— Nej, nu går det för långt, fortfor Georgsson allt häftigare. — Du försöker skrämma mig, men jag står orubbligt fast vid, hvad jag sagt. Därest du ej inom tre dagar härefter gifvit ett svar, som tillfredsställer mig, skall du få ångra din hallstarrighet. Som du hör, Angel, ändras ingenting i hvad jag lofvat; du kan redan betrakta dig som min svärson.

Eleonora insåg, hur fruktlöst det för närvarande skulle vara att söka lugna fadern. Med en stel hälsning lämnade hon rummet.

Angel såg tigande efter henne och mätte sedan Georgsson med sin blick, som om han velat jämföra faderns envishet med dotterns styrka, men jämförelsen gjorde honom ej tryggare.

— Jag bör kanhända ej stanna längre, — sade han lent. — Adjö, bror, och tack för din fasthet, men jag fruktar, att du drager det kortaste strået.

— Hon skall böjas, — skrek grosshandlaren och stampade hårdt i golfvet.

— Mätte du lyckas! Jag kan ej begära något bättre. — Angel tryckte hans hand och skyndade ut; han hade fått åtskilligt att tänka på. I början gick han mycket fort, men snart saktades farten betydligt — Gibsons sarkasmer voro ej behagliga att åhöra. När han hunnit till sitt kontor, tassade han också in som en strykrädd hund och mottogs mycket riktigt, som han väntat, af den andre.

— Ännu ingenting afgjort, det ser jag på dig.

— Neej . . . men . . .

— Hvad för men? Sjung ut bara!

— Om tre dagar lofvade Georgsson, att allt skulle vara klart.

— Jaså, ytterligare uppskof. Nej, nu är jag trött på att vänta. Om tre dagar säger hon naturligtvis nej igen, det är stål i den flickan. Lyckligtvis misstrodde jag både dig och henne och tog mina mått och steg. Den där historien om den fattiga familjen i Nybergsgränd var inte så dum, eller hur?

— Neej, jag tror också, att vi få taga i på allvar.

— Såå, är det något särskildt?

— Jag vet inte, men bäst det var, frågade hon mig, ifall jag kände hennes faster.

— Hvad säger du? — Gibson reste sig orolig.

— Hon gjorde det, men jag tror ej att hon vet något.

— Såå, hon behagar krångla. Nå, min metod har hittills visat sig betydligt bättre än din, och om du lyckas med den här affären, har du endast mitt förutseende att tacka därför. — Jaså, du tror, att hon anar någonting. Nånå, min fröken, vi få väl se. Går flickan bara dit bort, är hon vår. Vi kvarhålla henne ett par dygn, kanske en hel vecka, det beror på henne själf, och när hon sedan blifvit tillräckligt komprometterad, skola både hon och fadern bli glada öfver, att någon vill gifta sig med henne.

— Jag ser ingen annan utväg nu, men jag tycker ändå inte om saken, den är riskabel. Hon kan ju skvallra ur skolan, och när vi släppa henne . . .

— Är jag redan långt borta, — afbröt Gibson kallt.
— Du kan ju också göra dig osynlig, vet jag. Föröfrigt är det ej troligt, att hon väsnas när allt är afgjort.

— Ja men, — invände den lille grosshandlaren tvekan-
de.

— Hör du, Angel, var nu inte en mes längre! Detta är sista länken i vår kedja, sedan kunna vi smida ihop den, och förmögenheten är vår. Efteråt kan du till exempel uppträda som oskuldens försvarare och rädda henne ur banditernas klor, sådant slår alltid an på fruntimmer och skall ansenligt höja dina aktier.

Angel skrattade egenkärt.

— Och så faller hon sin modige räddare om halsen, och bröllopet firas med pukor och trumpeter, — skämtade Gibson. — Jag tror mig känna kvinnorna, de göra alltid motstånd en tid och finna sig sedan i det oundvikliga. Se så friskt mod bara! — Och nu är det väl så godt, att jag ger mig af dit bort och ordnar allt för hennes mottagande. — Han reste sig och gick hvisslande mot dörren.

— Men hur skola vi bära oss åt, om hon inte kommer? frågade Angel ängsligt.

— Då narra vi henne dit i morgon; en dag kunna vi möjligtvis afstå, fast vi ha ondt om tid. A propos en annan sak, du bör hålla dig i gubbens närhet så mycket som möjligt. Då han saknar flickan, blir han naturligtvis utom sig och rör upp både himmel och jord. Hindra honom då att vända sig till polisen! Det bör för öfrigt ligga i hans eget intresse att ej låta historien bli offentlig. Du kan ju lofva honom att söka henne; jag tror nästan, att du i sinom tid skall finna den sköna.

— Jag tror mig kunna lofva det, ha, ha, ha! — Och Angel skrattade ånyo.

* * *

Eleonora hade tillbragt en mycket plågsam timme. Faderns nära nog brutala envishet hade för första gången skrämt henne, och oupphörligt sade hon sig själf, att allt motstånd var förgäfves. De bägge detektiverna skulle troligen ej lyckas i sina spaningar, och om Vilhelm

ej förklarades oskyldig på ett tillräckligt uppseendeväckande sätt, blefve det svårt att öfvertyga och omvända Georgsson.

Liksom alltid, då en person är nedstämd, gjorde hon allt för att blifva ännu mer sorgsen. Hon trodde sig snart inse, hur omöjligt det var att störta Angel och rentvå den älskade på hans bekostnad; hon började till och med tvifla på sin egen styrka.

De tre dagar, fadern lemnat henne, blefvo i denna sinnesstämning endast en kort frist, under hvilken hon borde bereda sig att gifva efter, ty för närvarande såg hon ingen annan utväg. Tryckt af dessa sorgsna tankar beslöt hon, för att få något att sysselsätta sig med, att besöka den fattiga familj, hvars adress mr Smith gifvit henne. Andras nöd skulle måhända för en stund skingra hennes egna bekymmer.

I en korg, som hon vanligtvis plögade använda vid sina barmhärtighetsverk, plockade hon ned diverse matvaror, en butelj vin och några plagg, passande för små barn. Klädd i en lång, rundskuren kappa och en skinnmössa, som nästan helt och hållet dolde hennes ansigte, begaf hon sig på väg. Enligt de upplysningar, tjänstflickan gifvit henne, låg Nybergsgränd i närheten af Karlavägen; trakten borde således vara fullkomligt trygg äfven efter mörkrets inbrott.

Eleonora gick raskt och hittade snart den lilla smutsiga gränden, som egendomligt nog ännu får finnas i hufvudstadens elegantaste stadsdel. Med en viss tvekan, ty omgifningen var på långt när ej sådan, som hon föreställt sig, beträdde hon den knaggliga stenläggningen. Lågorna i ett par gaslyktor bemödade sig förgäfvos att i någon mån skingra det täta mörkret, ett snöblandadt regn började falla, och en vindstöt for då och då hvinande fram mellan husraderna.

Den unga flickan bemödade sig fruktlöst att urskilja husnumren ofvanför portarne, allting var höljdt i mörker. Eleonora befann sig ungefär i grändens midt, då hon ångrade att någonsin hafva gått dit, åtminstone utan sällskap. Hon ämnade också just vända om, då en gammal

kvinnu dök upp några steg framför henne och inställsamt sade.

— Jag tror lilla fröken gått vilse, jag.

— Åh nej, — svarade den unga flickan, på hvilken gummans gnällande röst gjorde ett särdeles obehagligt intryck, — jag ser ju Karlavägen härifrån. — Hon tänkte gå vidare, men gumman tycktes vara pratsjuk som alla gamla kvinnor och frågade:

— Kanske lilla fröken söker någon här?

— Ja en familj Karlsson i n:o trettionio, men det får vara till i morgon.

— Åh herre min skapare, ska' fröken till Karlssons i trettinian? Karlssons, stackare, och jag ä' grannar. Kanske fröken har någonting i den där korgen åt dem? Det vore då för väl, det har inte funnits en matbit i huset sedan i går.

— Nej, är det så illa stäldt för dem? Visa mig vägen dit, är ni snäll!

— Kära hjärtandes så gerna, så gerna! Det var en utländig där härom dagen. Han gaf dem rätt bra med slantar, men värden, den snålvargen, tog alltihop. Se här är trettinian. Om lilla fröken går före mig, så är det dörren till höger. Känn på väggen, får lilla fröken nog tag i låsvredet!

Ehuru Eleonora sökte intala sig, att gummans ord ej förestafvades af annat än vanlig pratsjuka, kände hon likväl ett kväljande obehag vid hennes ordström. Den mörka, fuktiga portgången var håller ej tilltalande; hon gick det oaktadt modigt vidare och försökte inbilla sig, att hennes motvilja var ogrundad.

— Har lilla fröken fått tag i låset ännu? — frågade gummans gnällande röst bakom henne.

— Jaa, jag...

— Vrid då till venster och stig bara in! Jag skall stänga den här välsignade, otäcka porten så länge.

Eleonora blygdes för sin narraktiga fruktan och öppnade dörren, som genast gaf vika.

Gumman, som kommit fram till henne, nödgade den unga flickan att stiga öfver tröskeln.

Eleonora hann knappt mer än kasta en blick kring sig, förrän ett tungt skynke blixtnabbt virades kring hennes hufvud och ett par starka armar lyftade henne från marken. Hon kände, att hon bars bort, och gjorde ett svagt försök att befria sig från skynket, men alla hennes rörelser hindrades däraf, och resignerad måste hon finna sig i sitt öde. Anfallet hade dessutom kommit så plötsligt, att hvem som hälst i hennes ställe skulle blifvit öfverraskad däraf.

— Ar hon tung? — frågade en röst, som den unga flickan tyckte sig känna igen, ehuru hon ej för tillfället kunde erinra sig, hvar hon hört den förut.

— Åh, nej, — svarade den, som bar henne.

— Kanhända jag skall hjälpa dig?

— Nej. Öppna luckan i golfvvet och gå före! Nog orkar jag med den här dockan alltid.

Eleonora hörde ett par osmorda gångjärn knarra och kände, hur karlen, som bar henne, trefvade framför sig med fötterna. Därpå bar det i väg utför en lång trappa, på bägge sidor omgifven af murar, mot hvilka hon skrapade.

— Så där ja, sade den bekanta rösten. — Sätt henne där i vrån! Jag går upp nu.

— Raska på! — svarade den andre.

Eleonora hörde trappan knarra under ett par fötter, som snabbt skyndade uppför densamma, sedan lades hon ganska hårdhänt på en soffa, och karlen, som burit henne, sade.

— Nu kan ni gerna taga täcket af er!

Den unga flickan, som väl blifvit öfverrumplad, men ej förlorat besinningen, slet med ett raskt grepp det tunga skynket ifrån sig och fäste, så fort hon kunde se, ögonen på en undersätsig man, som stod strax bredvid henne.

— Hvad vill detta säga? — flämtade hon andlös.

— Hvad det vill säga? — frågade karlen och småskrattade. — Jo, att ni stannar här en tid bortåt. — Ja, bry er inte om att titta på väggarne, de äro säkra som berg. För resten sitter ni nu en tjugu fot under jorden,

så det hjälper hvarken att skrika eller väsnas; ingen hör er, och ut kommer ni inte; det var bara det, jag ville säga er.

— Men det är ju nedrigt, detta!

— Kan så tyckas, min lilla docka, men det är inte så farligt, som det ser ut, och snart blir ni van vid det här. Håll ni er lugn, så går allt bra! God natt och sof godt, om ni kan! — Karlen bugade sig klumpigt och gick sedan mot trappan. Hunnen dit stannade han och sade: — Är ni hungrig? — Jaså, inte. Ja, då tar jag väl hand om korgen, som ni hade med er. God natt! — Med tunga steg stöflade han uppför trappan och slog hårdt igen luckan efter sig.

Eleonora hörde, att en regel sköts för däruppe, sedan blef det alldeles tyst omkring henne.

En lång stund satt den unga flickan orörlig, liksom bedöfvad. Hon kunde ej förstå, hvad som händt, och fruktade ett ögonblick att ha förlorat förståndet, men verkligheten grinade kall och obeveklig mot henne. Det var ingen dröm, att hon befann sig ensam, instängd i en fuktig källare, endast sparsamt upplyst af en osande lampa. Tystnaden, halfmörkret och ovissheten började plåga henne. Var hon offer för ett olyckligt misstag eller ett planlagt våld? Gumman, som så lägligt mött henne, var utan tvifvel utskickad för hennes skull. Eleonora hade låtit narra sig, men af hvem eller hvilka? Förgäfves grubblade hon därpå, det var omöjligt att finna ett svar.

För att befria sig från de efterhängsna tankarna och få något annat att sysselsätta sig med reste hon sig och trefvade utefter väggarne. Tunga granitblock, i hvilkas fogningar murbruket satt säkert fast, var det enda hon kände. Eleonora föresatte sig nu att gå metodiskt till väga och fattade lampan för att undersöka sitt fängelse. En half minuts granskning var nog att upplysa henne, att hvarje försök till en rymning blefve fruktlöst. Källaren, hvori hon stod, hade ingen annan utgång än luckan i taket.

En annan än Eleonora skulle säkerligen brustit i gråt och öfverlemnats åt en gagnlös förtviflan, men hon

bibehöll sitt lugn. Kallblodigt, nästan trotsigt, stälde hon lampan ifrån sig och tog plats för att öfvertänka sin ställning.

Länge lemnades hon dock ej ostörd, ty luckan öppnades, och den gamla gumman klef pustande och mumlande utför trappan.

— Jag skall väl bädda åt er, — sade den gamla, då hon hunnit ned. — En sådan där mamsell kan väl inte göra det själf.

— Är det meningen att kvarhålla mig länge? — frågade Eleonora, mera för att säga något, än emedan hon trodde sig erhålla ett svar.

— Vet jag det, jag, — svarade gumman snäsigt. — Det beror väl på herrn, kan jag tro.

— Herrn, hvem är det?

— Fråga mig mer, som jag inte vet.

Eleonora ansåg det lönlöst att säga något; hon lät den gamla bädda och tänkte under tiden på hvem den mystiske herrn kunde vara. Men hur mycket hon funderade, något svar fann hon icke.

— Det finns lampolja i kannan under soffan, — sade gumman, innan hon aflägsnade sig, — men handskas varligt med fotogenen, så att ni inte tänder eld här nere! God natt!

Eleonora brydde sig ej om att svara; hon grubblade alltjämt på, hvarför hon befann sig här.

Den sista länken.

Den, som kände privatdetektiven Bäfver under hans officiella skepnad, skulle i den gråhårige, däste landtpatron, hvilken omedelbart efter Stockholmstågets ankomst lemnade Upsala station bakom sig, haft svårt att igenkänna den vanlige Bäfver. Ingenting hos den till utseendet mer än beskedlige landtbrukaren, hvartill han med några ytterst små förändringar förvandlat sig, förrådde

en slipad polisman. Med samma halft tanklösa, halft nyfikna min, som resande landtbor vid sina stadsbesök för det mesta alldeles omedvetet anlägga, dref han, troget hållande en gammal klumpig kappsäck i handen, tvärt öfver planen framför stationshuset.

Att det ej ingick i Bäfvers principer att brådska, det märktes vid första anblicken. Utanför kafé Viktoria stannade han en stund och tycktes öfverlägga med sig själf. En hel kvart stod han stilla på samma plats, och då han åter satte sig i gång, mumlade han med en viss bitterhet i rösten.

— Det blir nog ingen annan råd än att fråga sig för hos polisen här på platsen; de känna säkert gumman Andersson. Hm . . . Andersson . . . hm! Besynnerligt att människorna så ofta kalla sig Andersson och Pettersson, liksom det ej funnes andra namn.

Han snöt sig i en gammalmodig näsduk, prydd med porträttet af någon för detta stor man, och dref vidare i samma långsamma takt. Bäfver hade emellertid ej gått mer än tio steg, förrän han ånyo stannade och fäste ögonen på en äldre kvinna, som linkade gatan framåt ett stycke framför honom.

— Min själ, har inte den käringen en klädning af samma tyg som den döda, — tänkte han och grep hårdare om handtagen till kappsäcken, där de tillhörigheter, han fått låna för sin expedition, förvarades. -- Antingen måtte just den tygsorten vara allmän här i staden, eller också är den gamla där borta den jag söker. Nå, låt oss följa henne! Man vet aldrig, hvad det kan vara nyttigt till.

Bäfver var aldrig snabb i att fatta ett beslut, men när han en gång föresatt sig att göra något, gjorde han det också. Utan att besvära sig med några i hans tycke alltid lika öfverflödiga beräkningar slog han genast in i samma riktning som den gamla kvinnan. Att han följde henne, skulle emellertid ingen kunnat påstå. Den hederlige landtpatronen var ibland före henne, ibland långt bakom, och när han behöfde det, stannade han på ett sådant ställe, där just en nyfiken bonde skulle stannat, ifall

han ej haft annat för sig än att bese staden. Ingen skulle heller kunnat påstå, att han tog den minsta notis om den gamla, ty när de befunno sig i hvarandras närhet, beskådade han uppmärksamt allt möjligt annat. Och likväl hade han på en kort stund bildat sig ett omdöme om henne.

— Fy tusan, ett sådant utseende! — tänkte han och spottade. I motsats till sin kompanjon var Bäfver föga artig och valde sällan orden, åtminstone aldrig då han var ensam. — Hvilka ögon och hvilken näsa sedan! Den karingen är inte god att knäppa nötter med, det ser jag. Är hon verkligen den, jag söker, då blir det visst bäst att vara försigtig.

Han hade redan tillrygalagt en lång vägsträcka och närmade sig tydligen stadens utkanter, ty gatan saknade stenväggning, och långa, fallfärdiga plank omgäfvade den här och hvar på bägge sidor. För att ej fästa den gamla blickar vid sig stannade Bäfver och väntade; han ville blott se. hvarthän hon ämnade begifva sig. Han behöfde ej vänta länge. Utan att vända sig gick gumman in genom porten till ett ruckel, hvars yttre än mera styrkte detektiven i hans förutfattade mening.

— Kunde jag inte tro det, — sade han och kliade sig fundersamt bakom ena örat. — I den där kåken bo minst tjugu personer, bara patrask hela högen, och sådana äro alltid misstänksamma.

Detta afskräckte honom likväl ej. Öfver hufvud taget fanns det knappt någonting, som skulle kunnat afskräcka Bäfver. I den långsamma takt, som han användt hela tiden, närmade han sig porten och kastade en lång, spanande blick in genom densamma. Två träkåkar, hvilka mera tycktes hålla ihop af gammal vana än af något annat skäl, reste sig innanför det murkna planket. Gården framför dem var belamrad med sophögar och en mängd orenlighet, som allt annat än fördelaktigt vittnade om hyresgästernas snygghet. Att ett halft dussin smutsiga och trasiga barnungar, trots vinterkylan, lekte bland afskråde hörde naturligtvis till saken.

Bäfver var ingen filantrop. Utan att bevärdiga de

krälände bytingarne med en blick klef han öfver ett par af dem och trädde in på gården. En slarfvigt klädd kvinna mötte honom innanför porten, och han vände sig genast till henne med sin första fråga.

— Hör nu, bor madam Andersson måne här i huset?

— Jaha bevars, nog bor det en madam med det namnet här alltid.

— Jaså. Hon har en dotter också? — Allting hos Bäfver, såväl sätt som röst och uttal, förrådde en bondgubbe, hvilken ville öfvertyga sig om, att han gick rätt.

— Åtminstone har hon haft en, fast det stycket inte det minsta bryr sig om gunstackarn numera.

— Gör hon inte? Då har hon väl rest tillbaka till Amerika igen?

— Det vet jag inte. Åt modern sa' hon bara, att hon skulle fara till Stockholm och träffa sin man, som har affär där.

Ej en min förrådde den glädje, Bäfver kände, då han trodde sig stå ett par steg närmare det slutliga målet.

— Jaså, ja då är det allt hon, det, — sade han släpigt och gäspade bredt för att visa kvinnan, hur litet han i själfva verket intresserade sig för saken.

— Han tänker väl aldrig gå upp till gumman?

— Jo, det är väl bäst, det, eftersom jag ändå är här. Hör nu, vet hon ungefär, när dottern reste till Stockholm?

— Ah, det är längesedan det. Det är nu snart en månad sedan min man bröt benet af sig, och nog var det en vecka förut . . .

— Fia, — afbröt en grof basröst inifrån, och ett rödbrusigt karlansigte visade sig i närmaste fönster, — stå inte där och sladdra, utan gör hvad du skall!

— Jag hinner väl, — svarade kvinnan vresigt och gick.

— Är det häruppe, madam Andersson bor? — vände Bäfver sig med ett gillande småleende till den brutale karlen och pekade på en liten mörk förstuga.

— Jaa, — svarade karlen i fönstret. — Skall ni dit upp?

— Jag hade just tänkt mig det.

— Akta er då, så att ni inte kommer fortare utför än uppför den där trappan! Johansson är hemma.

— Johansson? — frågade Bäfver, som vädrade en ny svårighet. — Hvem är Johansson?

— Ah, han var, gud bevars, Marias fästman, innan hon gaf sig i väg till Amerika efter den andre.

— Nej! — utbrast Bäfver, som denna gång ej behöfde låtsa vara intresserad. — Hade hon en fästman förut?

— Jojo men, — svarade karlen, hvilken synbarligen icke hörde till de tystlåtna. — Gud vet om hon inte hade både en och två; hon var just inte så noga af sig. I alla fall gaf hon Johansson på båten för att resa efter den andre, jag kommer inte ihåg, hvad han hette.

— Meyer, — förmodade Bäfver.

— Kanhända, det var ett kort namn, fast jag glömt det nu. Han stod i Löfvens handel på den tiden, då Maria blef bekant med honom. Jag känner till hela historien, för jag har bott här i gården öfver tjugu år; jag är så godt som vice värd för kårkarne nu.

— Nä, — sade Bäfver och bugade sig beundrande.

— Jojo men, så står det till. — Karlen i fönstret såg öfverlägset på den beskedlige bonden och fortsatte: — Nå, för att komma till slutet, eftersom det här tycks roa er att höra, så gjorde Maria, gumman Andersons dotter, snart en konst i Johansson. Han var ju bara mekanikus, han, men den andre var bokhållare och behöfde aldrig visa sig sotig och svart, gud bevars. Nå, man vet väl hurudana kvinnfolken äro, och Maria Andersson var min själ inte en bit bättre, hon, än andra. En vacker dag reste hennes bokhållare till Amerika; det var visst någonting med kåssan, fast Maria sade, att det var lögn alltihop. Men hvarför skulle han annars rest hals öfver hufvud?

— Jojo, jojo, — inföll Bäfver, som ansåg det vara sin skyldighet att hålla med den talande.

— Se'n gick hon här och hängde ett halfår eller så, och då blef Johansson bra att ha igen, hon lofvade till och med att gifta sig med honom. Men just som allt var klappadt och klart mellan dem, kommer det ett bref med pengar uti från Amerika, och då gaf hon sig tvärt i väg efter bokhållarslyngeln.

— Hon brydde sig således inte alls om den andre?

— Nej då. Johansson både grät och svor, så det var rent af ynkligt åt det, men då för tiden kunde hon linda honom om fingret, det syntes bäst nu, när hon kom igen efter så många år. Han kröp för henne, som om hon varit minst en prinsessa. Se'n tog han till att suppa igen, förstås.

— Jaså, han dricker.

— Om han gör? Jo, jag menar det. En ann' skulle ha strukit med på kuppen för länge sedan, ifall han häft i sig så som Johansson, men på honom syns det knappt.

— Ja, ja, det är fasligt olika, — sade Bäfver filosofiskt och tänkte: — Jag har tur, jag har gått rätt.

— Om ni vill lyda mitt råd, — sade karlen i fönstret, som kände sig välvilligt stämd mot den hygglige landtbrukaren, — så går ni inte upp till Anderssonskan! Johansson har hållit på att dricka ända se'n förra söndagen, och då är han inte god att tas med.

— Bor han hos madam Andersson, eftersom ni säger, att jag inte bör gå upp?

— Ja visst. När Maria gaf sig af första gånge, flyttade han hit. Det är på honom gumman lever. För hvad skall en så gammal menniska kunna försörja sig på?

— Nenej, det är nog så, det. — Bäfver stod obetslutsam en stund och sade därefter: — Jag tror ändå, att jag går upp.

— Skyll er själf då! Jag kan inte hjälpa er, ifall något händer, jag ligger, där jag ligger.

— Åh, fattigt, en får väl inte vara så rädd häller, — sade Bäfver och gick tryggt mot trappan.

— Ni är inte ledsen, ni, — sade karlen gillande och granskade Bäfvers oansenliga figur.

— Ledsen . . . åh, nej, Ja, adjö så länge och tack för upplysningarna!

— Ingen orsak, ingen orsak! — Och karlen makade sig, så långt hans sjuka ben tillät, närmare fönstret för att åse den modige landtpatronens inträde i röfvarkulan. Men om han väntat att få se honom komma hufvudstupa utför trappan igen, så bedrog han sig. Bäfver stannade mer än en timme där uppe.

Vid sitt inträde i det yttre af de bägge rum, som utgjorde madam Anderssons bostad, möttes detektiven af en kväfvande osund ånga, men han ändrade ej en min, utan steg lugnt fram och hälsade fryntligt.

— God dag, madam, god dag!

— Hvad är han för en? — frågade den tilltalade vresigt och vred upp vecken på ett rykande fotogenkök, öfver hvilket en sotig kaffepanna puttrade.

Innan Bäfver svarade, begagnade han tillfället att litet närmare taga den gamla i skärskådande, och denna granskning ingaf honom inga sympatier för henne.

— Ja, ni känner, förstås, inte mig, — började han vänligt och satte sig oombedd på en kista, som stod bredvid dörren, — men det gör ingenting; vi skola nog komma öfverens ändå.

— Jaså, — fräste gumman. — Hvad vill han mig då?

— Jo, först och främst kan jag hälsa från er dotter.

— Tala sakta! — inföll kvinnan hastigt och gjorde en varnande gest mot det inre rummet.

— Jaså, Johansson sofver? — frågade Bäfver utan att sänka rösten.

— Ja, det gör han, men väck honom inte!

— Som sagdt, jag kommer med hälsningar från er dotter . . .

— Känner ni henne, ni? — frågade gumman misstroget. — Maria umgicks annars inte med hvem som hälst, hon.

Bäfver låtsade ej märka udden i hennes ord, utan svarade.

— Jag kände henne . . .

— Jaså, ni gör det inte nu, — afbröt den gamla med ett elakt skratt. — Jag kunde nästan tro det.

— Ingen känner henne numera, — sade Bäfver högtidligt.

— Ingen . . . ingen alls . . . Hvad menar ni med det? Vill ni kanske påstå, att hon inte är en fin fru, hva' sa'? Fast hon glömt sin gamla mor och inte skickar de pengar, hon lofvade mig, när hon reste, så är hon en fin fru i alla fall.

— Inte nu, hon är död.

— Maria! Nej, hör nu, kom inte med något struntprat . . .

— Är Maria död, säger ni — hördes en välljudande, om än något hes stämman från det inre rummet, och en medelålders, ljuslagd jätte visade sig i dörröppningen.

Bäfver riktade genast ögonen på honom och fäste sig särskildt vid jättens små, fromma ögon, hvilka lyste upp hela det pussiga ansigtet.

— Ja, hon är död, — sade han lugnt.

Karlen grep tag i dörrposten för att finna ett stöd och sade till den gamla.

— Där ser ni själf, mor. Maria hade nog kommit tillbaka, om hon lefvat ännu.

— Jo, vackert ock, — knotade gumman halfhögt. — Hon bryr sig visst om oss, hon! Jag känner henne, jag.

— Hur länge sedan var det hon dog? — frågade jätten, som ej hört, hvad hon sagt.

Bäfver öfverlade tyst en stund med sig själf. Skulle han säga hela sanningen eller icke? Och då han ej sag

någon annan utväg, som förde till målet, började han med att öppna kappsäcken och taga fram den dödas klädning, som han visade den gamla.

— Känner ni igen den här? — frågade han.

— Jaa bevars. Maria lät sy den här, när hon bodde hos mig nu sist. Hon hade tyget med sig från utlandet.

— Jag kunde tro det. — Nå, har ni sett de här hattnålarne förut? — Han höll fram nålpaketet mot den gamla.

— Om jag sett dem? Hvarför frågar ni det?

— Svara ni! Jag skall sedan säga hvarför.

— Joho bevars, hvad jag känner igen de där. Jag var själf och köpte nålarne i Löfvens gamla bod; Maria skulle, förstås, ha allting därifrån, fast ett af biträdena öfvertagit affären.

— Jag är således alltjämt på rätt väg, — tänkte privatdetektiven och lade till den gamlas förvåning ånyo in sakerna i kappsäcken. — Säg mig nu en sak! Hvilken dag lemnade er dotter Upsala för att resa till Stockholm?

— Om ni har så noga reda på henne för öfrigt, så vet ni väl det också, — mumlade kvinnan afvisande.

— När Maria reste? — sade karlen och kom fram i rummet. — Åh, det är länge sedan, mycket länge sedan.

— Men hur länge sedan? — återtog Bäfver envist.

— Jaså, hvilken dag? — upprepade karlen frånvarande. — Jag gjorde märke i almanackan, då hon for; hvar ligger almanackan, mor?

— Den ligger väl som vanligt i spegellådan.

— Jaså, i spegellådan. — Lik en sömngångare gick jätten fram till en sprucken toalettsspegel, drog ut lådan och letade bland en mängd skräp rätt på en sönderrifven almanacka, som han räckte Bäfver. — Se där, sök själf.

Detektiven lät ej uppmana sig därtill, utan slog ge-

nast upp den 26 september, hvilket datum mycket riktigt var understruket med ett groft streck.

— Är det Johansson, som gjort det här märket? — frågade han.

— Ja, hvilken dag är det?

— Den tjugosjette september.

— Såå. Hvilken dag ha vi i dag?

— Åh, nu äro vi redan långt inne i november.

— Är det så länge sedan Maria for? — Han slog knytnäfvén hårdt mot pannan och utropade: — Sade ni inte, att Maria är död, sade ni inte det?

— Jo, hon dog den tjugosjette på kvällen.

Mannen vaknade med ens ur sin försöffning och sade med oväntad kraft.

— Dog hon den dagen? Hur kan det komma sig? Hon var inte det minsta sjuk, när hon reste.

— Hon dog håller inte på vanligt sätt; hon mördades.

— Han är galen, — skrek den gamla kvinnan plötsligt. — Kasta honom utför trapporna, Johansson, så bli vi af med honom!

Som ett lydigt barn efterkom jätten genast den gamlas begäran; han rusade mot Bäfver och grep denne om armen med en järnnäfve, som lemnade blåa märken efter sig i skinnet.

— Säg om det där igen! — hväste han hest, medan ögonen rullade vildt i det upphettade ansigtet.

Under sitt växlingsrika lif hade Bäfver befunnit sig i många farliga situationer, och mer än en gång hade förtviflade brottslingar hotat honom till lif och lem, utan att han därför förlorat besinningen. Men denna gång trodde han sig närmare sitt slut än någonsin förut, ty Johansson liknade alldeles en ursinnig dåre under ett raserianfall. En sekund flögo Bäfvers ögon spåjande åt sidorna för att se, om det ej var möjligt att fly, men dörren var stängd, och mannens tag kring hans arm blef hårdare och hårdare. Han gjorde ett svagt försök att slita sig lös, men det var fruktlöst att söka rubba det skrufstäd, hvarest han satt fast. I sista minuten trodde

han sig dock finna en utväg, och innan jätten hunnit släpa honom med sig, utropade han.

— Och jag, som trodde, att Johansson ville hämnas henne.

Taget kring hans arm blef slappare, det syntes tydligt, att den andre började tänka.

— Hämnas, — mumlade han frånvarande. — Det är ju därför jag skall kasta ut dig.

— Det var klokt! Hur skall Johansson då få veta, hvem som dödat henne?

Jätten blef med ens uppmärksam och förde sitt ansigte så tätt intill Bäfvers, att denne motvilligt drog sig tillbaka.

— Vet du, hvem som gjort det då? — hväste karlen, under det hans vildt rullande ögon nitade sig fast vid Bäfvers.

Denne förstod, att det afgörande ögonblicket nu var inne, och uppjudande alla sina krafter mötte han lugnt den andres blick, sägande.

— Det är just för att säga det, som jag kommit hit.

— Nå, säg det då!

— Sakta i backarne, min käre Johansson! Man skriker inte ut sådana där saker högt.

Johansson släppte Bäfvers arm och stod en stund orörlig.

— Hviiska det åt mig! — sade han slutligen och lutade sig fram mot detektiven.

— Det är kanske bäst, att vi gå in till Johansson först; på tu man hand gör man lättare upp sådant där.

— Ja, bara det blir något af, — inföll karlen otåligt.

Bäfver insåg, att, om han ville begagna sig af jätten, måste det ske, medan han ännu var lugn och sanad. Blefve han åter rasande, skulle det troligtvis ej lyckas att styra honom. Han reste sig för den skull, kände försigtigt på sin ömma arm och följde Johansson, som mumlande gick före honom in i det andra rummet.

— Nåå, — sade arbetaren och vände sig tvärt om, nu

med ett fullkomligt redigt uttryck i ögonen, — hvem är det, som dödat Maria?

— Läser Johansson tidningarna? — frågade Bäfver i stället för att svara och stängde dörren bakom sig.

— Ibland, men nu har jag inte gjort det på länge. Hvarför frågar ni det?

— För att höra, ifall Johansson ej läst något om den okända kvinnan, som hittades på Valhallavägen för öfver sex veckor sedan.

— Jo, det har jag nog . . . Låt mig tänka! Jo, jag tror det.

— Nåväl, det var Maria Andersson.

— Maria heter inte Andersson längre. — Han kväfde med stor ansträngning en suck och tillade sakta, nästan motvilligt: — Hon gifte sig ju med Strömmen i Amerika.

— Ström, hette han Ström, bokhållaren hos Löfvens?

— Jaa. Visste ni inte det?

— Jag trodde, han hette Meyer.

— Neej, han hette nog Ström, den falska hunden.

För första gången uppstod den tanken hos Bäfver, att han kommit in på orätt spår, men han var ej den, som gaf vika för en sådan motgång; han fortsatte, till utseendet lugn, ehuru han befann sig i en fruktansvärd spänning.

— Tror ni er om att känna igen honom? — frågade han.

— Om jag känner igen honom? — Det lyste till i karlens ögon, och de seniga händerna knötos. — Är det han, som dödat henne?

— Neej, det är en utlänning, som kallar sig Gibson.

— Hvar finns han?

Bäfver lät honom vänta på svaret; han var på långt när ej så snabbtänkt som Svartman och behöfde fundera. Den dödas mor var funnen och likaledes hennes förste beundrare, men hvar voro de faktiska bevisen mot Angel och Gibson?

— Nå, hvarför svarar ni ej? — utropade Johansson och kom plötsligt närmare, under det att hans ögon ånyo började lysa med samma olycksbådande glans som

förut. — Vill ni kanske försöka narra mig? — Akta er då! Han knöt hotande sin stora näfve tätt framför Bäfvers ansigte. — Jag trodde er nyss, men om ni också tänker ljuga för mig, skall det gå er illa. Gumman därute är falsk, falskare än dottern, som bedragit mig tre gånger, men det bryr jag mig inte om; nu kan hon inte lura mig mer. Det var någonting inne i mig, som frös till is, då ni sade, att Maria blifvit dödad. Är det sanning, måste jag se mördarens blod. — Han talade lugnt och entonigt, men Bäfver märkte, att en fruktansvärd strid utkämpades i hans inre. — Säg mig nu hans namn, ni lofvade att göra det!

— Med ett namn kommer Johansson inte långt; är det ej bättre att få se honom i stället? — frågade dektiven, som ändtligen kommit på det klara med, hur han borde handla.

— Visa mig honom då!

— Ja, det lär inte gå för sig i dag, vi måste först resa ned till Stockholm.

— Kom då, så fara vi! — sade Johansson och gick mekaniskt mot dörren.

— Vänta litet! — ropade Bäfver, som ändtligen trodde sig hafva funnit sättet att kufva jätten. — Det är ingen brådska, tåget går inte förr än om ett par timmar.

— Skall jag vänta, när Maria legat ohämnad i sex veckor? — röt arbetaren uppbrusande.

— Vill man hämnas, bör man aldrig rusa i väg, — förklarade Bäfver. — Johansson kan lita på, att jag håller, hvad jag lofvat.

— Då är ni den förste, som gjort det, — sade arbetaren och tvingade sig att blifva lugn. — Men jag skall vänta, jag skall det. — Han lutade sig ned och tog fram en halftömd butelj under soffan.

— Till gengäld skall Johansson lofva mig en sak: att inte röra buteljen mer.

— Är ni också en sådan där nykterhetspredikant?

— Åh nej, — svarade Bäfver, som förstod att hvarje omvändelseförsök här skulle vara förspild möda, — men till

det, vi skola göra, fordras en säker hand och ett redigt hufvud. Ställ därför bort buteljen!

— Ni har rätt, medgaf Johansson och makade lydigt undan buteljen i en vrå, där han ej kunde se den.

Bäfver betraktade honom förstulet från sidan och tänkte.

— Jag undrar just, om Svartman blir så särdeles glad åt att få se den här halfgalne mordängeln, men nu är jag tvungen att taga honom med mig; han skall känna igen Angel, om det är han.

19.

Uppgårelsen.

Lydande Svartmans råd, hade Vilhelm Falk flyttat från sin förra bostad och till ett hus, beläget nära Skanstull. Det skulle vara orätt att påstå, att han trufdes i den ensamhet, hvartill han frivilligt dömt sig, och mer än en gång stod han i begrepp att lemna sin undan-gömda vrå för att gå åt de trakter, där han trodde sig kunna träffa Eleonora. Han afstod emellertid alltid därifrån och stannade lydigt inomhus, läsande den ena boken efter den andra. Fyra dagar höll han ut därmed, men ovissheten, som plågade honom, blef till slut out-härdlig, och på femte dagens morgon lemnade han sin bostad.

Den unge mannen gick ditåt hans hjärta drog honom — mot norr. Han sökte intala sig, att en promenad förbi Eleonoras fönster ej borde göra någonting. Finge han blott kasta en blick på det hus, där den älskade bodde, skulle han sedan gifva sig till freds flere dagar.

Snart hade han tillryggalagt vägen från Skanstull och till Regeringsgatan. Fördjupad i sina egna, för tillfället rosenröda tankar, märkte han icke ens, att Angel skyn-

dade förbi honom åt samma håll som han. Vilhelm såg på sin klocka. Den var redan nio, och leende föresatte han sig att gå mycket långsamt, så att Eleonora skulle få tid att göra toalett och måhända taga plats vid fönstret för att skänka honom en blick.

Angel sprang under tiden som jagad af onda andar. När han hunnit till den gata, där Georgsson bodde, kastade han en blick bakom sig för att se, om Vilhelm fanns i närheten, och när detta ej var händelsen, vek han af och rusade vidare. Hunnen till Georgssons dörr, bemödade han sig att se lika lugn ut som vanligt, ehuru han darrade af nervös oro.

Som Angel väntat, mottog Georgsson honom med en ifver, hvarvid icke ens han blifvit van.

— Det var bra, att du kom, — utropade han och tryckte den lille grosshandlarens händer. — Jag önskade just att hafva en vän här.

— Såå, sade Angel oskyldigt. — Har något händt?

Georgsson var mycket upprörd och sprang med hatten i hand af och an, utan att företaga sig något.

— Åh, det är förfärligt! skrek han och gjorde en häftig åtbörd. — Jag är utom mig!

— Ja, du förefaller verkligen litet echaufferad.

— Hvarför står du där som en stock, märker du då ingenting?

— Neej, — svarade Angel och såg sig omkring med tillgjord förvåning. — Fröken Eleonora är väl inte sjuk? Du var kanske väl sträng mot henne i går.

— Jag önskar, att jag varit mer än sträng. — Kan du tänka dig, hon har . . . Nej, jag vill inte säga det; jag blir galen af att bara tänka därpå.

— Menniska, du gör mig orolig, — ropade Angel med väl spelad ångest. — Har något händt din dotter? Seså, svara mig! Jag anser mig ha en viss rättighet att få veta det.

— Du? Ja visst. Nåväl, hon har rymt; nu vet du det.

— Rymt? Det är inte möjligt!

— Inte! Kanske du vill taga henne i försvar? Jag fruktade nästan det.

— Sätt dig och berätta alltsammans! sade Angel hastigt. — Det kan inte förhålla sig så, som du säger.

— Du tror det, du. Nåväl, jag tänker inte dölja någonting. — Georgsson kastade hatten i en vrå och satte sig.

— Berätta nu! — uppmanade Angel och tog äfven plats.

— Jo, — började grosshandlaren, som sansat sig något, — i går eftermiddag, när du gick härifrån . . .

— Vidare, vidare! — utropade Angel, som verkligen spelade sin roll på ett utmärkt sätt.

— Som sagdt, i går eftermiddag märkte jag ingenting, — fortsatte Georgsson. — Eleonora var visserligen litet upprörd, men hm! . . . men . . .

— Hvarför stannar du?

— Jag var inte alls för häftig, tvärtom, — sade grosshandlaren, som tycktes vara angelägen om att ursäkta sitt beteende under gårdagen. — Det är hårdt virke i oss Georgssöner. I alla händelser måtte Eleonora ha missförstått mig på ett eller annat sätt och trott, att jag menade allvarligare, än jag gjorde.

— Jag hoppas, att du inte skämtade, — inföll Angel med en min af förolämpad värdighet.

— Nej . . . nej, visst inte, men du förstår väl, att man inte får gå bröstganges till väga med en ung flicka; Eleonora är ej som andra.

Angel kunde ej låta bli att kasta en vredgad blick på Georgsson, som blef ännu mera förvirrad däraf.

— Missförstå mig ej! — bad han och tillade värdigt: — En Georgsson håller alltid sina löften. För att nu återkomma till det, vi nyss talade om, Eleonora är häftig, mycket häftig, en egenskap, som hon tyvärr ärft efter mig. Hon har kanske också blifvit skrämmd; vid åttatiden i går kväll gick hon helt enkelt hemifrån och har sedan dess ej återvändt.

— Det är således sant! — klagade Angel.

— Ja.

— Hm! — hostade Angel, hvars nedslagenhet ej

varade länge. Har du inte en aning om, hvar hon kan vistas?

— Nej. Visste jag det, sutte jag ej här. Den där fördömde Falk måste dock ha ett finger med i spelet; jag tror icke den karlen. När Eleonora aflägsnade sig, sade hon visserligen åt jungfrun, att hon skulle gå till en fattig familj i Nybergsgränd, eller hvar det var, men jag förmodar, att hon gick för att träffa Falk.

— Så länge vi ej veta något bestämdt, vore det orätt af oss att tro det.

— Det är vackert af dig, Angel, att säga så, — sade Georgsson och räckte honom handen. — Jag hör, att du verkligen håller af den oförnuftiga flickan, trots hennes felsteg.

— Kan man annat? — frågade denne och tryckte varmt den framräckta handen. — Nå, hvad ämnar du göra?

— Jag vänder mig naturligtvis till polismyndigheterna. Falk är redan känd af dem, och . . .

— Enligt min åsigt bör du inte göra det, — afbröt Angel brådskande. — Fröken Eleonoras frånvaro kan bero på någonting, som vi ej känna, och det vore oklokt att ställa till skandal. — — Jo, det blir ovilkorligen skandal, — tillade han öfvertygande då Georgsson gjorde min af att motsäga honom. — Du hörde, hvad din husjungfru sade, det kan vara möjligt, att din dotter verkligen gått dit bort till . . . Hur var adressen?

— Nybergsgränd trettionio tror jag. För öfrigt känner mr Smith den där familjen.

Angel rodnade och såg bort, innan han svarade.

— Smith är olyckligtvis bortrest för tillfället. Ett telegram, som anlände sent i går afton, tvingade honom att hufvudstupa resa till Göteborg. Det gör dock mindre; jag anser, att vi mycket väl kunde reda oss på egen hand. Gör ingenting åt det här så länge! Jag skall springa bort till Nybergsgränd och höra efter, om någon sett fröken Eleonora. Få vi på ett par, tre dagar ingen underrättelse om henne, måste vi naturligtvis vända oss till polisen, ehuru den utvägen är mig motbjudande. Men

ännu böra vi antaga, att en olyckshändelse eller en tillfällighet ligger till grund för din dotters frånvaro.

Angel talade hela tiden mycket allvarligt, och Georgsson lät verkligen öfvertyga sig däraf.

-- Tack! sade han hjärtligt och tryckte den andres mjuka hand. — Du är lycklig, du, som alltid kan vara lugn.

— Det måste en affärsman städse vara. Hör du, vänta mig här! Jag är säkert här igen om en timme. -- Angel grep sin hatt och gick mot dörren. — Lofva mig nu att ej göra någonting, förrän jag kommer tillbaka! — bad han med en ängslan, som han förgäfves bemödade sig att dölja.

— Eftersom du önskar det, skall jag vänta, — svarade Georgsson motvilligt.

— Tack, bror, tack! — Och lätt om hjärtat skyndade Angel ut för att uppsöka sin bolagsman och underätta honom, att Georgsson blifvit lugnad för tillfället. I trappan mumlade han också: — Det var minsann inte för tidigt jag gick till den envise gubben.

Så fort Angel aflägsnat sig, började Georgsson rastlöst vandra af och an genom rummen. Han ångrade nästan genast sitt löfte att ej företaga något, ty han brann af verksamhetsbegär. Utstötande några eder för att lätta sitt beklämda sinne stälde han sig slutligen vid ett fönster och såg ned på gatan. Han hade knappt intagit sin plats, förrän han studsade och utbrast med en häftighet, som tvifvelsutän skulle gjort Angel orolig, ifall denne funnits i närheten.

— Hvad nu då? Är jag galen, eller drömmer jag? Där går den banditen . . . Han stannar, han ser hit upp och skrattar . . . han skrattar åt mig. Nej, det är för mycket. — I en handvändning hade grosshandlaren fattat sin hatt och rusat på dörren.

Nedkommen på gatan upptäckte han tio steg från porten Vilhelm Falk, som, okunnig om den vrede han framkallat, var på väg till Svartman. Med några raska språng flög Georgsson efter honom, grep Vilhelm bak-

ifrån om axlarne och ruskade honom eftertryckligt, hväsande.

— Ändtligen träffar jag dig, din skurk!

Öfverraskad af det häftiga anfallet, var Vilhelm nära att falla omkull, och när han till slut hunnit vända sig om och se, hvem den angripande var, blef han förstummad af häpnad.

— Bandit! — vrålade Georgsson, utom sig af förbittring. — Gif mig tillbaka min dotter!

— Ursäkta, herr grosshandlare, — svarade Vilhelm, som ej kunde tro annat, än att hans förre principal plötsligt blifvit vansinnig, — jag . . . jag förstår ingenting.

— Men jag genomskådar den snygga komplotten, — fortfor Georgsson och ruskade Vilhelm som en besatt.

— Ni ådrager er uppmärksamhet, — hviskade den unge mannen varnande. — De förbigående stanna och betrakta oss.

— Låt dem se, de skola äfven få höra, hvem ni är.

Med en tvär knyck gjorde Vilhelm sig fri från hans tag och sade bevekande.

— För guds skull, sansa er! Tänk på Eleonora!

— Det gör jag, det är just därför, som jag vill hindra er att träffa den vilseförda flickan.

— Ert beteende är oförklarligt, herr grosshandlare, men efter hvad jag förmodar, måtte något ha händt, — yttrade Vilhelm fullkomligt lugnt. — Fröken Eleonora är väl inte sjuk?

Förvirrad af hans lugna ton gjorde Georgsson ett försök att sansa sig och betraktade honom misstroget. Han erinrade sig också, hvad Angel sagt och frågade lurande.

— Ni vet således icke, hvar Eleonora befinner sig?

— Hur skulle jag veta det? Jag har tyvärr icke sett henne på en hel evighet.

Georgssons raseri hade i det närmaste förbrukat all hans kraft, en reaktion inträffade nu, och nästan ångestfullt utbrast han.

— Men någonstädes måste hon ju vara!

— Ja visst, — svarade Vilhelm, som i sin ordning började blifva orolig. — Är hon ej hemma?

— Nej, hör ni ju. Eleonora har försvunnit.

— Försvunnit? — Vilhelm bleknade och drog Georgsson med sig till portgången. dels för att befria sig från de nyfikna, hvilka under uppträdet samlat sig omkring dem, dels för att få veta något. — Säg mig nu, hvad som händt! — sade han befallande.

Lik alla häftiga naturer var grosshandlaren i grund och botten mycket svag; kufvad af Vilhelms kraft stamade han.

— Hon gick bort i går kväll. Jag trodde, att hon rymt med er.

— Då känner ni er egen dotter mindre än jag, — svarade den unge mannen kallt. — Eleonora flyr inte för någon eller något.

— Ja, men hvar är hon då? — frågade grosshandlaren hjälplös.

— Följ mig! — sade Vilhelm lika bestämdt som förut och trädde sin ena arm under Georgssons högra. — Jag vet, hvar en hjälpare finns.

I sin upprörda sinnesstämning glömde grosshandlaren alldeles det löfte, han gifvit Angel. Utan någon invändning följde han Vilhelm, som brådskande drog honom med sig,

* * *

Ungefär samtidigt med att Angel lemnade grosshandlar Georgsson, satt Svartman på sitt kontor och samtalade med springpojken från hotell Örnvingen.

— Jaså, min käre John, — sade detektiven, — du tror dig duga till något annat än att borsta skor och springa ärender. Nå, vi skola taga dig på försök en månad. Visar du dig flink och påpasslig, kan det hända, att vi behålla dig.

— Man kan ju alltid försöka, — svarade gossen. — Förrän man pröfvat sig, vet man ju inte, hvad man duger till.

— Jag tycker om det där svaret, — nickade Svart-

man mot honom och drog några bloss på sitt oundgängliga sällskap, cigarren. — Man vet aldrig, hvad man du ger till, förrän man pröfvat sina krafter, och var du lugn, jag skall pröfva dem åt dig. — Nu till nästa fråga, hur stor lön fick du på Örnvingen?

Gossen såg forskande på Svartman, synbarligen öfverlode han med sig själf, om det gick an att ljuga eller ej.

Svartman märkte hans blick och sade skrattande.

— Kom inte med några lögner! Nu behöfver du mig, det är någonting helt annat, än då jag behöfde dig.

— Ingenting alls, — sade gossen suckande. — Jag fick mat och husrum och så drickspengarne förstås.

— Det visste jag förut, — sade Svartman, alltjämt lika glad. — Nu säger jag dig en sak, som du bör lägga på minnet: Tala alltid sanning för mig och min kompanjon, eljes bli vi ej vänner! Ser du, en klok karl ljuger aldrig oftare, än då han tror sig kunna leta fram sanningen därigenom; lögnen bör man i vårt yrke använda ytterst sparsamt, sanningen är det aldrig så noga med. — Sedan detektiven gifvit John denna nyttiga lärdom, vände han sig mot dörren. — Nu hör jag, att Bäfver kommer — han går som en elefant i trappor. Skynda dig att öppna dörren för honom! Det ingår också i dina åligganden.

Svartman hade ej misstagit sig. En half minut efter hans yttrande steg Bäfver pustande öfver tröskeln, följd af en jättelik karl, som genast sprang fram till pulpeten och fattade Svartman om armarne, skrikande.

— Är det han?

— För tusan, Johansson, — ropade Bäfver och gaf honom ett eftertryckligt slag öfver ena handen, — var inte oresonlig längre! Då komma vi inte ur stället. Johansson har ju lofvat mig att hålla sig lugn.

Jätten släppte lydigt Svartman och mumlade.

— Men ni har också lofvat mig att peka ut den skyldige, vore det också bland tusen andra.

— Vi komma så småningom dit, — förklarade Bäfver säffligt. — Sitt ned, så få vi språka. Den här herrn, — han pekade på kompanjonen, — är just den, som tagit rätt på mördaren.

— Förlåt mig då! — utbrast jätten och sträckte fram sin stora näfve mot Svartman.

— Åh, det var ingenting att tala om, — menade denne, som genast satt sig in i situationen, och tryckte vänskapligt den grofva handen.

Sedan dessa i Bäfvers tycke öfverflödiga formaliteter blifvit undanstökade, började han berätta historien om sin beskickning. Johansson satt hela tiden tigande och med nedböjdt hufvud, då och då nickande för att bekräfta sanningen af detektivens utsago.

— Hm! — hostade Svartman litet fundersamt, när Bäfver slutat. — Spring ned och skaffa hit ett af likets porträtt! Vi måste vara riktigt säkra på vår sak.

Ehuru Bäfver föreföll att vara mycket uttröttad, reste han sig villigt och gick.

Under hans frånvaro lyckades Svartman genom ett dussin skickligt framställda frågor locka ur jätten så godt som hela hans historia; på detektivens min syntes det också, att han var nöjd med det sätt, hvarpå Bäfver utfört sitt uppdrag.

— Där syns det åter, på hvilka obetydligheter allt kan bero, — sade han tankfull. — Den omständigheten att den döda från Amerika medtagit ett stycke tyg, som räckte till två klädningar gjorde att Bäfver utan ansträngning kom på rätt spår. — John, lägg på minnet, hvad jag nu säger dig: prata alltid så litet som möjligt, håll i stället ögon och öron öppna, det är bättre!

Att äfven Bäfver, trots sitt utseende och sin fetma kunde vara rask i vändningarna, visade sig nu. Svartman hade knappt talat ut, förrän han inträdde med porträttet, hvilket han genast räckte Johansson.

— Maria, — sade denne halfhögt, efter att ha kastat en blick därpå. — Hon sofver.

— Ja, hon sofver, det är taget efter döden.

Jätten reste sig plötsligt och började,

— Jag har varit en stackare i många år, jag har slagits och supit där hemma, men jag kunde inte hjälpa det. Hvar gång jag tänkte på Maria, måste jag dricka för att glömma, och jag tänkte ofta på henne. Hon höll mig för en narr och bedrog mig tre gånger, men hon har blifvit grymt straffad därför, och själf blef hon bedragen, inte annat än jag kan förstå. Det må nu vara huru som helst med Maria och mig, jag har lofvat mig själf att hämnas henne, och ni har lofvat att hjälpa mig, — vände han sig till Bäfver med en styrka, som utvisade, att detta blifvit en fix idé hos honom,

Denne stod just i begrepp att svara, då dörren knuffades upp, och Vilhelm rusade in, dragande Georgsson med sig.

— Herr Svartman, — började den unge mannen, som var så ifrig, att han inte ens gaf sig tid att hälsa. — Eleonora är borta.

— Borta, hur så?

— I går kväll lämnade fröken Georgsson sitt hem och har sedan dess ej kommit igen. Hon...

— Detaljerna! — afbröt detektiven affärsmissigt och satte sig till rätta vid pulpeten, medan Bäfver intresserad stälde sig bredvid.

Georgsson, hvilken var minst lika ifrig som Vilhelm, började genast omtala gårdagens händelser, försigtigtvis uteslutande allt, som rörde honom själf och hans beteende. När han gjort det, ett par gånger afbruten af Vilhelm, frågade Svartman.

— Det var således Gibson . . . Smith, menar jag, som rekommenderade den fattiga familjen åt er fröken dotter, herr grosshandlare?

— Ja, men det hör väl inte hit?

— Tror ni det? Åhjo, den saken upplyser mig om nästan allt, hvad jag behöfver veta. Säg mig nu blott, herr grosshandlare, har ni gifvit Angel ert bifall till hans frieri?

— Ja visst, men . . .

— Och er fröken dotter sade naturligtvis bestämdt nej?

— Alldeles, ni tycks ha lika bra reda på detta som jag.

Svartman smålog och sade halft för sig.

— Det här var alltså Gibsons stora medel. Bah, det är för barnsligt att kunna lyckas.

— Ni anser det alltså möjligt att snart finna Eleonora? — inföll Vilhelm ifrigt.

— Jaha bevars, — detektiven såg på sin klocka, — om ett par, kanske tre timmar; den här misslyckade enleveringen förenklar högst betydligt hela saken för oss.

Åh, herr Svartman, jag vet ej, hur jag skall kunna tacka er! — utropade den unge mannen glad.

— Var ni lugn, jag ämnar begära ett rundligt honorar, — blef detektivens uppriktiga svar. — Men låtom oss nu återvända till den här saken! Adressen var ju Nybergsgränd trettionio?

— Ja.

— Det numret finns ej, — upplyste Bäfver.

— Så mycket bättre, — menade hans kompanjon. — Ensamt den lilla omständigheten säger oss, att man lagt ut en snara för fröken Georgsson, en tämligen grof snara för öfrigt. Det visar äfven, att bofvarne tänkt sig för, vänder man sig till polisen, svarar Gibson helt enkelt, att han misstagit sig, och det är ju så lätt för en främling; inte illa, inte illa.

— Hur skola vi då finna det ställe, där hon är? — frågade Vilhelm orolig.

— John, — ropade detektiven i stället för att svara honom. — Bäfver och du måste genast gifva er i väg. Du känner igen Gibson, utländingen, som bodde på hotellet. Visa honom för Bäfver, så fort han blir synlig! Bäfver sköter resten.

Den tjocke privatdetektiven nickade gillande och gick utan ett ord, följd af springpojken, som tydligt lade i dagen sin förtjusning öfver att få medverka i detta drama.

— Jaså, ni tror ännu, att Angel är en hederlig karl? — vände Svartman sig till Georgsson.

— Hm! — hostade denne, öfverraskad af det tvära tilltalet. — Jag vet ju ingenting annat än godt om honom.

— Nå, då skall jag säga er, hvem han verkligen är. — Och Svartman, som föresatt sig att hjälpa Vilhelm, gaf den lyssnande Georgsson en bild af den tilltänkte mågen, som kom den blifvande svärfadern att tiggande förbanna sin kortsynthet. Svartman kunde tala väl, när han ville göra det, och i mer än en timmes tid åhörde Georgsson och Vilhelm honom. — Naturligtvis känner ni ej anledningen till hans ihärdighet, — avslutade privatdetektiven sin långa berättelse, — men jag gör det, jag. — Och till sin förvåning fick grosshandlaren mottaga underrättelsen om systemens död och det arf, hon lemnat efter sig. Så småningom föllo fjällen från hans ögon; till slut frågade han dock med en återstod af sin gamla envishet.

— Men bevisen, hvar har ni bevisen?

Svartman slapp svara, ty i detsamma knuffades dörren upp, och springpojken störtade hufvudstupa in i rummet och flämtade andtruten efter en häftig språngmarsch.

— Herr Bäfver hälsar och ber herr Svartman och de andra herrarne genast komma, allt är klart.

— Godt, — sade den tilltalade belåtet, — jag ser, att Bäfver ännu kan vara snabb, då han vill. — Ni frågade efter bevisen herr grosshandlare; vi skola strax gå och hemta dem, men eftersom vi inte ha någon egentlig brådska, kunna vi gerna höra efter, hvad Bäfver och John uträttat, medan vi pratat. — Hvart gick Bäfver först, John?

— När vi hunnit ned på gatan, — började gossen viktigt, — sade herr Bäfver bara: »Till Angels kontor!» Vi gingo, förstås, dit och hade knappt väntat tio minuter i portgången till huset bredvid, förr än både han och utländingen kommo ut. — Håll dig tio steg bakom mig! — sade herr Bäfver, — och så följde vi dem. Vid Regeringsgatan skildes de från hvarandra, och herr Bäf-

ver sade till mig att hålla utkik på herr Angel, han skulle taga reda på den andre.

— Och sedan? — frågade Svartman.

— Jo, jag följde, förstås, herr Angel. Han gick in i ett hus, och jag stannade utanför.

— Hvar gick han in? — frågade Svartman på nytt.

Gossen nämde det hus, där Georgsson bodde, och fortsatte.

— Han stannade inte uppe i fem minuter, utan kom ned igen och sprang uppåt Östermalm, så mycket han orkade. Jag kilade efter. Det bar i väg till Linnégatan, och innan jag visste ordet af, högg herr Bäfver mig i armen och bad mig stanna. Sedan sade han åt mig att gå hit, det är alltihop.

— Det är nog, — sade Svartman och gnuggade händerna. — Herr Falk, ni har väl ingenting emot att träffa fröken Georgsson? Kom med då! Och ni, Johansson, fort i väg! Nu ha vi dem bägge två.

— Jag kommer, — hotade jätten, som tycktes vakna upp ur en lång sömn. — Jag kommer.

— Herr Bäfver bad också om polishjälp, — tillade gossen. — Det vore nästan bäst härvidlag, menade han.

— Just min tanke om saken, — tillkännagaf Svartman, — Eftersom det handlar om bortförande och inspärning mot föremålets vilja, så är det alldeles i sin ordning att polis följer oss. — Och med en kommande general's hållning föste Svartman de andra framför sig, låste dörren i dubbla slag och styrde sedan kossan mot Myntgatan.

* * *

När den gamla kvinnan lämnat henne, satte sig Eleonora på bädden för att öfvertänka sin belägenhet. Men hur hon än grubblade, fann hon ingenting, som kunde upplysa det dunkel, hvori hon famlade.

Lampan hade snart brunnit ned, men den unga flickan lät den slockna; hon tyckte, att mörkret skyddade

henne bättre än något annat mot de okända fienderna. Hon var äfven så trött efter dagens olika sinnesrörelser, att nästan allt blef henne likgiltigt, och sömnen smög sig på henne, utan att hon gjorde något försök att skaka den från sig. Knappt en half timme efter det hon lämnats ensam sof hon den tunga men stärkande sömn, som är barn och oskulden förbehållen.

Hur länge hon sofvit, visste Eleonora ej, ty när hon vaknade, var det lika mörkt som förut, men hon urskiljde ljudet af steg öfver sitt hufvud. Eleonora var ingen svag natur, som lät en tillfällig motgång nedslå sig. Så snart hon märkte, att någon fanns i rummet, ofvanför källaren, ville hon äfven om möjligt försöka få veta, hvar hon befann sig, och hvarför hon narrats hit. Utan att betänka sig gick hon uppför trappan ända till luckan i taket; där stannade hon och lyssnade. Samma röst, som redan under gårdagen förefallit henne bekant, trängde dämpadt till hennes öron.

— Som sagdt, — yttrade den talande, — om ett par timmar är jag tillbaka; vi måste få ett slut på det här. — Har hon varit lugn?

— Jaha bevars, — svarade karlen, som burit henne utför trappan. — Jag har inte hört ett knyst.

— Det är också bäst, — sade den andre hotande.

Tonfallet föreföll Eleonora så obeskrifligt elakt, att hon ryste och måste söka ett stöd för att ej falla, medan hon förgäfvets frågade sig, hvar och när hon hört denna röst.

— Skall jag gå ned till henne med litet frukost? — återtog karlen efter en stund.

— Nej. Hungern har böjt många, och hon därnere behöfver kväsas. — Adjö så länge!

Eleonora hörde steg, och sedan blef det alldeles tyst. Hennes vaktare hade antagligen lagt sig att sofva.

Med en tung suck gick den unga flickan utför trappan och satte sig på bädden. Först nu började hon finna ensamheten tryckande, och hundratals gyckelbilder dansade förbi hennes ögon. Hon frågade sig upprepade gånger, om ej fadern vidtog några åtgärder till hennes

befrielse, och då hon insåg, att dessa tankar endast skulle göra henne nedstämd, försökte hon slå dem ifrån sig. Hon beslöt i stället att ej genom ett enda tecken förråda sin svaghet; hotelsen om svält hade också väckt hennes medfödda trots till lif, och denna känsla var den bästa hjälparen i hennes öfvergifna belägenhet.

Eleonora hade ingen aning om, hvad klockan kunde vara. Hon satt orörlig och väntade, hvad som skulle inträffa, då mannen med den hårda stämman kom tillbaka, och under tiden beredde hon sig till att möta honom med krossande förakt.

Hon behöfde tyvärr ej vänta allt för länge. Steg ljödo åter öfver hennes hufvud, luckan öppnades, och en person lutade sig fram däröfver och såg ned.

— Det är mörkt, — sade han. — Räck mig ett ljus!

Strax därpå klef han utför trappan med ett brinnande ljus i handen. Eleonora var nära att skrika till då hon igenkände mr Smith.

— God morgon, min fröken! — hälsade han och bugade sig artigt. — Ni befinner er väl, hoppas jag?

Eleonora svarade inte. Hon förstod, att det var frårvaren af den engelska brytningen, som förut hindrat henne att känna igen den talande. Upptäckten gjorde henne ej gladare, men hon trodde det vara lättare att försvara sig mot en bekant än en främmande person och höjde trotsigt sitt vackra hufvud, beredd på en hård strid.

— Ni svarar inte, — återtog Gibson-Smith, sedan han förgäfves väntat därpå. — Nåväl, jag skall tala i ert ställe. Utan tvifvel är ni förundrad, kanske rädd öfver att befinna er här.

— Förundrad, men icke rädd, — blef Eleonoras svar.

— Så mycket bättre, — inföll den andre, ehuru det lätt märktes, att han var allt annat än nöjd med fångens trygga ton. — Jag har håller aldrig tviflat på ert mod, och jag finner er förvåning helt naturlig. Men ni

bör också medgifva, att ni så att säga tvingat mig att tillgripa denna ovanliga utväg.

— Nu väcker ni verkligen min förundran, herr . . . jag vet ej, hvad jag bör kalla er.

Gibson bet sig hårdt i underläppen och skyndade sig att i kärft ton svara.

— Jag har ej kommit hit för att disputeras; jag har infunnit mig för att bringa en öfverenskommelse till stånd.

— Med mig? — frågade Eleonora gäckande.

— Alldeles, min fröken. Jag ber er därför lugnt åhöra mig.

— Åhöra er? Nu väcker ni återigen min förundran, -- utbrast den unga flickan, hvars från fadern nedärfda häftighet tog ut sin rätt. — Ifall ni ägde den ringaste takt eller hederskänsla, så aflägsnade ni er genast; er åsyn är mig förhatlig.

— Fröken Georgsson! — skrek Gibson varnande.

— Jag ber er gå . . . nej, jag befäller er det.

— Akta er att tala ur den tonen!

— Med personer sådana som ni talar man ej annorlunda.

Gibson rusade fram och grep hårdt om hennes ena hand, som det föreföll Eleonora i begrepp att våldsamt tillrättavisa henne. Hon bleknade, och ihågkommande Svartmans antydningar ropade hon skrämnd däraf.

— Tänker ni mörda äfven mig?

Gibson slängde häftigt undan hennes hand och tumlade flera steg baklänges, liksom stungen af en orm.

— Död och afgrund! — hväste han. — Hur vet ni det?

— Jaså, ni erkänner, — utropade Eleonora, hvars afsky hastigt blef större än hennes fruktan. — Det skall jag ej glömma.

— Erkänna . . . dumheter . . . ni yrar, — sade Gibson med ett tvunget skratt och bemödade sig att blifva lugn. Men då han ej lyckades däri, gick han försigtigtvis några steg uppför trappan, sägande: — Tacka er

gud, flicka, att ni ej lyckades göra mig ursinnig, jag var nära att strypa er. För Angels skull förlåter jag er dock, men reta mig inte en gång till, åtminstone inte på samma sätt som i dag.

— För er vän Angels skull, — utropade Eleonora föraktligt. — Då föredrager jag att dela edra öfriga offers öde.

En förbannelse så vild, att Eleonora darrande kröp ihop och väntade, att han skulle utföra sin hotelse, ljungade mot henne. Men i stället för att gå ned, rusade Gibson uppför trappan och stannade vid luckan, talande med en röst, som skälfde af raseri.

— På tre dygn skall ni hvarken erhålla mat eller dryck; få se, om ni ej då kommer att använda en annan ton. — Han slog hårdt igen luckan bakom sig och gick med raska steg. Sedan blef det åter tyst däruppe.

Eleonora befann sig emellertid i en så upphetsad sinnesstämning, att hon icke ens förmådde reflektera öfver sin ställning. Hennes första känsla var belåtenhet öfver befrielsen från den förhatlige. Med flammande ögon och knutna händer gick den unga flickan upprörd af och an i sitt trånga fängelse, belyst af det svaga skenet från ljuset, som Gibson stält på bordet.

— Böja mig genom svält, — mumlade hon kallt. — De känna icke mig. Förr än jag ger vika, dör jag.

Hon märkte ej, hur tiden gick och väcktes först ur sin upphetsning genom steg, som återigen hördes öfver henne. För andra gången gick Eleonora uppför trappan och stannade, lyssnande vid luckan, men hon hörde ingenting annat än det oupphörliga trampet af ett par fötter, som rastlöst flyttades. Slutligen frågade den bullrande karlrösten förtroligt.

— Mår ni illa, eftersom ni rusar fram och tillbaka så där?

— Tig! — röt Gibson till svar.

— Det går också för sig, — svarade den andre likgiltigt, och Eleonora hörde honom gäspa.

Minst en kvart, efter hvad lyssnerskan antog, pro-
Arftagerskan.

menerade Gibson, lik en fångad tiger i sin bur, på samma sätt. Därpå utbrast han plötsligt.

— Nå, hvad nytt?

— Det måtte vara någonting på tok, — svarade Angels flöjtrika röst med en underton af ängslig tvekan. — Georgsson var inte hemma, då jag kom tillbaka.

— Det betyder mindre; den hufvudlöse gubben har inte haft tålmod att vänta.

Åter uppstod en stunds tystnad, sedan sade Angel försigtigt.

— Hur skola vi nu göra?

— Hon är omöjlig och du är dum, just ett snyggt par! — skrek Gibson med vanlig uppriktighet. — Om vi ej hade så ondt om tid, skulle allt vara klart på en vecka, men nu . . . nu . . . anamma!

En stunds hviskande samtal följde på detta utbrott, och Eleonora lyckades, trots alla ansträngningar ej uppfatta något; därpå utropade den sömnige karlen rätt.

— Ni äro ett par lika stora pundhufvuden bägge två. Jag har aldrig hört talas om en flicka, som varit rädd att gifta sig; envisas hon länge, så låt henne välja mellan ett giftermål med eller utan prest! Det är min själ det enklaste.

Gibson brast i skratt.

— Göran har rätt, — sade han. — Kom, Angel, vi skola tala allvarligt med den sköna och . . .

Mera hörde Eleonora ej; hon flydde skrämmd utför trappan och kröp ihop i en vrå, ty hon kände, att hennes forna mod med ens försvunnit. Hon fick ej tid att fatta något beslut, de bägge medbrottslingarne kommo strax därefter utför trappan.

Gibson närmade sig med en fräckhet, som han ej längre brydde sig om att bemantla, Angel däremot kom krypande och förlägen, med ena handen på hjärtat och den andra afbedjande framräckt mot den unga flickan.

— Ack, min fröken, — började han lent och smålog inställsamt, — nu ser ni, i hvilken belägenhet er

hårdhet bragt både er och mig. Jag är förtviflad där öfver, men hvad vill ni jag skall göra?

— Släppa mig, — svarade hon och samlade sina sista krafter för att bibehålla ett lugnt yttre.

— Omöjligt, alldeles omöjligt! Jag måste först öfvertyga er om styrkan af min kärlek.

— På något dylikt kommer jag aldrig att tro.

— Ack, fröken Eleonora, haf barmhärtighet med mig! Bönhör den slaf, som er skönhet smidt i oupplösliga bojor och . . .

— Nog med prat, — afbröt Gibson, som hänleende ähört sin väns svulstiga haranger. — Du vet, hurudan hon är; säg blott de vilkor, vid hvilka vi beslutat fasthålla! — Och då Angel tvekande drog sig undan, fort satte han elakt: — Din vackra roll som befriare blef tyvärr aldrig spelad; du bevakade den tjurskallige gubben för illa. Nu får du skylla dig själf.

Angel bet sig förargad i sina naglar och började efter en stunds tystnad, hvarunder Gibson genom blickar och åtbörder eggade honom.

— Fröken Georgsson, för sista gången anhåller jag härmed om er hand! Det står er fritt att svara hvad som hälst med undantag af nej. Jag råder er också i all vänlighet att säga ja genast. — Hans ton, som i början varit hotande, blef mot slutet sväfvande och osäker. Endast Gibsons närvaro tycktes hindra honom från att göra eftergifter.

— Aldrig, — sade Eleonora fast. — Och hör en gång för alla! Ingenting kan rubba mitt beslut.

— Där hör du själf, — inföll Gibson. — Det gäller din egen säkerhet. Seså, kyss din tillkommande! Jag lofvar att ej blifva afundsjuk. — Med ett cyniskt skratt vände Gibson sig bort, men Angel tvekade ännu, tills ett befallande: raska på! satte lif i honom. Men icke ens nu kunde han frångå sin taktik att söka ursäkta sina dåliga handlingar.

— Ack, fröken Eleonora, — sade han snörflande, — jag kan ej hjälpa det, nöden har ingen lag; ni måste bli min! Antingen gifver ni oss tillfredsställande

säkerhet för ert framtida uppförande, och vi ledsaga er genast till er far, eller också... eller också... — Han stannade och såg skyggt på Gibson, som barskt röt.

— Hur går det?

— Ni hör själf, — fortsatte Angel, — jag måste. — Han närmade sig henne lurande, och den unga flickan, som ej såg någon utväg att undkomma, sjönk ihop, oförmögen till motstånd. Knappt märkte Angel hennes svaghet, förr än han rusade fram och slingrade bägge armarne kring hennes midja.

— Usling! — flämtade Eleonora och sökte stöta honom från sig, men kennens styrka var ej tillräcklig, och frustande af lidelse tryckte Angel sina köttiga läppar mot hennes ena kind.

— Polisen! — skrek i samma ögonblick en stämma uppifrån.

Luckan föll skrällande igen, trampet af mer än ett dussin fötter hördes på en gång, därefter följde ljudet af en brottning, som ändades med ett tungt fall och några halfkväfda svordomar.

Angel blef ohyggligt blek och föll kvidande ihop, medan Gibson rusade uppför trappan för att se, hvad som tilldragit sig. Sekunden därpå kom han tillbaka och närmade sig Angel, hväsande.

— Öfverrumplade. Visa nu, hvad du duger till! — Och Gibson drog kallblodigt fram en revolver ur sin ena rockficka och väntade med fingret på trycket.

Tyvärr eller kanske lyckligtvis visade Angel aldrig detta. Hans mod, som nyss förut varit så stort, var med ens bortblåst, och kvidande sjönk han ned bredvid Eleonora.

— Fröken Georgsson, för himlens skull, glöm, hvad som händt! Skänk mig er förlåtelse, säg att ni förlåter mig! — bad han, utom sig af fruktan.

Eleonora fann hans feghet vämjelig och vände honom ryggen, under det att Gibson hårdt sparkade till sin kompanjon för att väcka honom ur hans förnedring, men ingenting tycktes inverka på Angel; snyftande kröp han efter Eleonora.

— Fort dit ned! — ropade Svartman däruppe, och genast öppnades luckan.

— Är han där? — skrek en stämma med ett obeskrifligt uttryck af triumf och hat. Omedelbart därpå förmörkades öppningen af en jättelik kropp, som handlöst kastade sig utför trappan och sedan störtade sig öfver Angel.

— Inte han, inte han! — tjöt Bäfver uppifrån, och ehuru jätten föreföll känslolös för stötar och slag, hörde han likväl. Med ett lejons belättna rytande, då det finner sitt rof, flög han till Gibson och pressade fingrarne kring dennes strupe.

— Han dödar honom! — ropade Svartman och tumlade i sin ordning utför trappan för att hindra Johansson, ty det var denne, som redan till häften kväft Gibson.

I detsamma knallade ett skott. Gibson, Svartman och Johansson föllo i en hög på golvet, och det trånga rummet fylles med krutrök.

De sista händelserna hade tilldragit sig på två sekunder, nästa sekund medförde nya.

Svartman, som först och främst ville försäkra sig om Angel, sprang bort till denne och glömde att bevaka jätten. När krutroken något skingrat sig, såg man Eleonora liggande afsvimmad på bädden, strax bredvid knäböjde Svartman, fasthållande Angel, som tycktes vara liflös. I ett hörn låg Gibson, rosslande och kämpande med döden, ännu fasthållande en revolver, medan Johansson vacklande stödde sig mot väggen och tryckte bägge händerna mot bröstet, ur hvilket blodet sipprade fram. Som bakgrund till det hela syntes Vilhelm, Bäfver och tvänne detektiva poliskonstaplar, hvilka trängdes i trappan och genom sin hufvudlösa brådska hindrade hvarandra att uträtta något.

— En läkare, — ropade Svartman, som med vanlig snabbhet tagit en öfverblick öfver situationen.

Någon aflägsnade sig genast däruppe.

— Är han död? — frågade Bäfver och pekade på Gibson, hvilken, såsom varande den störste brottslingen, intresserade honom mest.

— Se efter!

Bäfver vred försigtigt revolvern ur hans stelmande hand och skakade bekymrad sitt gråa hufvud.

— Det finns knappt tillräckligt lif i honom för en bekännelse, — sade han sorgset. — Om jag inte miss-tager mig, har den där galningen brutit ryggraden af honom. Att man inte skall vara tillräckligt ung längre att hindra dylikt ofog!

— Angel är lyckligtvis oskadd, — svarade Svartman med ett grymt leende.

— Maria! — hviskade jätten och sjönk kvidande ihop.

Under tiden hade Vilhelm skyndat till Eleonora, som snart vaknat ur sin svimning under hans oafslätliga omsorger.

Medan allt detta tilldrog sig, hade en konstapel skyndat efter en läkare, hvilken nu infann sig och visades ned i källaren. Hvarken Eleonora eller Angel behöfde hans hjälp, helt annorlunda förhöll det sig med Johansson och Gibson. Bäfvers gissning visade sig riktig; den senare kunde icke ens flyttas utan fara för lifvet, så våldsamt hade jätten slungat honom från sig, då Gibson sköt. Johansson måste däremot ögonblickligen transporteras till ett sjukhus, ty läkaren vågade ej bestämma kulans läge, men någon omedelbar lifsfara trodde han ej vara för handen.

Sedan dessa anordningar i en hast vidtagits och Johansson med stor möda burits uppför den branta trappan, reste Svartman sig och sade.

— Eftersom Gibson-Smith, eller hvad han heter, är döende, måste ett förberedande förhör genast hållas. Han tecknade åt en af detektivkonstaplarna att föra protokoll och väckte därpå Angel ur hans låtsade dvala med en spark. — Adolf Fredrik Ström-Meyer-Angel, jag ålägger er härmed att uppriktigt besvara mina frågor.

Den tilltalade satte sig upprätt på golfvet och försökte att med en sista återstod af sin fräckhet protestera.

— Jag är amerikansk medborgare, ni har ingenting med mig att göra.

— Nej, inte på en stund, — medgaf Svartman. — Vi böra först sysselsätta oss med er vän, han är döende.

Angel såg skrämmd på Gibson, hvilken endast med stor ansträngning förmådde hålla tillbaka sina jämmerrop. Alla de öfriga afbidade tysta, hvad som skulle följa; dödens närhet gaf en högtidlig prägel åt tilldragelserna.

— Orkar ni tala? — frågade Svartman med en viss vekhet i rösten.

— Fråga ni! — nickade Gibson matt. — Jag har gjort upp min räkning med lifvet. Skottet var en dumhet, det gjorde endast min belägenhet sämre.

— Är det ni, som mördat Meyer-Angels hustru?

— Ja, — svarade Gibson tydligt och tillade: — Tro ej, att jag fruktar döden; jag har för ofta sett den i ögonen för att blekna nu, när den kommit, men jag ångrar mina brottsliga gerningar, hvilka jag ej hinner räkna upp, de äro för många. — Ett bittert leende drog öfver hans skarpa anletsdrag. — Jag har spelat bank med lyckan och förlorat, det är i sin ordning.

— Visste Meyer-Angel af ert brottsliga uppsåt mot hans hustru? — fortsatte Svartman obevekligt.

— Ja. Vi drogo lott om, hvem som skulle göra det.

— Jag bestrider, — skrek Angel lifligt. — Han ljuger.

Gibson smålog ironiskt och hviskade.

— Ni vet hvarför, ni, den förste, som öfverlistat mig.

— Det är skilnad på Amerika och Sverige, — förklarade Svartman tröstande.

— Skilnad . . . jasanya . . . — Gibsons hufvud föll tungt tillbaka mot väggen.

— Plåga honom ej längre! — bad Eleonora.

Svartman nickade samtyckande och vände sig där-
efter till Angel.

— Nu är det vår tur, — började han hotande. —

Ni har hört er medbrottslings bekännelse; hvad har ni att tillägga?

Angel blickade omkring sig i kretsen, och då han ej läste deltagande hos någon, såg han ned och frågade.

— Om jag bekänner allt, slipper jag sedan?

— Fortsätt! — befalde Svartman kärft.

— Blir jag utlemnad till de amerikanska myndigheterna?

— Nej, först skall ni utstå ert straff här.

Detta svar tycktes lugna Angel, ty med en viss tillfredsställelse började han genast därpå.

— Som ni mycket riktigt sade, heter jag egentligen Ström. Jag är född i Stockholm, men konditionerade i Upsala, tills jag emigrerade. Ett år förut hade jag blifvit bekant med Maria Andersson. Jag höll mycket af henne, men hon ägde ett stridigt och elakt lynne, som gjorde lifvet surt för mig. Vi gifte oss emellertid, sedan hon sökt upp mig i Campello i Massachusetts, dit jag flytt med . . . dit jag rest för att träffa Gibson, med hvilken jag hade affärer. Det är väl inte nödvändigt, att jag säger hvilka . . .?

— Neej, — svarade Svartman mörkt. — Vi kunna ungefär gissa, hvad det var för affärer.

Angel såg skyggt på den döende och fortsatte lågmäldt.

— Min hustru var, som jag redan nämt, besynnerlig till lynnet, och efter åtta års äktenskap blef ett samlif oss emellan omöjligt. Dessutom längtade jag obeskrifligt efter mitt fosterland . . .

— Det vill säga, polisen slog efter er, — afbröt Svartman hårdt.

Angel slungade en giftig blick på honom, men gjorde ingen invändning.

— En vacker dag reste jag, utan att säga något vare sig åt Maria eller Gibson, och bosatte mig i Stockholm; jag har alltid trifts här. Jag kände fullständigt till affärslifvet och som jag samlat ett litet kapital, började jag min grosshandel. Jag var trött vid det äfventyrliga lifvet i Vestern och föresatte mig att endast göra

strängt hederliga affärer, — men... men... — Han stannade och såg skyggt bort mot Gibson.

— Fortsätt du! — sade denne med stor ansträngning. — Jag har spelat ut min roll och bryr mig numera inte om någonting.

— Men jag fick ej vara i fred mer än fyra år. Min hustru spanade upp mig och reste i sällskap med Gibson, som blifvit nästan utfattig, efter mig. Fastän jag bytt om namn, funno de mig snart, och... och så började en tid af elände och besvärligheter för mig. Gibson hyste stora planer, och tills han hunnit sätta dem i verket, prässade han en hel mängd pengar af mig. Maria narrade han under olika förevändningar att stanna i Upsala så länge, ty han behöfde min hjälp i vissa fall. Jag tror, att han rest hit öfver endast för att pungslå mig, men då han en gång fått höra, att jag kände grosshandlar Georgsson och umgicks med honom, gjorde han upp en ny plan.

— Bägge två... bägge två, — mumlade Gibson nästan ohörbart.

— I Amerika hade han på något sätt fått veta, — återtog Angel brådskande, för att ingen skulle märka den döendes inkast, — att en svenska — jag kommer ej ihåg hennes namn — dött och lemnat efter sig en stor förmögenhet, hvilken hon i brist på närmare arfvingar testamenterat till sin brorsdotter, som fanns i Sverige. Denna brorsdotter var just fröken Georgsson...

— Jag? — utropade Eleonora förundrad.

Angel nickade och fortfor.

— Utan att veta något bestämdt reste Gibson på vinst och förlust hit för att söka slå mynt af testamentet, om hvilket blott några få personer ägde kännedom. När han fått höra, att jag kände Georgsson, ändrade han emellertid genast taktik och gjorde upp nya planer. En dag förklarade han helt frankt, att jag borde gifta mig med arftagerskan; han trodde, att Maria skulle gå in på en skilsmässa. Jag fann planen antaglig, men oväntadt stötte vi på svårigheter. Min hustru ville på inga villkor skiljas från mig, och Gibson reste dagligen fram och tillbaka mellan Up-

sala för att lugna henne, men utan resultat. Samtidigt upptäckte jag genom en slump, att kontoristen Falk älskade sin principals dotter, och då jag ansåg det bäst att förekomma honom, vände jag mig till Georgsson och friade. Fadern gaf mig sitt samtycke, men bad mig vänta; han ville själf tala med dottern. Under tiden blef Maria mer och mer svårhandterlig och hotade att alldeles förstöra vår utmärkta plan, och plötsligt fick jag från henne ett bref, hvori hon underrättade mig om sin ankomst till hufvudstaden; hon hade beslutat att göra sina rättigheter gällande. För att vi ej skulle kunna lägga några hinder i vägen för henne, hade Maria afsändt brefvet samma dag, hon borde anlända hit. Utan tvifvel anade hon, att Gibson och jag blifvit vänner igen, och handlade för den skull så, som hon gjorde.

Jag blef naturligtvis alldeles rådlös, så mycket mer som jag redan talat med Georgsson, och Gibson visste häller ingen utväg. Han rådde mig att, såvidt möjligt var, hålla mig undan för Maria; under tiden ville han ännu en gång försöka lugna henne. För att afskräcka henne telegraferade han i sitt namn, att ingen af oss kunde möta henne vid tåget, men som vi bägge väntat, inverkade det ej på Maria; hon reste ändå.

På middagen sprang jag in till Georgsson, och då jag fann Falk ensam på kontoret, bad jag honom möta min hustru. Jag ville kompromettera honom, och därtill var Maria den mest lämpliga. När hon fann en främmande person, borde hon dessutom förstå, att vi menade allvarsamt.

Allt gick efter beräkning, ehuru Maria, förgrymmad öfver vårt beteende, svarade Falk på ett sätt, som sedan väckte vår oro. Gibson hade under tiden följt dem på afstånd för att se, hvar hon tog in, och så fort det blifvit mörkt, började han gå af och an på gatan nedanför hennes fönster. Maria kände igen honom och förstod, att han ville träffa henne; hon skyndade ned, och de aflägsnade sig i sällskap.

För sista gången frågade han, om hon ville skiljas,

och då hon envist nekade, mognade hans beslut att göra sig af med henne. Vi voro båda öfvertygade om, att fröken Georgsson skulle svara ja till mitt frieri, och att arvet på så sätt skulle tillfalla mig, eljes hade vi säkerligen ej tillgripit en sådan utväg. För att göra en lång historia kort: Gibson narrade Maria med sig bortåt Ladugårdsgärdet, men hon lemnade ej de bebodda stadsdelarne, och då hon envist nekade, fastän han lofvade, att jag inom ett år skulle rymma från min hustru och söka upp Maria, stötte han ned henne. Vi hade bägge samtalat om detta som en sista utväg, men åtminstone å min sida var det ej allvarligt menadt.

— Naturligtvis inte, — inföll Gibson hånande.

Angel låtsade ej höra honom, utan fortsatte brådskande.

— Vid min hemkomst på natten fick jag veta hvad som händt. Vi förmådde naturligtvis ej ändra något däri och beslöto att vänta. Sedan följde Falks arrestering, och jag gratulerade mig själf till att ha inblandat honom i denna sak. Efter mordet reste Gibson genast till Upsala och stannade där flera dagar, först sedan uppträdde han i Stockholm. Jag tror nästan, att allt gått bra, ifall fröken Georgsson ej...

— Spar era reflexioner! — afbröt Svartman. — Vi veta, hvad vi behöfva. Mina herrar, — vände han sig till detektiverna, — jag öfverlemnar denne man, hvars brottslighet är till fullo bevisad, i era händer. Hans kamrat undgår den mänskliga rättvisan, men för honom återstår en annan räkning, hvars uppgörande ej torde blifva lätt.

Georgsson, som under Angels berättelse äfven kommit ned i källaren, gick nu fram till Vilhelm och räckte honom sin hand, sägande.

— Förlåt mig!

Den unge mannen tryckte varmt hans hand, och den blick, som ledsagade denna rörelse, visade, att allt groll mellan dem var glömdt.

— Han får både arvet och arftagerskan, — hvi-

skade Svartman i sin kompanjons öra, — och vi skörde ära och pengar.

Den tjocka Bäfver knäppte fromt ihop händerna öfver sin kullriga mage och riktade blicken mot det smutsiga taket, som om han velat tacka alla goda gåfvors gifvare för denna lyckliga utgång, naturligtvis först och främst för sitt arvode.

20.

Slut.

Utanför hotell Phoenix stannade den ena vagnen efter den andra. Dörrarna slogos upp, och ur de trånga burarne fladdrade siden- och tyllklädda fjärlar, hvilkas glans för tillfället doldes af vida supékappor. Kavaljerer i frack och glacéhandskar, blandade med en och annan uniform, konvojerade raden af eleganta, balkklädda damer, då och då läspande fram en färglös artighet, hvilken föremålet dock ej gaf sig tid att åhöra, innan hon sett, hur väninnorna voro klädda denna afton. I vestibul och toalettrum utvecklades ett rörligt lif, och de till ett och ett halft hundratal uppgående gästerna gåfvo vaktmästarne ofantligt mycket att göra. Snart blef det emellertid ordning i detta brokiga kaos, och festvåningen fylldes efter hand af bröllopgästerna.

Vid balsalens dörr stod grosshandlar Georgsson, artigt bugande. För hvar och en hade han ett förbindligt ord och en handtryckning; det föreföll, som om det svårmod, hvaraf han varit hemsökt så länge, på sista tiden alldeles försvunnit. Och det behöfdes sannerligen att visa ett gladt ansigte, ty man hviskade mer än man pratade på detta bröllop. I synnerhet voro kavaljererna outtröttliga i att uttrycka sin förundran öfver den char-

manta fröken Georgssons obegripliga envishet. Nu, när hon oväntadt fått ärfva en half million och alla hennes forna bekantskaper erinrat sig, att Georgsson fanns till, kunde hon ställa sina pretentioner högt, och just då förblef hon märkvärdigt nog, sin ungdomskärlek trogen.

Falk var nog en bra karl — på sitt sätt åtminstone — det medgäfvos alla. De flesta ansågo till och med att han haft en oförskämd tur, då han blifvit anklagad för mord. För en half million och en så vacker brud skulle flere af de närvarande gerna gått igenom detsamma som han. Nu stod det tyvärr ej att ändra; de lofvade sig också att taga skadan igen på vinerna, hvilka att döma efter etiketterna borde vara ypperliga.

Och under tiden stod grosshandlaren alltjämt lika artig vid dörren och önskade sina gäster välkomna.

Bland de sist anlända af dessa var en ungefär medelålders herre, som blygsamt stannade i en vrå och därifrån gjorde sina observationer. De andra ansågo honom vara en prestman eller en missionär, och själf gjorde han ingenting för att taga dem ur deras villfarelse; han tycktes tvärtom njuta däraf. En hel timme stod han orörlig på samma plats, iakttog allt utan att själf väcka uppmärksamhet och dolde sina tankar bakom en så fullkomligt likgiltig min, att många trodde honom sofva med öppna ögon.

Först när dubbeldörrarne i salens fond öppnades och bruden visade sig, förd af sin far, tycktes den besynnerliga figuren, åt hvars något omoderna kläder och väl stora handskar ett par unga flickor haft synnerligen roligt, vakna och log ett blidt leende. Några gäster gäfvos akt på, att bruden genast vid sitt inträde nickade åt den ensamme herrn, och att han därvid rodnande knäppte ihop sina händer och besvarade hennes blick med ett hjärtligt, men tyst skratt, som klöf hans markerade ansigte i två delar.

— Han där borta är presten, som konfirmerat fröken Georgsson, — hviskade en äldre, ordensprydd herre, känd för att veta allting, till sin granne, en gammal,

klotrund dam, som genast förde binockeln till ögonen för att taga den föregifne presten i skärskådande.

— Så intressant han ser ut, — sade hon till sin kavaljer.

— Ja, gör han inte? — svarade herrn. — Hvilken tänkarpanna! Man ser genast, att han är en af våra mest lästa poeter.

— Nej! Hvad heter han?

— Hm! hm! — Den ordensprydde hostade förlägen. — Jag känner mycket väl igen honom, men jag kan omöjligt påminna mig hans namn.

— Tag reda på det då! Jag vill gerna veta, ifall jag har honom därhemma i bokskåpet.

— Jag flyger, — försäkrade den gamle herrn och kilade behändigt mellan gästerna bort till det hörn, där den länge, svartklädde troget stod kvar. — Det är ohyggligt varmt här, — började han halfhögt, ty vigselceremonien försiggick just nu i salens andra ände.

— Jaså, — svarade den länge likgiltigt.

Den gamle herrn fann hans ton allt annat än uppmuntrande, men fortsatte likväl.

— Om jag inte misstager mig, ha vi sett hvarandra förut, fastän jag för tillfället ej kan erinra mig hvar.

Den länge såg pröfvande på honom.

— Hvad har ni då gjort? — frågade han misstänksamt.

Den ordensprydde bet sig i läpparne, men han var icke den, som släppte sitt rof utan motstånd; han återtog med en vänlighet, som genast smälte den andres köld.

— Ni är ju slägt med bruden, eller hur?

— Neej, bara bekant.

— Jaså, det var med brudgummen; han har tur, den karlen, knipa en half million och en sådan flicka på samma gång.

— Ja, hon är stilig, — ropade den länge förtjust.

— Det är presten, — tänkte den lille herrn och gjorde en grimas, ty epitetet stilig föreföll honom min-

dre passande i en andligs mun, men nan låtsade ej där-
om, utan fortsatte: — Jaa, hon är förtjusande.

— Och hvilket hufvud sedan, hvilket hufvud!

— Där ha vi skalden, tänkte den ordenspryde. —
Jag gissade således rätt. — Förlåt, hur var ert namn
nu igen? Jag har alldeles glömt det.

— Svartman.

— Hm . . . hm . . . jasanya, Svart . . .

— . . . man, ja.

— I hvilken församling, om jag törs fråga?

— Församling? — Tja, hvar som hälst, det beror
alldeles på omständigheterna.

— Han är inte prest längre, han är missionär, —
afgjorde den lille herrn, tillfredställd med sin gissnings-
förmåga. — Ett tungt arbete, hva' sa'? — tillade han
högt.

— Åhja, man får nöta åtskilliga halfsulor emel-
lanåt, men så kniper man också en riktig spetsbof då
och då.

— Hva' . . . hva' sa'? Ah, nu förstår jag. — Han
är fängelsepredikant, — tänkte den outtröttlige lille
herrn.

— Jo, jag menar, att en detektiv i våra dagar inte
får vara trög, det skulle inte bära sig, — svarade Svart-
man.

— De . . . detektiv . . . förlåt, är ni kanske detek-
tiv?

— Jag har aldrig varit annat. Men tyst, nu säger
hon ja. Gud välsigne den präktiga flickan!

Den lille, beskäftige herrn drog sig förstummad till-
baka, och hela aftonen höll han sig på behörigt afstånd
från den klotrunda damen, som förgäfves väntade att få
höra den berömda skaldens namn.

Omedelbart efter vigseln började dansen. Brudens
far höll på de gamla traditionerna; han ville hafva ett
framför allt solidt bröllop, och både Eleonora och Vil-
helm gifvo honom rätt däri.

Mellan Georgsson och Vilhelm hade ett långt sam-
tal ägt rum dagen efter de i föregående kapitel skildrade

händelserna. Grosshandlaren erkände dervid, att han gjort den unge mannen mycket orätt, och bad med rörande försonlighet om tillgift därför.

Vilhelm afbröt honom hjärtligt, och om det missförstånd, som funnits mellan dem, talades aldrig mer.

Förlofningen firades inom loppet af en vecka, och till sin förundran fann fadern, att dottern var både öm och kärleksfull. De båda unga täflade också med hvarandra att på alla upptänkliga sätt visa sin erkänsla.

— Jag är inte för gammal, — sade Georgsson en dag till den blifvande svärsonen, — men jag är utarbetad. För första gången på hundra år, skall firman öfvergå till en man, som icke blifvit född Georgsson, men jag tror, att det gamla namnet och den nya ledningen skola medföra lycka . . . — Han fortsatte ej, utan gick tiggande sin väg, och Vilhelm förstod, att han insett, men icke ville erkänna sin oförmåga.

Det såg äfven ut, som om firman under sin nye ledare skulle gå en ny framtid till mötes, men därtill var nog det stora arfvat, som genom myndigheternas försorg blifvit utbetaladt, lika mycket anledningen som den nye chefens affärsskicklighet.

Dansen tråddes emellertid med lif och lust i den stora salen. De enda, som ej deltog däri, voro grosshandlaren och Svartman, naturligtvis med undantag af de äldre herrar och damer, som klädde väggarne. Den förre var fortfarande lika förbindlig, och den senare lika orörlig. Under sin promenad genom rummen närmade grosshandlaren sig privatdetektiven, och sedan de bägge herrarne en stund betraktat det brokiga vimlet, började värden med en suck.

— Det är hårdt att blifva gammal.

— Gammal, — sade Svartman filosofiskt, — det beror på uppfattningen. Min kompanjon har fyllt sextiotvå år och anser sig ännu vara ung.

Georgsson suckade ånyo.

— Det var ett vackert arbete, ni utförde för Vilhelms räkning, — sade han efter en stunds tystnad.

— Ähja, — medgaf Svartman, utan att låtsas sig

vara blyg för den andres beröm, — men en detektiv måste alltid se saker och ting på ett helt annat sätt än andra människor. — Det, som för dem är det mest alldagliga och vanliga, kan för honom vara en omständighet af stor vikt. Dessutom hade jag i denna affär en fast utgångspunkt; sådant förenklar alltid saken.

Grosshandlaren böjde samtyckande på hufvudet och stod i begrepp att svara någonting, utan tvifvel mycket djupsinnigt, då Eleonora och Vilhelm närmade sig, arm i arm.

— Jag har ännu ej hunnit hälsa på er, — började bruden och räckte detektiven sin hand, som denne skyndade sig att fatta och trycka. — Och jag har håller ej hunnit riktigt tacka er för allt, hvad ni gjort för mig, för oss bägge, — hon kastade en öm blick på sin man, — men nu gör jag det: tack!

— Ser ni, fröken . . . förlåt, min fru, menar jag, jag liksom den officiella polisen tillhör allmänhetens tjänare. Vi äro just ej bortskämda med tacksägelser; man tycker helt enkelt, att det är vår skyldighet att göra, hvad vi gjort, vi få ju betaldt för vårt arbete. Just af den anledningen gör det mig godt att höra ett tack från så vackra läppar som era; jag tror nästan, att jag sätter mer värde på det lilla ordet än på honoraret.

Eleonora smålog och hotade honom skalkaktigt med pekfingret.

— Ni är farlig i många afseenden, ni . . .

— Endast för brottslingar, min fru.

— Tack för era artigheter, herr Svartman? Men säg mig nu en sak, hur har det gått mod den stackars Johansson?

— Han är obotligt galen och befinner sig på en anstalt för alkoholister, läkarne hafva uppgifvit allt hopp om hans tillfrisknande.

— Kanske vi på något sätt kunna hjälpa honom, — inföll Vilhelm, — han har ju på sätt och vis hjälpt oss.

Svartman höjde deltagande på axlarne.

— Han har, hvad han behöfver. Det finns ingen

ting, som kan medföra någon lindring för honom; han skulle icke ens märka det.

— Och Angel? — frågade Georgsson med en viss tvekan.

— Hans fruktan för de amerikanska myndigheterna var onödig; den korta tid, han tillbragt i fängelset, har fullständigt brutit honom, han kommer säkerligen ej att lefva länge.

Det uppstod en kort, men innehållsrik paus. Därpå frågade Eleonora hastigt.

— Hur mår herr Bäfver då? Han är ej här i kväll.

— Han bad mig framföra sin ursäkt, han är hindrad. Vi ha just ett mycket intressant fall under behandling och en af oss måste ständigt sysselsätta sig därmed. Men jag ser, att klockan är tio; jag har lofvat att aflösa honom på hans post vid den tiden.

— Skall ni redan gå?

— Ni hörde, hvad jag nyss sade om allmänhetens tjänare, herr Falk, dessutom intresserar saken mig. God afton!

— Lofva nu att inte glömma bort oss! — bad Eleonora.

— Det kan jag tryggt lofva

— För att vara riktigt säker på min sak har jag tagit med mig en liten present åt er, — sade den unga frun. — Se här, herr Svartman! — Hon räckte honom ett litet kuvert, som detektiven bugande mottog.

Efter ännu en handtryckning skildes de från hvarandra. De nygifta vände om till dansen och nöjet; de voro nu allt för lyckliga att ens vilja komma ihåg de sorger som kort förut drabbat dem. Svartman aflägsnade sig med kuvertet i handen, men i trappan blef nyfikenheten honom öfvermäktig; han öppnade det och tog fram Eleonoras porträtt.

— Ah! — utropade han både smickrad och öfverraskad. — Jag fruktade nästan, att hon ville gifva mig pengar, men det här, det var ypperligt. Min vackraste klients porträtt, — en tack, älskvärdaste bland fruar!

1870
1871
1872
1873
1874
1875
1876
1877
1878
1879
1880
1881
1882
1883
1884
1885
1886
1887
1888
1889
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900

1901
1902
1903
1904
1905
1906
1907
1908
1909
1910
1911
1912
1913
1914
1915
1916
1917
1918
1919
1920
1921
1922
1923
1924
1925
1926
1927
1928
1929
1930
1931
1932
1933
1934
1935
1936
1937
1938
1939
1940
1941
1942
1943
1944
1945
1946
1947
1948
1949
1950

Nyare Skönlitteratur

till salu i alla boklädor. ←

Petterbom , Gumman min och jag. Humoristiska familjehistorier ur Stockholmslifvet	Kr. 2.75
Chicot , "Schappad"	" 3.—
Konstiga kroppar. Humoresker och satirer	" 2.50
På pricken! Konstiga kroppar, andra truppen	" 2.75
Humoresker till lands och sjös	" 2.25
Kapten Trygger och Historien om mina hundar	" 0.75
John Johnson , Glam. Humoresker, Skämt-historier och bagateller. Med illustr.	" 2.50
Kapten Punsch's äfventyr i Afrika. Med illustrationer	" 1.50
Farbror Trulslunds Stockholmstripp. Hu-moristisk berättelse. Med illustrationer	" 1.50
Mellan skål och vägg. Humoresker, skizzer, bagateller och reseskildringar	" 1.50
Paul Heyse , Melusina med flera noveller	" 2.75
Ur Spritt von Tokenströms portfölj	" 1.75
Birger Schöldström , I kikaren. Minnen och anteckningar	" 2.50
I Tittskåpet. Minnen och anteckningar	" 2.50
Johannes Sundblad , Skärgårdslif i Vester. Tidsbilder och bygdetyper	" 1.50
Från land och strand. Fyra berättelser	" 1.50
Zangwill , Tiggarkungen. Humoresk. Med illustr.	" 1.25
Bret Harte , Öfverste Starbottle och hans klient	" 1.25
Francois Coppée , Novell och Novellet. Tio berättelser	" 1.25
På verandan . Sexton berättelser	" 1.25
I Hängmattan . Tjugoen skizzer och berättelser	" 1.—
Under Sommarkägar . Skizzer och noveller	" 1.75
Gustaf Janson . I Hvilstolen	" 2.25
En knippa Humoresker , af Francis Wil-liams. (Svenskt original)	" 1.50